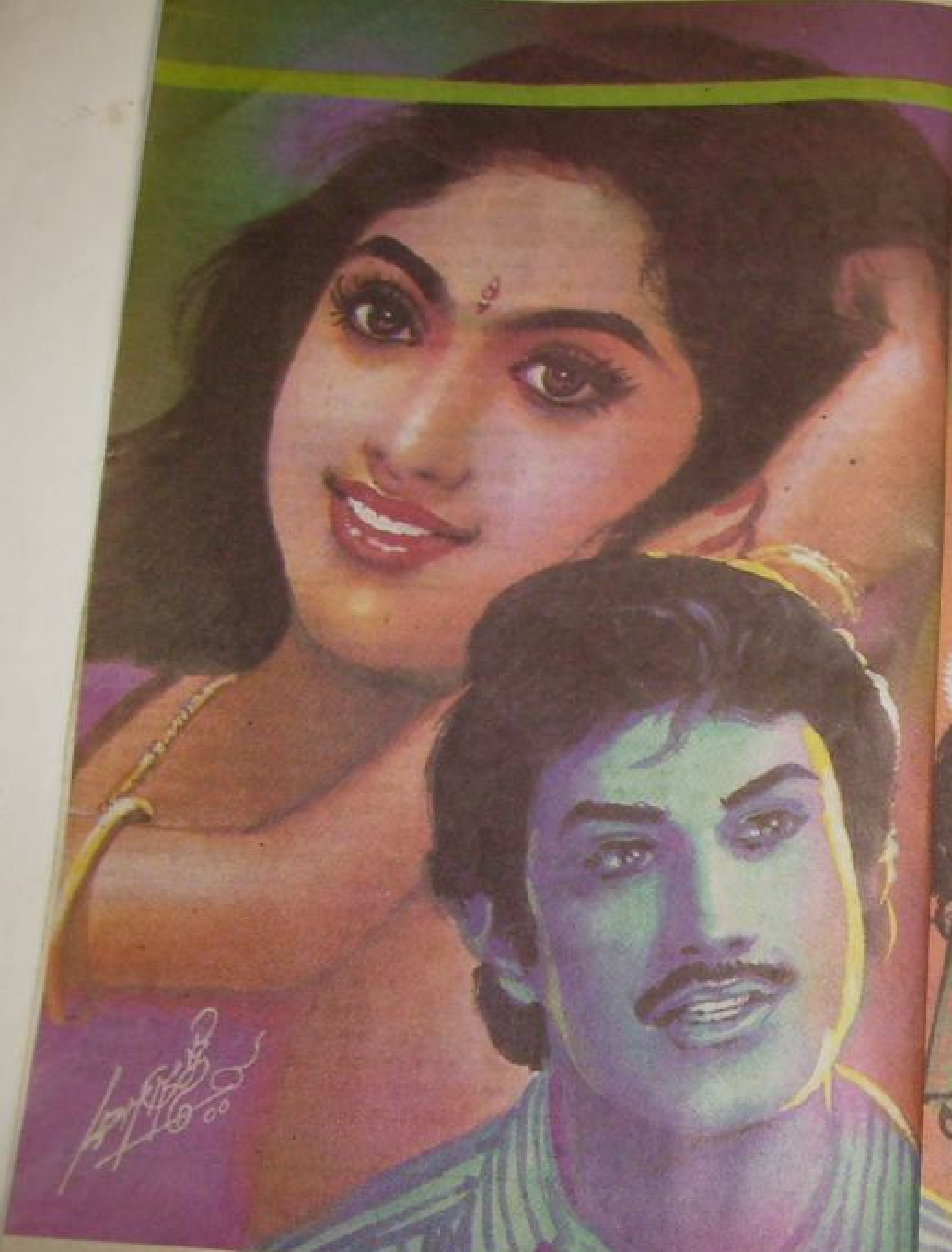

நெஞ்சில் ஓர் ஓவியம்

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

அத்தியாயம்-1

மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

ஆக்ரோஷமாயோ தூறலாயோ இல்லாமல் 'உன்னைக் கொஞ்சம் குளிர்விக்க வந்தேன்' எனும்படியான சிநேகப் பொழிவல்! பூமியை சகதியும் குட்டையுமாய் மாற்றாமல், கழுவி விட்டபின் சமர்த்தாய் நின்று கொண்ட மழை!

'மழை சகி
மழை ரட்சகி
மழை ராட்சஸி'

ரசித்த மழைக் கவிதையை தனக்குள் முணுமுணுத்தபடி இப்படியொரு சாமாலைப் பொழுதை அனுபவித்து, 'இதற்கு ஈடு என்ன?' தான் சிலாகித்தது முழுக்க சரியில்லை என்பது இப்போதுதான் புரிகின்றது.

ராஜஸ்தான் பாலைவனமோ, ரஷ்ய குளிரோ... நேசமுள்ள குடும்பத்தில் உறவுகள் சூழ இருப்பது தான் மிக முக்கியம்- சௌக்கியம்.

மண்வாசனைக் கிளர்ந்ததுமே கடலைப்பருப்பை ஊற வைத்தாயிற்று. இப்போது ஆமை வடைக்கான மாவும் தயார். எண்ணெய்ச் சட்டியை அடுப்பிலேற்றிவிட்டு வருவிற்குக் குரல் கொடுத்தால் தட்டிப் போட சரியாம்

இருக்கும்.

இப்போது எஞ்சியிருக்கும் ஒரே உறவு தம்பி வர்ணன்தான். அவனும் இல்லையெனில் யாருக்கென்று வடை சுட?

'சூடாய் சாப்பிட வா..' என்று யாரைக் கூப்பிட?

இதுபோன்ற மழைகால மாலைகளில் சூடாய் பண்டம் சாப்பிடுவது அப்பாவால் ஏற்பட்ட பழக்கம்.

'மேகம் கருத்துதுமே என்ன பலகாரம் போடறேன்னு அடுக்களைக்கு வந்துடுவீங்களே' என்று செல்ல அலுப்போடு அம்மா பலகார தயாரிப்பில் இறங்கிவிடுவாள்.

அதேபோல மின்தடை வந்தாலும் கூட கொண்டாட்டம்தான். கனத்த மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றிவிட்டு, பவானி கம்பளத்தை தரையில் விரிப்பார் அப்பா. ரெண்டு தலையணைகளோடு பிள்ளைகள் அவரை உரசி அமர, பழைய குடும்பக் கதைகள், ஊர் நடப்புகள், வேலையில் சந்தித்த சவால்கள், நண்பர்கள் பற்றி பேசி பொழுது நகரும்.

அப்பாவிற்குத் தொழில் ஓவியம் வரைவது என்பதாலும் வந்த வருமானம் அதிகமில்லை என்பதாலும் உருவானது இந்த வீடு. ஊரை விட்டுத் தள்ளி, சுற்றிலும் கையகலத் தோட்டத்துடனான சிங்கார வீடு. முற்றம், அகல ஹால், இரு அறைகளுள்ள அம்சமான வீடு.

இதை உருவாக்கிய தம்பதிகளும் அம்சமானவர்கள்.

ஒரு நாளும் சண்டையால், ஆங்காரத்தால் இதன் சுவர்கள் அதிர்ந்ததில்லை. வேதனைக் கண்ணீர் அதன் தரையில் கொட்டியதில்லை.

இத்தனை அன்பான தம்பதிகளுக்கு மகளாய் பிறந்தது பாக்கியம் என்று அடிக்கடி பெருமிதப்பட்டு பட்டு... தன் கண்ணே பட்டு விட்டதோ? இல்லையென்றால் இப்படி நேருமா?

முதலில் அப்பாழும் செய்தி எட்டியது அம்மா ஆசிரியையாக பணியாற்றிய பள்ளிக்குத்தான். பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் ஊரின் வேறு சிலருடன் வந்து இறங்கிய தோரணையிலேயே சித்ராவிற்கு அடிவயிறு பிசைந்தது.

''வாங்க ஸார்.. என்ன...?''

அதற்கு மேல் எதும் கேட்க முடியாதபடி வாய் உலர்ந்து விட்டது.

''முதல்ல உட்காரம்மா சித்ரா. தம்பி எங்க... விளையாடப் போயிருக்கானா? ஒரு சொம்பு தண்ணீரை பக்கத்துல இப்படி வச்சிக்கோ... அதாவது வந்து...?''

அவர்கள் சொல்லும் முன்பே உள்ளுணர்வு அவளுக்கு உணர்த்திவிட்டது. ஏதோ விபரீதம் நிகழ்ந்துவிட்டது... மாற்ற முடியாத ஆற்றக்கூடாத விபரீதம். அச்செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் உடல் முழுக்க மரத்து விறைத்தது.

''மனசை தைரியமாய் வச்சுக்கம்மா.. எங்களுக்கும் இது அதிர்ச்சிதான்... ஆனா குடும்பத்துக்கு மூத்தவ நீ... உன்னைக் கொண்டு தான் தம்பிப்பய நிக்கணுமில்லையா...''

சொன்னவர் குரல் நடுங்கியது.

''என்னாச்சு...?''

''அஜந்தா குகைகளை பார்க்கப் போனப்ப விபத்து நேர்ந்து அப்பாவும் அம்மாவும் இறந்துட்டாங்கம்மா...!''

இப்போதும் அச்செய்தி அவளை இரும்பு குண்டு போலத் தாக்குகிறது. செயலிழக்க வைக்கிறது.

''இல்லை... இதெல்லாம் கொடுங்கனவு. சித்ரா... முழிச்சுக்கோ...'' என்று இன்னும் முழுக்க நம்ப முடியாமல் புத்தி திமிறுகிறது.

ஆனால் அத்தனையும் நிஜம்.

ஔரங்காபாத்லேயே போஸ்ட் மார்டம் முடிந்து உடல்கள் வந்து சேர்ந்தன. பள்ளியிலிருந்து டூர் போன மாணவர்கள் அதற்கு முன்பே வேறொரு ஆசிரியருடன் வந்து சேர, இடைப்பட்ட அந்த மூன்று நாட்கள் நரகந்தான்.

'நினைக்க வேண்டாம்
என்று நினைக்க நினைக்க
எண்ணமெல்லாம்
நீயானாய்'

என்ற காதல் கவிதை போல,

''இனி எதிர்காலத்தை மட்டுந்தாம்மா நீ யோசிக்கணும்'' என்று ஆறுதல் கூறிய அக்கம் பக்கத்தாரை மீறி அவள் மனம் முழுக்கப் பெற்றவர்கள்தான்.

அவர்கள் இல்லாத எதிர்காலம் சூன்யமல்லவா? மறக்க, அல்லது சற்று ஒதுக்கக் கூடிய அன்பையா காட்டினார்கள்? கூடவே வேண்டியமட்டும் சுதந்திரம், வாழ்வை முறைப்படுத்தும் கட்டுப்பாடு, ஊக்குவிக்கும் அறிவுரைகள் தந்த முழுமையான பெற்றோர்.

'கடமைகளைச் செவ்வனே சீக்கிரம் முடித்து விட்டீர்களே' என்று பாராட்டுவது போலல்லவா எமன் வந்து வேகவேகமாய் கொண்டு போய்விட்டான்.

பள்ளியில் மும்பை, ஔரங்காபாத் டூர் போவது முடிவானதும் அம்மா ஆசைப்பட்டது அப்பாவும் உடன்வர வேண்டும் என்றுதான்.

அம்மா பள்ளியின் சரித்திர ஆசிரியை என்பதாலும் மாணவர்களின் மதிப்பை பெற்றிருப்பதாலும் சுற்றுலாவின் தலைமைப்

பொறுப்பிற்கு உடனே தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டாள்.

செய்தியைச் சொன்ன தலைமை ஆசிரியரிடம்,

''அவருக்கு அஜந்தாக் குகை ஓவியங்களைப் பார்க்க ரொம்ப ஆசை ஸார். அதைப்பற்றி விவரமாய் படிச்சிட்டு, 'ச்சே... அத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே எத்தனை' தனிமையாய் நூற்றாண்டுகளும் அழிக்காத மாதிரி வரைஞ்சிருக்காங்க'ன்னு மாஞ்சுபோவார். அவருக்கான செலவு எங்களுடையது. அவர் வர்றது துணையும் பாதுகாப்பும்கூட....''

என்றெல்லாம் சொல்லி பள்ளியின் அனுமதி பெற்றபிறகும் அப்பா எளிதில் சம்மதிக்கவில்லை.

''அதெல்லாம் சரி கஸ்தூரி.. பிள்ளைகளை எங்க விட்டுட்டுப் போறது? தாத்தா, பாட்டி கொடுப்பினை இல்லாத பிள்ளைகளைப் பற்றி யோசிக்க வேணாம் நீ? மற்ற உறவுக்காரங்களோட நாம இழைஞ்சு பழகினதில்லை. ரெண்டு வாரம் எங்க வீட்டுல வந்து தங்கி பிள்ளைங்களை கவனிச்சுக்குவீங்களான்னு யார்ட்ட கேட்க? சித்ராவுக்கு இது பரீட்சை சமயம்''

''நானிருக்கேன்லப்பா அக்காவோட துணைக்கு?'' தம்பி நெஞ்சு நிமிர்த்தினான்.

சாண்தான் என்றாலும் ஆண்பிள்ளையான கர்வம் அவனுக்கு!

''வருணைக் கூட கூட்டிட்டு போங்கப்பா. நான் காலேஜ் ஹாஸ்டல்ல தங்கிக்க முடியும்...''

''இப்படி நிம்மதியாய் படிக்க அங்க வசதி போதாதம்மா...?''

''ரெண்டு வாரங்கூட அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்க முடியாதாப்பா என்னால. நீங்க கண்டிப்பாய் அஜந்தா போய் பார்க்கணும்...''

கடைசியில் பள்ளி ப்யூனின் தாய் பூவாயி வந்து இவர்களோடு தங்குவதாய் ஏற்பாடானது. பூவாயிம்மா ஓரளவு நன்றாகவே சமைத்ததால், பிரச்சினையின்றி நாட்கள் நழுவின.

சித்ரா பரீட்சை மும்முரத்திலும், வரு நண்பர்களோடு விளையாட்டிலுமாய் இருந்ததோடு பெற்றோர் ஆனந்தமாய் ஒரு டூரில் இருக்கின்றனர் என்ற எண்ணத்தாலும் பிரிவு அத்தனை சிரமமாயில்லை.

ஆனால் இருவரும் ஒரே சமயத்தில் ஒரேயடியாய் தங்களை விட்டுப் பிரிந்தாயிற்று என்ற உண்மை முகத்தை, மிக மிருதுவான இதயத்தில் பலக்கக் குத்தியது... விடாமல் குடைந்தது.

தம்பிக்காக துக்கத்தை அடக்கி சமாளித்தாள் சித்ரா.

ஊரின் முன் தைரியத்தை முழுக்க இழக்காதவள் போல பாவனை காட்டினாள். ஆனால் துக்கம் குடைந்து கூடான மனதை பயம் உலுக்கியது.

'உலகில் உனக்கென்று இனி யாருமில்லை'

'நீங்கள் அனாதைகள்'

'என்னவென்று கேட்க நாதியுமில்லை...'

என்று அச்சம் மிரட்டியது. வெறும் பாதி முகம் மட்டுமே தெரியும்படி சுற்றப்பட்ட உடல்கள் வந்து இறங்க ஊரே துடித்தது.

வர்ணன் பயந்து அலறினான்.

''இது எங்கம்மா அப்பா இல்ல... வேற... வேற யாரோ?''

அந்நாளை நினைத்தால் இன்னும் குலைநடுங்குகிறது.

உடன் போன ஆசிரியர் அழுகையினூடே விளக்கினார்.

''அஜந்தா குகைங்க மலை மேல அரை வட்டமாய் இருக்குதும்மா.. ஒரு புறம் குகைங்கன்னா மறுபக்கம் அதல பாதாளம்... முழுக்க மரங்கள் அடர்ந்த அடி தெரியாத சரிவு. ஸார் லயிக்க ஓவியங்களையெல்லாம் ஸ்கெட்ச் போட்டபடி வந்தார்... அப்பப்போ போட்டோவும் எடுத்தாரு. வளைவிலே... அந்த விளிம்பிலே நின்னப்ப... காத்து வேகமாய் வீச, அவரு கையிலிருந்த வரைஞ்ச பேப்பருங்க பறந்திடுச்சு... தன்னையறியாத வேகத்துல எக்கிப் பிடிக்க ரெண்டு எட்டு வைக்க, பாலன்ஸ் தவறி விழுந்திட்டாரு... அவர் பின்னால நின்ன டீச்சரும் 'ஐயோ'ன்னு அவரைப் பிடிக்க கைய நீட்டினவங்கதான்... மறுநொடி ரெண்டு பேருமே அங்கில்லை... பிள்ளைங்க கத்தி அலறுறாங்க... அங்க வயசாளிங்களை நாற்காலியில உக்கார வச்சு தோளிலே பல்லக்கு போல தூக்கிட்டு நடக்கற ஆளுங்க சில பேரு சரசரன்னு சரிவுல கொஞ்ச தூரம் இறங்கிப் பார்த்தாங்க... எதும் முடியாம போலீசுல சொன்னோம். அவங்க நியனைப்பு ஆளுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு, ஊழே காட்டுக்குள்ள போய்தான் உடம்பை மீட்டாங்க... அதுக்கே மறுநாளாயிடுச்சு. அதோட விசாரணை வேற. பிரமைப் பிடிச்ச நின்ன ஸ்டூடன்ட்ஸை ஔரங்காபாத் கூட்டிட்டு வந்து உங்களுக்கு தகவல் தந்தேன்... ம்ப்ச்... போறப்ப எத்தனை சந்தோஷமாய் போனோம்மா... ஸார் பார்த்த அத்தனையையும் வரைஞ்சு தள்ளிட்டார். ரெயில்ல வந்த பாதிப் பயணிங்களை ஸ்கெட்ச் போட, அவரைச் சுத்தி சதா கூட்டம், பாராட்டுன்னு... ஹாம்

கண்ணுதான் பட்டிருக்க போ...''

இவளது மழுங்கிய உணர்வுகளில் ஏறியும் ஏறாமலும் அவர் சொல்லிக்கொண்டே போனார்...

இனி வாழ்க்கை நகருமா... தேவையா என்ற அன்றைய விரக்தியை மீறி ஏறக்குறைய ஒரு வருஷம் இருந்தாகிவிட்டது.

ஒரு மாதிரி மனம் தேறிய வேளையில் மறுபடி இந்த உலுக்கல். தான் வளர்ந்த, தன் தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து உருவாக்கிய இந்த வீடும் நிலைக்காது போல... வீட்டை துக்கத்துடன் பார்த்தாள் அவள்.

கூடிய இடங்களில் எல்லாம் சாத்தூரை ஒட்டிய அச்சிற்றூரின் மக்கள் அரசாங்கம் வீட்டு வாரிய விஸ்தரிப்பிற்காக தங்கள் நிலங்களை கேட்டிருப்பது பற்றியே பேசினார்கள்.

அவர்களின் ஆட்சேபனை ஏற்கப்பட, சித்ரா மகிழ்ந்தாள். ஆனால் அங்குத் துழாவி மொந்த ராட்சச கரம் தன் வீட்டை கபளீகரம் செய்ய முனைந்தபோது அதிர்ந்து வக்கீலிடம் ஓடினாள். ஊர் பெரியவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டு உரியவர்களுக்கு எழுதிப் போட்டாள். பெற்றவர்களை இழந்த துக்கம் இன்னும் ரணமாகவே இருக்க இப்படி அடுத்த வெட்டு விழுந்ததைத் தாளமுடியவில்லை.

ஊரார் சொன்னார்கள்,

''அப்பா அம்மா இருந்தவரை இப்படி ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமான வீட்டில இருந்தது சரி... ஆனா இனி அத்தனைப் பாதுகாப்பில்லை...''

''துணைக்கு ஒரு பெரியம்மாவை வச்சிட்டு இங்கேதான் இருக்கப்போறேன்... தைரியந்தான் துணை... துணிச்சலாய் வாழப் பழகிக்க வேண்டியதுதான்...''

''அது அசட்டுத் துணிச்சலாயிடக் கூடாதும்மா...''

ஆனால் ஊரின் எச்சரிப்பை மீறி அவள் தொடர்ந்து அதே வீட்டில்தான் இருந்தாள். பெற்றவர்களை இழந்த இருவருக்கும் அவர்கள் கட்டி ஆண்ட வீடு பெரிய ஆறுதலாயிருந்தது.

ஆனால் நிம்மதியும் நிலைக்குமோ... இல்லையோ..?

இந்தத் துயரங்களோடு பிறரிடம் சொல்லி ஆற்றாத வேறொரு துன்பமும் அவளுள்ளே பொறுமியது.

''அக்கா...''

வீடு நுழைந்த தம்பி குரல் கொடுத்தான்.

''வா வரு.... வடை போடப் போறேன்... வந்து கூப்பிடலாமான்னு யோசிக்க, சரியாய் வந்துட்ட....''

நாளிதழ் உடை

பெர்லின் நகரில் நடந்த புதுமையான உடை அறிமுக விழாவில் முழுக்க முழுக்க நாளிதழ்களால் ஆன உடை, குடை, கைப்பை ஆகியவைகளை தயாரித்து அணிந்து வந்து முதல் பரிசை தட்டிச் சென்றார் இந்த மாணவி. இந்த பேப்பர் உடையை மழையிலும் அணிந்து செல்லலாம், நனையாது. காரணம் இதன் மேல் தடிமனான பிளாஸ்டிக் வைத்து தைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

-வசந்தா பார்த்தசாரதி.

''அஞ்சு மணிக்கு வந்திடறதாய்தான சொன்னேன்?''

''ம்...''

குழந்தை போல தோன்றிய வருண் இப்போது பொறுப்புடன்தான் நடந்து கொள்கிறான்.

முகம் கழுவி, தலை சீவி வந்த தம்பியைப் பரிவுடன் பார்த்தாள். இவளைவிட 8 வயது இளையவன். இன்னும் மாறாத பால் முகம். சூதுவாது தெரியாத வளர்ப்பு.

''ம்மா.... வடை வாசனை அமர்க்களம் பண்ணுது...''

உண்மைதான்... வாசனை வீடு முழுக்க சுற்றியடித்தது.

இரு தம்ளர்களில் நீர் வார்த்தவன் தட்டுகளை எடுத்து வைத்தான். முதல் சுட்டு வடைகளை தட்டில் போட்டுத் தந்தாள்.

''நீயும் வாக்கா... சேர்ந்து சாப்பிடலாம்...''

''எங்க போயிருந்தே?''

''ஸ்டீபன் வீட்டுக்கு... மழைங்கறதால அவன் வீட்டில கேரம் ஆடினோம்.''

''அடுத்த வருஷம் நீ டென்த்துடா வரு. அழுந்த உட்கார்ந்து படிக்கணும்.''

''வேறென்ன பண்றது? லீவிலேயும் அதையேத்தான் செய்யணும்.''

ஜன்னல் வழியே வெறித்தவன் தொடர்ந்தான்.

''கோபால் வீட்டிலே இந்த மே மாசம் கோவளம் போறாங்களாம்.''

தம்பியின் ஏக்கத் தொனி அவளைச் சுட்டது.

இந்த ஒரு வருடமாய் அவர்கள் எங்கேயும் போகவில்லை. பெற்றோர் இருந்தவரை மாதந்தோறும் ஒரு பிக்னிக், பதினைந்து நாட்களில் ஒரு சினிமா, வாரா வாரம் சனிக்கிழமை இரவு ஹோட்டல் என்று அனுபவித்தவனுக்கு இது சிறைவாழ்வு போலத்தான்.

''நாம... நாம வேணா சிவகாசி போலாமா... ஒரு தடவை அந்த மாமா வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம்...''

''அவரு அம்மாக்கூடப் பிறந்தவரில்லையே...''

''வேற நமக்குச் சொந்தம்னு யாரிருக்கா வரு?'' கேட்டவளுக்கு குரல் கம்மியது.

ஏறக்குறைய அனாதையான கஸ்தூரியை, அதாவது சித்ராவின் தாயை விரும்பிக் கல்யாணம் செய்ய செல்வம் முனைய, அவர் வீட்டில் ஏக எதிர்ப்பாம். அப்பா செல்வம் அந்த எதிர்ப்பும் நியாயமானது என்றே சொல்வார்.

''எங்க மூத்த அக்கா மதுரம், ஒரு நார்த் இண்டியனைக் காதலிச்சு, வீட்டை எதிர்த்து அவரைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டா. என்னை விடப் பத்து வயசுக்கு மூத்த அக்காவை எனக்கு ஞாபகம் கூட இல்லை. அவங்க வீட்டை விட்டுப்போனப்ப எனக்கு எட்டு வயசாயிருந்திருக்கும்.''

''எங்கப்பா போனாங்க?''

''மும்பை பக்கம்னு கேள்வி. ரொம்ப பாசமான அக்கா. என்னை கூட்டிட்டே போவாங்க. அவரை... அதான் அத்தானைக் கூட புகைபோல ஞாபகமிருக்குது. வெளுப்பா, உயரமாய் கூர் மூக்கோட சிரிச்சுட்டேயிருப்பார். பார்க்கும் போதெல்லாம் எங்கையில சாக்லட், பிஸ்கட்னு தருவார்...''

''லஞ்சம்ப்பா அது...!''

''முறையாய் வீட்டுக்கு வந்து அவா பொண்ணு கேட்டும் கூட எங்கப்பா தாறுமாறாய் பேசி விரட்டிட்டாராம். பின்னாடி அம்மா சொல்லி வருத்தப்பட்டதுண்டு. 'புடவை வியாபாரத்துல அந்தப் பிள்ளைக்கு கை நிறைய வருமானம். தெருவில அத்தனை பேரும் அவரிருணம் தங்கம்றாங்க. பிறகென்ன பேசாம கௌரவமாய் நாமே கல்யாணம் செஞ்சு தந்திருக்கலாம். பாவி ஓடிப்போயிட்டாளே'ன்னு அம்மா புலம்புவாங்க. அப்பா எதுவுமே பேசாம கடைசிவரை வீம்பாவேதான் இருந்தார். முதல் இரண்டு வருஷம் அக்கா கடிதாசி வரும்... கிழிச்சிடுவார்.. பிறகு அக்காவே வந்தாங்களாம்.. ரசாபாசமாய் ஆயிடுச்சாம்...''

''அடுத்தத் தெருவில இருந்த அந்த மாமா பிறகு ஏன் மும்பை போனும்?''

''வெறுப்பைக் காட்டற உறவுக்காரங்க எதிரே ஏன் வாழன்னு கிளம்பியிருக்கணும். அவர் படிச்சதெல்லாம் மதுரையிலதான்... அப்ப நாங்க அங்கதான் இருந்தோம். அவர் பேசற தமிழ், பழக்க வழக்கமெல்லாம் நம்மளைப் போலத்தான்... சின்னக்காவுக்கு மூத்த அக்காவை விட ரெண்டு வயசுதான் கம்மி.... தோஷ ஜாதகம்... தவிர பெரிய அக்கா வீட்டை விட்டுப் போய் கல்யாணம் செய்துகிட்டவங்கற அபவாதம்.. ஆக கல்யாணம் கூடி வரலை... ஒரு கார்த்திகை சமயம் நேர்ந்த விபத்துல சின்னக்கா எரிஞ்சு போயிட்டா...?''

''எப்படிப்பா?''

''விபத்துதாம்மா... ஆனா ஊர் அதை இல்லாததும் பொல்லாததுமாக்கிச் சொல்ல அப்பா அம்மா மனசொடிஞ்சுட்டாங்க. நானும் 21 வயசாயிருக்கையிலேயே உங்கம்மாவை பார்த்தேன்... ஒரு கவிதைப் போட்டியிலே பொழிஞ்சுத்தள்ளினா... என்னை ஒரு ஓவியன்னு அறிமுகப்படுத்தினப்போ என்ன சொன்னா தெரியுமா?

'சித்திரம் கண்ணால் பார்க்கும் கவிதையாகிறது
கவிதையோ படித்துப் பார்க்கும் சித்திரமாகிறது!'

நான் கவுந்திட்டேன்! காதல்ங்கற வார்த்தை எங்க வீட்டுக்கு வேம்பு... ஆகாது. லேசா பேச்செடுத்தாலே ஏக எதிர்ப்பு வந்தது... அவங்க சூழ்நிலை அப்படி. முப்பது வயச வரைக் காத்திருந்து, தளர்ந்த அப்பாம்மா போன பிறகுதான் உங்கம்மாவை கைப்பிடிச்சேன். அவளும் பொறுமையாய் காத்திருந்தா.''

''ரெண்டு பக்கமும் நமக்கு அதிக உறவுக்காரங்க இல்லை. உங்க மூத்த அக்கா அட்ரஸ்..?''

''தொடர்பு விட்டுப் போச்சேம்மா.''

''போதுங்கா.''

''எது... என்ன?'' சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்டாள் சித்ரா. ''வடைதான்.. மீதிய ராத்திரிக்கு சூடாய் போட்டு பால் சாதத்துக்குக் கூட்டிக்கலாம்.''

''ஆகட்டும்.''

சாப்பிட்டு கை கழுவிய வரு பாக்கெட்டிலிருந்த கடிதத்தை தொட்டு உருவினான். ''ஆங்... விளையாடப் போகும் போதே வழியில போஸ்ட்மேனைப் பார்த்தேன்க்கா... இதை உங்கிட்ட தரச் சொன்னார்...''

''உடனே தந்திருக்க வேணாம்?''

''மறந்துட்டேன்.''

தபாலின் கீழ் ஓரத்திலிருந்த அரசாங்க முத்திரையை பார்த்தவளுக்கு தொண்டை அடைத்தது. பிரித்து வாசித்ததும் அடைப்பு இறுகியது.

'உங்களுடைய ஆட்சேபம் நிராகரிக்கப் பட்டுள்ளது. வீட்டு வசதித்திட்டத்தை விரிவுபடுத்த உங்கள் நிலம் அவசிய தேவையாக இருப்பதால், வாரியம் அதை ஏற்கும்'

வடை கருகும் வாடை அச்சாணியாய் கிளம்பியது.

என்னைக் குளியலுக்காய் ஆபரணங்களை எல்லாம் களைந்துவிட்ட பெண்ணாட்டம் நின்றது வீடு.

பள்ளி வளாகத்தை ஒட்டியிருந்த வீடுகளில் இவளுக்காய் ஒன்றை ஒதுக்கியிருந்தார் ஹெட்மாஸ்டர் சுந்தரமூர்த்தி.

பட்டப்படிப்பை பூர்த்தி செய்திருந்த சித்ராவிற்கு அம்மாவின் வேலை அதே பள்ளியில் கைகட்டி காத்திருந்தது.

''வீடு ரொம்பச் சின்னதுதாம்மா.''

''போதும் ஸார்... பள்ளிக்கு பக்கத்திலே கிடைச்சதே பெரிசு.''

''ஆனா உன் வீட்டு சாமானெல்லாம் வைக்க இடம் போதாதேம்மா.''

''சிலதை வேணா வித்துடலாம் ஸார்...'' சிரமத்துடன் சொன்னாள்.

''பணக்கஷ்டம் இருக்குதாம்மா?''

''இல்ல... இடக்கஷ்டம்தான். அலமாரி, நீள மேஜைன்னு...''

''ஸ்கூல் ஸ்டோர்ல தற்சமயம் போட்டு வையும்மா.. பிறகு பார்ப்போம். வாழ்க்கை ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேற மாதிரி மாறுதே...''

''தாங்க்ஸ் ஸார்... இத்தனைப் பரிவாய் உதவறவங்க இருக்கறதால சமாளிச்சிட்டோம்.''

''இதெல்லாம் எங்க கடமைம்மா.''

கடமைதான் என்றாலும் கருணையும் கண்ணியமுமாய் உதவியவரை நன்றியுடன் நினைத்தாள்.

மனிதர்கள் நல்லவர்கள்தான்... ஒரு சிலரைத்தவிர...

இக்கசப்பிற்கு தற்போதைய காரணம் அர்ஜுன்.

அர்ஜுனை சந்தித்தது மூன்று வருடங்களுக்குள்தான். சித்ரா கல்லூரியில் சேர்ந்த புதிதில் அவளைத் தேடி வந்த சில இளைஞர்கள், இவள் தந்தையிடம் மரியாதையுடன் பேசினர்.

''உங்க படமெல்லாம் ரசிக்கறதுண்டு ஸார். அதுவும் ராஜேஷ்குமாரின் மர்ம நாவலுக்கு மாடர்னாயும், பிரபஞ்சனுடைய கவிதை நடைக்கு ரவிவர்மா ஸ்டைல்லயும் படம் போடற உங்கத் திறமை அபாரம்...''

''நன்றி... என் மகளைப் பார்க்க வந்ததாய் சொன்னீங்க..?''

''அது அவங்க எழுத்து விஷயமாய்..''

''வாம்மா சித்ரா.. வந்து உக்கார்.''

வந்து அமர்ந்தவள் அந்த இளைஞர்களை சின்ன முறுவலுடன் வரவேற்றாள்.

''போன ஸ்கூல் ஆண்டு மலர்ல ஒரு நாடகம் எழுதியிருந்தீங்க. 'அடுத்த சுதந்திரம்'னு.''

''ஆமா...''

''லஞ்சம், ஜாதியம், மதவெறியிலிருந்து இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் தேவைங்கற ரீதியிலே...''

''ம்... நாடகப்போட்டிக்காக எழுதினேன். முதல் பரிசு கிடைச்சதால என் நாடகத்தை ஆண்டு மலர்ல போட்டிருந்தாங்க.''

''அதை உங்க அனுமதி கிடைச்சா நாங்க நாடகமாய் நடிக்கலாம்னு இருக்கோம்.''

''எந்த நிகழ்ச்சிக்காக?'' ஆவலாய் கேட்டாள்.

''நம்ப காலனிப்பெண்களுக்கு ஒரு பொதுக்கழிப்பிடம் தேவை. ஊர்கோடியில் உள்ள அண்ணாநகரிலே...''

''கண்டிப்பாய்.''

''நிதி திரட்டிக் கட்டிடலாம்னு.''

''நல்ல நோக்கம். குடிசையிலே வாழற பெண்களை நினைத்து கவலைப்பட்டு அவங்க நிலையை மாற்ற முயற்சியும் எடுக்கறதைப் பற்றி பெருமையாய் இருக்குது. தாராளமாய் 'அடுத்த சுதந்திரத்தை' நீங்க பயன்படுத்திக்கலாம். கண்டிப்பாய் நாலு டிக்கெட் வாங்கிக்கறோம். என்னப்பா?''

உற்சாகமாய் உடன்பட்டான்.

மறுமாதம் டிக்கெட் தர வீடு வந்தான் அர்ஜுன். பின்பு நிகழ்ச்சியின் இடைவேளையில் நாடகாசிரியை சித்ராவை மேடையேற்றி ஜரிகை மாலையை கையில் தந்தபோது அவள் மனதில் இடம் பிடித்தான்.

கண்ணியமாய் வீட்டிற்கு அவ்வப்போது வரப்போக இருந்து நெருங்கினான். இளவயதின் கவர்ச்சி இருவரையும் பலக்க ஈர்த்தது.

'சாத்தூரிலே அழகின்னா அது சித்ராதான்' என்று பேசப்பட்ட அவளது அழகு அவனைப் படுத்தியது.

அர்ஜுன் ஒரு மாதம் போல வீட்டுப் பக்கம் வராமல் போனால் ஏக்கத்துடன் காத்திருந்தாள்..

இதுதான் காதலோ... என்று சந்தேகமும் லஜ்ஜையுமாய் களித்திருந்தாள்.

ஆனால் தன் உணர்வை முழுதாய் நிச்சயிக்கவும் முடியவில்லை.

இந்த நேரத்தில்தான் அவள் வாழ்வை முற்றிலுமாய் மாற்றிய பேரிடி விழுந்தது. அவளது பெற்றோரின் மரணம்!

'மரணமும் எங்களைப் பிரிக்க முடியாது' எனும்படியான ஜோடிச்சாவு! ஊரே அநாதரவான பிள்ளைகளுடன் புலம்பித் தவித்தது. பின் தேறி ஆறுதல் படுத்தியது.

'இனி தனக்கு யாருமில்லை' என்ற அப்பச்சை ரணத்திற்கு அர்ஜுன்தான் சரியான மருந்து. ஆனால் அவன் சித்ராவின் கண்களில் படவேயில்லை.

'அழாதடா சித்ரா- நானில்லை?' என்று அவளுக்கு மட்டும் கேட்கிறாற்போல ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தாலும் ஆசுவாசப் பட்டிருப்பாள்.

அவன் வரவேயில்லை.

மறுவாரம் வெளியே போய்விட்டு வீடு நுழைந்த வருவை சோகமாய் கேட்டாள்.

''ஏன்க்கா... அர்ஜுன் ஸார் நம்மைப் பார்க்கவேயில்லையே...?''

''அ...அதானே... அவர் ஊரிலே இல்லை போல...''

''இங்கதான் இருக்கார். இப்ப கூட அவரை டவுன்ல பார்த்தேனே.''

''ஓஹோ?''

''இன்மாவில் அண்ணனும் அவரும் ஒன்னாத்தானே கம்ப்யூட்டர் சென்டர்ல வேலை பார்க்கறாங்க...?''

''ம்ம்..''

''போன வாரம் பரீட்சையாம்.. இப்ப என்னைப் பார்த்த பிறகும் பார்க்காதது மாதிரி போயிட்டார்.''

நெஞ்சு வலித்தது.

''பார்த்திருக்கமாட்டார்...''

''நல்லாப் பார்த்துட்டு பிறகுதான் திரும்பிகிட்டாருக்கா.''

யாரோ நெருக்கியது போல நெஞ்சு மேலும் வலித்தது.

'ஏன்... ஏனிப்படி...?' தனக்குள்ளாக கேட்டு மாய்ந்தாள்.

சில நாட்களிலேயே விடை வந்தது.

வேலைக்கார ஆயா அங்கலாய்த்தாள்-

''இப்படியாம்மா பேசுவாங்க? நாங்க படிக்காதவங்கதான்... ஆனா படிச்சவங்க லெவலு எங்களைக்காட்டியும் மோசமாவுல்லமா இருக்குது. இங்க வருமே அர்ஜுனு தம்பி... அவங்கம்மா அப்படி அடிச்சுச் சொல்லுது. 'அந்த சித்ராப் பொண்ணு ராசி மோசமானது. இப்படி முழுசா பெத்தவங்களை ஒரு சேர விழுங்கினது. இனி புருஷன் வீட்டுக்குப் போனா அங்கயும் விழுங்க ஆரம்பிக்கும்... இனி அதுக்கு கல்யாணமானாப் போலத்தான்'னு... நான் வுடலை... பெத்தவங்க பிரியத்தையும் சேத்து தர்றாப்பல புருஷன் வருவாம் பாருன்னுட்டு வந்தேன்..''

சித்ரா குன்றிவிட்டாள்.

ஆக தாய் சொல்லைத் தட்டாத தனயனாய்தான் அர்ஜுன் தங்களை அலட்சியம் செய்திருக்கிறான்... போகட்டும், இத்தனை பெரிய இழப்பை அனுபவித்த தான் அதையும் முழுங்கி ஜீரணிக்க வேண்டியதுதான்.

ஆனால் அது அத்தனைச் சுலபமாயில்லை.

ஏற்கனவே வேதனையில் விண்டிருந்த மனம் பொசுங்கிப் புகைந்தது.

''இந்த பெரிய மேஜை வேணுமாக்கா? ஸ்கூல் ஸ்டோர்ல விட்டுடலாமே. இந்த சின்ன ஹால்ல பாதியை அடைக்குது.''

சந்தேகமாய் கேட்டான் வரு.

''இல்லை 'வரு. அப்பா எப்பவும் இதுலதான் உட்கார்ந்து வரைவார். அம்மாவும் வர்ற கதைகளை வாசிக்க அப்பா படமாக்க வேண்டிய பகுதியை பச்சை மையால மார்க் பண்ணித் தருவாங்க...''

''ம்ம்...''

''இனி எனக்கும் ஸ்கூல்ல திருத்த நிறைய நோட்ஸ் வரும். நீயும் படிக்கணும். நாமும் சேர்ந்து உட்கார படிக்க இதுதான் வசதி.''

''சரி.''

மேஜைக்கு 'பளிச்'சென்ற ஒரு பத்திக் விரிப்பை போர்த்தியவள் புது வீட்டை இரண்டே நாட்களுக்குள் ரம்மியமானதாய் மாற்றியிருந்தாள்.

தங்கள் சொந்த வீட்டை கடைசி முறையாய் பூட்டிய போது துக்கம் அவளை ராட்சததனமாய் உலுக்கியது.

ஆனால் எல்லாம் நன்மைக்குத்தான் என்பது வீடு மாறிய சில நாட்களில் புரிந்தது. பழைய வீட்டில் பெற்றவர்களின் நினைப்பும் அது இன்னும் ஏக்கமும் அதிகம். தனிமையும், அக்கம் பக்கத்தாரற்ற அமைதியும் அதை மேலும் வளர்த்தன.

இது சிறு வீடு என்றாலும் முற்றிலும் புதிய சூழல் இதமாயிருந்தது. அக்கம் பக்கத்து வீட்டாரின் கரிசனையான விசாரிப்பும் உதவிகளும் உற்சாகமூட்டின. ஆயா வீடும் அருகேயே இருந்த வசதி.

இறுதித் தேர்வுகளை நல்லபடி எழுதி முடித்த சித்ரா இனி பள்ளியின் ஆசிரியை வேலையில் சேருவதற்கு முன் கிடைத்த இரண்டு மாத இடைவெளியை எப்படி பயன்படுத்த என்று யோசித்த வேளையில் தலைமை ஆசிரியரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது.

''ரெண்டு டீச்சர்ஸ் லீவ் கேட்கறாங்கம்மா. ஒரு வீட்டுல கல்யாணம். அடுத்த வீட்டுல டைபாய்ட். நீ இருக்கற தைரியத்துல லீவ் சாங்ஷன் செய்துட்டேன். பெரிய க்ளாஸ் பரீட்சைகளை வந்து மேற்பார்வை செய்யணும்மா நீ... நானும் உதவறேன்.''

''ஆகட்டும் ஸார்...''

நாள் முழுக்க மாணவ, மாணவிகள் நடுவே கழித்தது அவளை உற்சாகமூட்டியது.

அன்று பரீட்சை பதில் தாள்களை சீராக அடுக்கி தலைமை ஆசிரியரின் அலுவலகத்தில் தந்துவிட்டு வீடு திரும்பியவளின் மனம் துணுக்குற்றது.

அவர்களது ஒட்டு வீட்டிற்குப் பொருந்தாமல் அதன் முன் நின்ற ஃபோர்ட் காரும் வாசல்படியில் பளபளத்த தோல் செருப்புகளும் ஏனோ அவளை மிரட்டின...

அவளது உள்ளுணர்வு அடுத்த மாற்றத்திற்கான எச்சரிக்கை மணியை ஒலித்தது.

சித்ரா நுழைய உட்கார்ந்திருந்த மூன்று ஆண்களும் எழுந்து நின்று கைகுவித்தனர்.

''வணக்கம்... நீங்கதான சித்ரா செல்வம்?''

''ஆமா...'' குவிந்த அவள் விரல்கள் நடுங்கின.

தம்பியைப் பார்த்தாள்.

அவன் முகமெல்லாம் சிரிப்பு.

இத்தனை மலர்வாய் அவன் முகத்தைப் பார்த்து பல மாதங்களாயிற்று. சற்று துணிவுடன் வந்தவர்களைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

''உட்காருங்க.''

சட்டையிலிருந்த பெரியவர், ''வந்த விஷயத்தை முதல்ல சொல்லிடறோம்.''

'என்ன விஷயம்?' என்ற கேள்வி முகம் முழுவதும் இருக்க மௌனமாய் நின்றாள்.

''நாலு மாசம் முன்னே 'ஸ்தம்பிக்க வைக்கும் ஸ்தலங்கள்'ன்னு ஒரு கட்டுரையை எங்க ஆபீஸுக்கு அனுப்பியிருந்தீங்க.''

அவள் முகம் சுலபமாய் மலர்ந்தது.

''ஓ... 'எழுத்து' பத்திரிகையிலேருந்து வந்திருக்கீங்க... அப்ப அதனுடைய எடிட்டர் விஜயநாதன்... நீங்கதானா?''

மறுபடி கை குவித்தாள்.

''ஆமாம்மா... உன்னை எழுத வச்சு எங்களுக்கு கட்டுரையை அனுப்பியிருந்தார் உங்க ஹெட்மாஸ்டர்.''

''அப்பா வரைஞ்ச ஓவியங்களுக்குப் பொருத்தமாய் கட்டுரை எழுதலாம்னு சொன்னதும் அவர்தான்.''

''ஏப்ரல் மாசம் வர்ற விடுமுறை சிறப்பிதழ்ல உன் கட்டுரை உங்கப்பாவின் ஓவியங்களோட இடம்பெறுது...''

''சந்தோஷம்.''

அவள் உள்ளம் வெகுநாட்களுக்குப் பின் மகிழ்வுடன் எம்பியது. ''இந்தச் செய்தியை உங்க ஹெட்மாஸ்டருக்கு போன் மூலம் தெரிவிச்சபோது, நீ ரொம்ப திறமையான பொண்ணுன்னார். இந்த விடுமுறை சிறப்பிதழை ஸ்பான்ஸர் பண்ற ஒரு டூர்ஸ்-டிராவல்ஸ் கம்பெனி பல விடுமுறை ஸ்தலங்களைப் பற்றி அமர்க்களமாய் எழுத ஆட்கள் தேவைன்னாங்க. நாங்க சொரிக செய்த பெயர்கள்ல புதுப்பெயர் உன்னுடையதம்மா... உன் கட்டுரை வாசிச்ச அவங்களுக்கும் முழுதிருப்தி.''

மலைப்புடன் கேட்டபடி நின்றாள்.

''உன்னைப் போல இன்னும் இரண்டு இளைஞர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவங்க வெவ்வேறு இடங்களுக்குப் பயணப்படணும்னு சொல்றாங்க. நீங்க கொண்டு வரும் சுவாரஸ்யமான கட்டுரைகள், புகைப்படங்களை அவங்க பயன்படுத்திக்குவாங்க. ஹெட்மாஸ்டரிடமும் உங்களிடமும் நேரில் விவரமாய் சொல்லி சம்மதத்தோட போகணும்னு வந்தோம்மா. எந்த மாநிலத்துக்குப் போகணும்ங்கற உரிமையை முதல்ல உங்களுக்குத் தரவும் விருப்பம்.''

அவர் நீட்டிய காகிதத்தை வருணும் ஆவலாய் வந்து வாசித்தான்.

''ஸார்.. நான் தனியாய் போக முடியாது... அதாவது தம்பி வருணை தனியே விட்டுட்டுப் போறது சரியில்லைன்னு நினைக்கறேன்...''

''ஹெச்.எம். அது பற்றி சொன்னதால உங்களுக்கு மட்டும் ரெண்டு டிக்கெட்னு ஏற்கெனவே முடிவு பண்ணிட்டோம்மா. தவிர பெண்கள் துணையோட போறது பாதுகாப்பும் கூட. உங்க முடிவை சொல்லுங்க.''

''நாங்க... மகாராஷ்ட்ரா போய் அஜந்தா, எல்லோரா பற்றி எழுதறோம் சார்...''

தம்பி திடும்மென சொல்ல, சித்ரா திகைத்தாள்.

பத்திரிகை ஆசிரியரின் முறுவல் மாறவில்லை.

''ஆகட்டும்ப்பா... அக்கா சம்மதத்தையும் தெரிஞ்சுக்கோ...'' என்றார்.

''ஒரு நிமிஷம்.. லைம் சர்பத் கலக்கறேன்.''

உள்ளே விரைந்தவள் சிறு தட்டுகளில் வீட்டில் தயாரான பர்பியை மிக்சருடன் வைத்து தம்பியிடம் தந்து அனுப்பினாள். பழரசம் கலந்து வந்தவர்களுக்குத் தந்து அவர்கள் சாப்பிட்டு எழும்பியபோது, ''தம்பி சொன்னது போல

சாமந்தி பூவின் மருத்துவ குணம்

சாமந்தி பூவை பெண்கள் அழகுக்காக தலையில் சூடுகிறார்கள். அந்தப் பூ சிறந்த வாசனை திரவியமாகவும், முகப்பரு, தோல் நோய்க்கு மருந்தாகவும் பயன்படுகிறது என்றால் ஆச்சரியமாக இல்லை.

பழங்காலத்தில் சாமந்தி பூ ஊற வைக்கப்பட்ட தண்ணீரை வாசனை திரவியமாக பயன்படுத்தி உள்ளனர். செவ்வந்தி, சிவந்தி, கேந்தி எனவும் அழைக்கப்படும் இந்தப் பூ எல்லா இடத்திலும் சாதாரணமாக வளரக்கூடியது. வீடுகளில் தொட்டியில் கூட வளர்க்கலாம்.

எண்ணெய் வடியும் முகத்தை கொண்டவர்கள் சாமந்தி பூ ஊற வைக்கப்பட்ட தண்ணீரால் முகம் கழுவினால் முகம் பளிச்சென்று இருக்கும்.

ஒரு கண்ணாடி பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் இரு சாமந்தி பூக்களின் இதழ்களை பிய்த்து போடுங்கள். இதன் மீது கால் கோப்பை சுடுநீரை ஊற்றவும். ஆறும் வரை காத்திருக்கவும். இந்த தண்ணீரை உடலில் தேய்த்தால் தோல் வியாதிகள் குணமாகும்.

சாமந்தி செடியின் இலைகளை மையாக அரைத்து பருக்கள் மீது பூசினால், அவைகள் மாயமாய் மறைந்துவிடும். இதை காலை மற்றும் இரவில் முகத்தில் பூசவேண்டும். அப்புறம் பாருங்கள் உங்கள் முகம் பளிச்சிடுவதை.

-ரம்யா.

நாங்க மகாராஷ்டிரா போறோம் ஸார்'' என்றான்.

''ஆகட்டும்மா.''

''அப்பா அம்மா கடைசியாய் பார்த்த இடமது.. அதை நாங்க பார்க்க இப்படி ஒரு வாய்ப்பு அமையறது தெய்வச் செயல். உங்க மூலமாய் வந்த சந்தர்ப்பத்துக்காய் நன்றி...''

மனப்பூர்வமாய் மறுபடி கைகுவித்தான்.

''இருக்கட்டும்மா. உனக்கு நினைக்கறதை சிறப்பாய் எழுத்திலே கொண்டு வர்ற ஆற்றலிருக்குது. கட்டுரையைத் தவிர கதை ஏதும் எழுதறதுண்டா?''

''எழுதினதுண்டு...''

''அனுப்பும்மா... தகுதியிருந்தா அதுவும் பிரசுரமாகும். பிரயாணத்துக்கும் தயாராயிடுங்க...''

''ஆகட்டும் ஸார். அப்பா கடைசியாய் அஜந்தாவிலே வரைஞ்ச சில கோட்டோவியங்களும் இருக்குது. கட்டுரைக்கு அதையும் பயன்படுத்திக்கலாம்.''

''நல்லதம்மா... வரோம்.''

வந்தவர்கள் கிளம்பிய இரு நிமிடங்கள் வரை வாசலிலேயே நின்ற அக்காவிற்கும் தம்பிக்கும் பேச்சே வரவில்லை! பின்பு தலைமை ஆசிரியர் வீட்டிற்கு போய் நன்றி சொன்னார்கள்.

அன்றிரவு சித்ராவிற்கு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. அஜந்தா போக சம்மதித்ததற்கு அவனுக்கு பிறர் அறியாத, பிறரிடம் பகிர விரும்பாத வேறொரு காரணமும் இருந்தது.

படுத்த கால் மணி நேரம் கழிந்த பிறகும் புத்தி தெளிவாய் விழித்திருந்ததால் எழுந்தவள் அலமாரியை மெல்ல திறந்தாள். கீழ்த்தட்டில் அந்தக் கருநீல கைப்பை இருந்தது. வெல்வெட்டினால் ஆன அதைத் தொட்டு தடவியதும் கண்கள் கொப்பளித்தன. தன் தாயின் மடி சாய்ந்தாற் போலொரு ஆறுதல். உயிருடனிருந்த கடைசி நிமிடம் வரை இது அம்மாவின் தோளில் தொங்கிய பை. அம்மா அப்பாவின் பின் பாய்ந்த வேகத்தில் அது கழன்று மலைமீதே தங்கிவிட மாணவர்கள் அதைப் பத்திரப்படுத்தி இவளிடம் வந்து சேர்த்திருந்தனர். வேண்டுமென்று அதைப் போலீஸாரிடமிருந்து மறைத்திராவிட்டாலும், நடந்த களேபரத்தில் அனைவரும் அதை மறந்துவிட, எடுத்த விலாசினி அதை சித்ராவிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டாள்.

பெற்றோர் மறைந்த சில வாரங்கள் கழித்தே சித்ரா அதைத் திறக்கத் துணிந்தாள். அழுது வரண்ட கண்கள் மீண்டும் கசிந்தன. அம்மாவின் கையெழுத்தில் சில குறிப்புகள், பேனா, சதா அம்மா நிறந்து உறிஞ்சும் விக்ஸ் இன்ஹேலர், கைக்குட்டை இவற்றின் நடுவே தனித்து தெரிந்தது அச்செய்தித்தாளின் துண்டு...

முதல்முறை அதைப் பார்த்தபோதே உள்ளே நெருடியது.

அதிலிருந்த படத்தை உற்றுப் பார்த்தாள், பிடரியை ஒரு குளிர் விரல் நீவியது...

செய்தித்தாளிலிருந்து வெட்டப்பட்ட அக்கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்படத்திலிருந்த பெண் சித்ராவை ஒத்திருந்தாள். சித்ரா தன் அறுபதாம் வயதில் இப்படித் தோன்றக் கூடும்!

மதுரம் சருநாத்.

2-ம் ஆண்டு நினைவஞ்சலி.

நிச்சயம் இது அப்பாவின் மூத்த சகோதரிதான். அப்பா சிறுவனாய் இருக்கையிலேயே வட இந்தியனுடன் காதல் வசப்பட்டு வீட்டாரை விலக்கி விரும்பியவருடன் வாழக் கிளம்பிப் போன அத்தை!

தன் ஒரே உடன்பிறப்பும் உலகை நீத்து இரு வருடங்களாகிவிட்டது என்பது தெரிந்த அதிர்ச்சிதான் அப்பாவை அப்படி நிலைதடுமாற வைத்ததோ?

தன் பெற்றோர் இதிலிருக்கும் விலாசத்திற்கு போய் மாமாவை சந்தித்தார்களா...?

இல்லை அதற்கு முன்பே அவர்கள் மரணம் நேர்ந்துவிட்டதா?

ஆங்கில செய்தித்தாளில் இத்தனை பெரிய கட்டமிட்டு நினைவஞ்சலி தெரிவிக்க வேண்டுமானால் மாமா மனைவி மீது பாசம் கொண்டவராக இருக்கவேணும். அவரைப்போய் பார்க்கலாமே என்ற ஆர்வம்தான் தம்பி சொன்னதற்கு இவளும் உடனே ஒத்து போனதற்கான காரணம்.

இவர்கள் ஔரங்காபாத் போய் இறங்கினால் மாமா சந்தோஷப்படுவாரா? இல்லை.. இதென்ன திடீர் உறவு... பாசம் என்று முகம் சுளிப்பாரா?

நாங்கள் ஒன்றும் மாமாவிடம் அடைக்கலமாய் போவதில்லை. அவர் தயவில் சாப்பிட்டு பிழைக்கப்போவதில்லை... பிறகென்ன?

போக்குவரத்து, தங்குமிடம் எல்லாம் ஏற்பாடாகிவிடும். ஒரு நேரம் போய் மாமாவை, எஞ்சியிருக்கும் ஒரே உறவைப் போய் பார்த்து வந்துவிட வேண்டியது...

அத்தைக்கு குழந்தைகளே பிறக்கவில்லை என்றாரே அப்பா... அப்படியிருக்க தன் மனைவியின் ஜாடையிலிருக்கும் தன்னைப் பார்த்து மாமா மகிழ்ந்து போய்விட மாட்டாரா?

ஒருவேளை அதிர்ச்சியாகிவிட்டால்...? அதுவே முதலில் செய்தித்தாளில் காணும் விலாசத்திற்கு கடிதம் எழுத வேண்டியது. அப்பா அம்மாவிற்கு நேர்ந்த கொடுமையான விபத்து பற்றி..

தங்களைப் பற்றி..

காசு பணத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை.

பாசத்தை மட்டுமே எதிர்பார்த்து போவதில் தப்பே இல்லை.

காலை முதல் வேலையாய் மாமாவிற்குக் கடிதம் எழுத முடிவு செய்தவள் அதை எப்படி அமைப்பது என்ற சிந்தனையுடன் படுக்க, உறக்கம் சீக்கிரமே அவளை இழுத்துப் போனது.

ஔரங்காபாத்.

அவர்கள் நுழைந்த I.T.D.C. ஹோட்டல் ஆர்ப்பாட்டமாய் இருந்தது. விஸ்தாரமான விடுதியில் அத்தனை சுவர்களிலும் அஜந்தா சிற்பங்கள் ஒவியாய் நின்றன.

இடதுபக்கக் கண்ணாடி தடுப்பைத் தாண்டி தெரிந்த நீலக்குளத்தை கண்ட வர்ணனுக்கு ஆனந்தம் பிய்த்துக் கொண்டது.

''ஐயோ அக்கா... ஸ்விம்மிங் பூல்!''

வெள்ளி மின்னல்களைத் தெறித்துத் ததும்பிய நீச்சல்குளத்தை தானும் ரசித்தபின் தம்பியை எச்சரித்தாள்.

''உள்ளே இறங்கணும்னு நினைக்காதே. உனக்கு நீச்சல் தெரியாது...'' இவர்கள் பேச்சை அனுமானித்த மேனேஜர்,

''இங்கே தங்கும் சில நாட்களில் உங்களுக்கு நீச்சல் கற்றுத்தர ஏற்பாடு செய்திடலாம் மேம். நல்ல ட்ரெய்னர்ஸ் உண்டு'' என்றார் ஆங்கிலத்தில்.

''அப்ப நான் இப்பமே போறேங்க்கா...''

''முதல்ல உங்க அறைக்குப் போய் சாமான்களை வச்சபின், குளிங்க தம்பி... அறைக்கே ஸ்விம்மிங் ட்ரஸ்சஸ் அனுப்பறேன். போட்டுட்டு பிறகு பூலுக்குப் போகலாம்.''

''ஓ... சரி.''

''மேம் உங்க அறைக்கு முதல்ல காபி அனுப்பறேன். கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுங்க. பிறகு இங்கே பார்க்கக் கூடிய இடங்களைப் பற்றியும் அதை நீங்க எத்தனை நாட்கள்ல பார்க்கலாங்கறதைப் பற்றியும் முடிவெடுங்க. ரைட்?''

சற்றே தலை தாழ்த்தியபடி விலகிய மேனேஜர் மறுபடி ஒரு மணி நேரத்தில் ஆஜரானார்.

அதற்குள் பெட்டியை பிரித்து, குளித்து உடை மாற்றியிருந்தாள் சித்ரா. வரு இன்னும் நீச்சல் குளத்தில் ஆட்டம் போட்டபடி இருந்தான்.

''வழக்கமாய் மூன்று நாட்கள்ல ஔரங்காபாத்தையும் குகைகளையும் பார்த்திடலாம் மேம். ஆனா நீங்க இங்கே ஒரு வாரம் வரைத் தங்க இருப்பதாலும், பார்த்ததைப் பற்றி எழுதவும் வேண்டியிருப்பதாலும் சாவகாசமாய் ஓரிரண்டு இடங்களாய் பார்ப்பது உசிதம்.''

''சரி.''

''முதல்ல உள்ளூரைப் பார்த்திடுங்க. பிறகு எல்லோரா குகைகளுக்குப் போகலாம். அது நகரிலேருந்து 30 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலே உள்ளது. அஜந்தா குகைகள் 100 கிலோமீட்டர் தள்ளி இருக்கறதால போய் வர அலுப்பு வரும்... பிரயாண அலுப்பு நீங்கினதும் அங்கே போறது நலம்.''

''நன்றி ஸார். இத்தனை சௌகர்யமாய் தங்க, உதவ ஆட்கள் இருப்பாங்கன்னு நாங்க எதிர்பார்க்கலை.''

''விருந்தோம்பல் எங்க தொழிலாச்சே மேம்... இது பழகின துறை மட்டுமல்ல பிடிச்ச துறையும் கூட. 'நீ ரசித்து செய்யாத ரொட்டி புளித்துப் போகும்'ன்னாரே கலீல் ஜிப்ரான்!''

''சபாஷ்..!''

நன்றியுடன் தலை தாழ்த்தியவர், ''இன்னும் பத்து நிமிஷத்திலே லஞ்ச் தயாராயிடும் மேம். நீங்க டைனிங் ரூம் போய் சாப்பிடலாம்'' என்று விடைபெற்றார். ஆனால் வருவை தண்ணீரிலிருந்து மீட்பது லேசாகயில்லை.

''அக்கா, இப்பமே எனக்குக் கொஞ்சம் நீச்சல் பழகிடுச்சு, பாக்கறியா?'' என்று நீரில் துழாவினான்..

''புது ஊர் தண்ணீரிலே வந்ததும் வராததுமாய் இப்படி ஊறினால் ஆகாது வரு. வா..''

தமக்கையின் கெஞ்சலுக்கெல்லாம் மசியாமல் கடைசியில் அவள் அதட்டிய பிறகுதான் கரையேறினான் வர்ணன்.

அவனை உடைமாற்ற அனுப்பிவிட்டு அங்கிருந்த கடைகளை பார்த்தபடி சுற்றிவந்தாள்.

அப்பகுதியில் கிடைக்கும் விலையுயர்ந்த கற்களால் உருவான நகைகள், சிறு சிற்பங்கள்

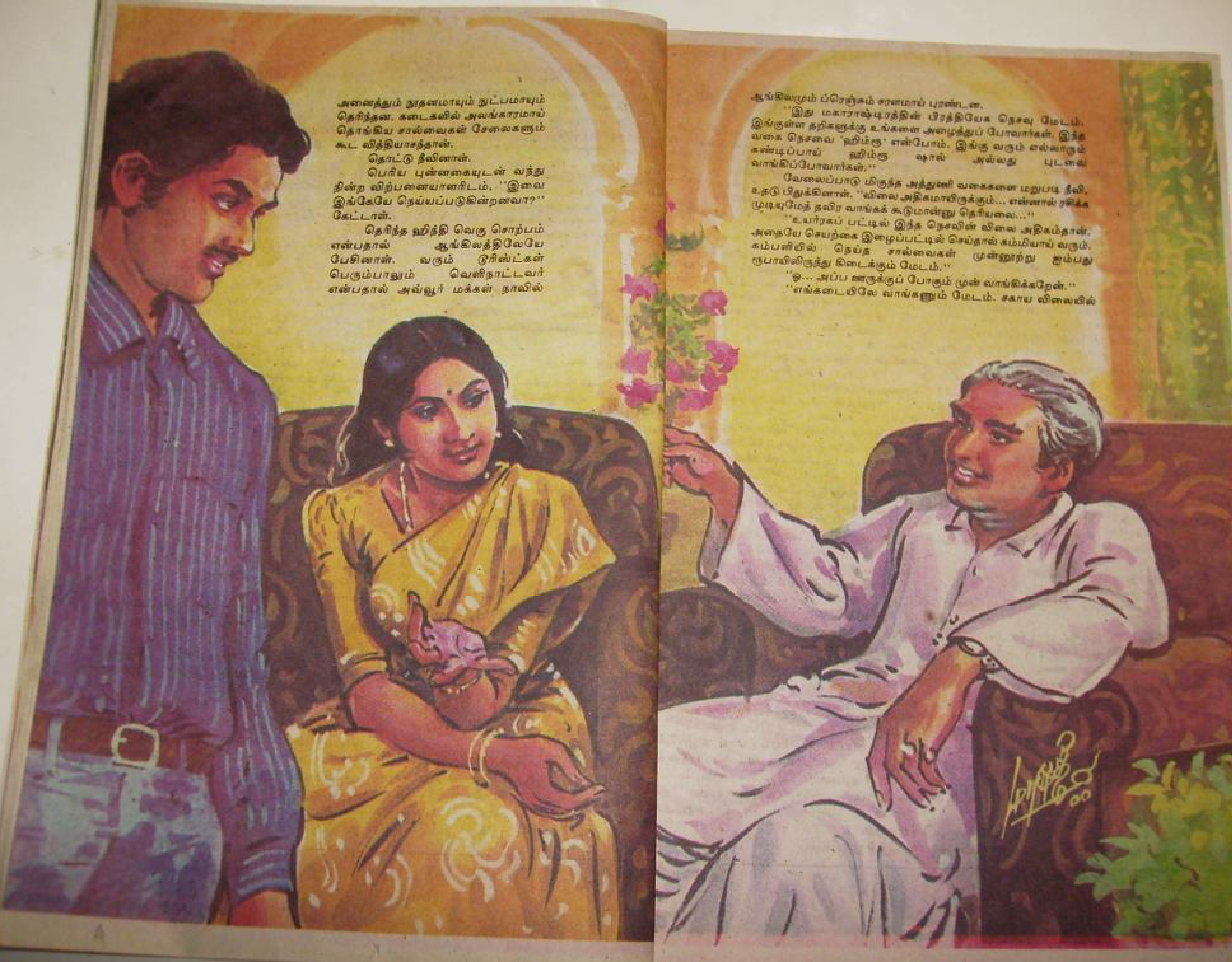

அனைத்தும் நூதனமாயும் நுட்பமாயும் தெரிந்தன. கடைகளில் அலங்காரமாய் தொங்கிய சால்வைகள் சேலைகளும் கூட வித்தியாசந்தான்.

தொட்டு நீவினாள்.

பெரிய புன்னகையுடன் வந்து நின்ற விற்பனையாளரிடம், ''இவை இங்கேயே நெய்யப்படுகின்றனவா?'' கேட்டாள்.

தெரிந்த ஹிந்தி வெகு சொற்பம் என்பதால் ஆங்கிலத்திலேயே பேசினாள். வரும் டூரிஸ்ட்கள் பெரும்பாலும் வெளிநாட்டவர் என்பதால் அவ்வூர் மக்கள் நாவில் ஆங்கிலமும் ப்ரெஞ்சும் சரளமாய் புரண்டன.

''இது மகாராஷ்டிரத்தின் பிரத்தியேக நெசவு மேடம். இங்குள்ள தறிகளுக்கு உங்களை அழைத்துப் போவார்கள். இந்த வகை நெசவை 'ஹிம்ரு' என்போம். இங்கு வரும் எல்லாரும் கண்டிப்பாய் ஹிம்ரு ஷால் அல்லது புடவை வாங்கிப்போவார்கள்.''

வேலைப்பாடு மிகுந்த அத்துணி வகைகளை மறுபடி நீவி, உதடு பிதுக்கினாள். ''விலை அதிகமாயிருக்கும்... என்னால் ரசிக்க முடியுமேத் தவிர வாங்கக் கூடுமான்னு தெரியலை...''

''உயர்ரகப் பட்டில் இந்த நெசவின் விலை அதிகம்தான். அதையே செயற்கை இழைப்பட்டில் செய்தால் கம்மியாய் வரும். கம்பளியில் நெய்த சால்வைகள் முன்னூற்று ஐம்பது ரூபாயிலிருந்து கிடைக்கும் மேடம்.''

''ஓ... அப்ப ஊருக்குப் போகும் முன் வாங்கிக்கறேன்.''

''எங்கடையிலே வாங்கணும் மேடம். சகாய விலையில்

தா்றேன்.''

''நன்றி.''

மதிய உணவு சூடும் சுவையுமாய் இருந்தது.

இரண்டு நாள் ரெயில் பயணத்திலும் உணவிற்கு குறைவில்லை என்றாலும் குளித்து, ஊர் வந்து சேர்ந்த திருப்தியுடன் சாப்பிடுவது தனி சுகம். பல மாதங்களாய் தன் கையின் பாகத்தையே உண்டு சலித்த நாக்கிற்கு வேறு கை சமையல் அமிர்தமாய் ருசித்தது.

மாலையில் நகரைச் சுற்றினார்கள். முற்றிலும் புதிய சூழலில், புதிய முகங்களை-அந்நிய மொழி பேசினாலும் புன்னகை மாறாத மனிதர்களைப் பார்ப்பது உற்சாகமாய் இருந்தது.

மறுநாள் ஔரங்காபாத் நகரின் முக்கிய இடங்களைச் சுற்றி பார்க்க மகாராஷ்ட்ர டூரிஸம் பஸ்ஸில் ஏறினர்.

முதலில் பார்த்தது 'பஞ்சக்கி'.

இரண்டரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியா வந்து வாழ்ந்த ஒரு ரஷ்யனால் நம்மூர் ஏழைகளுக்கு உதவ என்று ஏற்படுத்தப்பட்ட மாவு மில்! பெரிய சதுர குளம் நிறைய நீர் ததும்ப சுற்றிலும் கடை விரித்திருந்த வியாபாரிகள் டூரிஸ்டுகளை கைவீசி அழைத்தனர். கண்ணாடி பதித்த மண் வளையல்களும், அலங்காரப் பொருட்களுமாய் அனைத்து கடைகளும் ஜொலித்தன.

''இத்தண்ணீரிலிருந்து உருவாகும் சக்தியால் தானியம் அரைக்கப்பட்டு ஏழைகளுக்கு உணவு கிடைத்தது. இன்னும் இந்த அரவை இயந்திரம் பழுதின்றி செயல்படுவது ஆச்சரியம்தான்'' விளக்கினான் கைட்.

அடுத்து போய் இறங்கிய இடத்தைப் பார்த்தவள் மலைத்து போனாள்.

ஆக்ராவின் உலக அதிசயம் எப்படி இங்கு வந்தது?

''நீங்கள் பார்ப்பது 'பீ பிகா மக்பாரா'. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மன்னர் ஔரங்கஸீப்பின் மனைவி தில்ரஸ் பானுவிற்காக அவரது மகன் இளவரசர் அசாம் ஷா கட்டிய சமாதி இது. தாஜ்மஹாலைப் போலவேத் தோன்றினாலும் இது முழுக்க பளிங்கினால் உருவானதல்ல. ஸ்தூபிகளையும் தரையையும் தவிர மற்றவை சுண்ணாம்புக்கல். அன்றைய ஆறு லக்ஷ ரூபாயில் தாய்க்காக எழுப்பிய நினைவுச்சின்னம் இது.''

பக்கத்திலிருந்த ஒரு டூரிஸ்ட் சூள் கொட்டினார்.

''தாஜ்மஹால் மாடலில் கட்டப்பட்டாலும் இது ஒரிஜனல் பக்கத்தில் கூட நிற்க முடியாதம்மா. இது உல[illegible] அதிசயம்தான்...''

''ஓஹோ?''

தலையாட்டினாலும் தனக்குக் கிடைத்[illegible] என்னுருண்டையை விட மனமில்லாம[illegible] ஆர்வத்துடன் சுற்றி சுற்றி நடந்தாள். [illegible] புகைப்படங்களை எடுத்தவனுக்கு [illegible] தன்னுடன் இல்லை என்பது புரிந்தது. சற்[illegible] முன்பு கூட வாலாய் ஒட்டி வந்தானே?

கலவரத்துடன் சுற்றிலும் பார்த்தாள்.

''வரு... வரு...''

கூவி அழைத்தாள்.

ஒரு சின்ன மர நிழலில் தெரி[illegible] நீலச்சட்டை அவனுடையதுதானா? படிகளி[illegible] இறங்கி அவனை நோக்கி ஓடியவளின் கலக்க[illegible] அவனை நெருங்க நெருங்க அதிகரித்தது.

திடீரென்று மயங்கிக் கொண்டிருந்தான்[illegible]

''ஏன் வரு.. என்னாச்சு திடீர்னு...[illegible] பரிவுடன் அவன் முதுகை நீவியவள் ம[illegible] கையால் நெற்றியை அழுத்தினாள்.

''உடம்பு சுடுகிறதே... எங்கிட்[illegible] சொல்றதுக்கென்ன?''

''இது உன்னோட வேலை நேரம். பிஸி[illegible] இருந்தே... அதான்.''

''தனியாய் வந்துட்டியா. கடவுளே.''

கைப்பையிலிருந்த மாத்திரையை எடுத்[illegible] கொடுத்து பாட்டிலின் தண்ணீரைக் குடிக்[illegible] தந்தாள். முகம் சற்று தெளிந்திருந்தது.

இவர்களது குழுவின் 'கைட்' அழைத்தா[illegible]

''அடுத்தது போர்ட் பார்க்கப் போறோ[illegible] கிளம்பலாமா?''

அவரிடம் போன சித்ரா, ''தம்பிக்[illegible] உடம்பு சரியில்லை. நாங்க ஹோட்ட[illegible] திரும்பிடலாம்னு பார்க்கறோம்.'' என்றாள்.

''பணத்தை ரீபண்ட் செய்ய முடியா[illegible] மேடம்.'' என்றார் அவர் பணிவாய்.

''பரவாயில்லை. ஒரு டாக்ஸி அமர்த்[illegible] தந்தால் போதும்.''

''ஷ்யூர்.''

''இல்லக்கா போகலாம். என[illegible] சரியாயிடுச்சே...''

''முழுக்க சரியாகட்டுண்ட[illegible] காலையிலேயே உம்முகம் சரியில்லை[illegible] பூரியைப் பிச்சதோட சரி. சாப்பிடலை...''

டாக்ஸியில் திரும்பும்போது வழிய[illegible] தெரிந்த ஒரு பெரிய வண்ணக் கூடாரத்[illegible] பார்த்த வரு ஆவலாய், ''ரெஸ்ட்டாரண்ட்க்கா[illegible] ஏதாவது சாப்பிடலாமா?'' கெஞ்சினான்.

''சரி...'' என்றவள் டாக்ஸியை நிறுத்[illegible] சொன்னாள்.

நெடுஞ்சாலைப் பயணிகளை[illegible]

கவரவென்றே நின்ற அக்கூடாரத்தைச் சுற்றி பயணிகள் கூட்டம் மொய்த்தது. கடக்கட பலகாரங்களும் குளிர்பானங்களும் விற்று தீர்த்தன.

உப்பு பிஸ்கட்டும் காபியும் ஆர்டர் செய்தவள் சுற்றிலும் விழியோட்டினாள். அவள் பார்வையை அந்த ஜோடி கட்டி இழுத்தது. நல்ல உயரமும் வாளிப்புமான அவர்கள் படிப்பிலும் செல்வத்திலும் கூட சோடை போகாதவர்கள் என்பது தெளிவாய் தெரிந்தது. கடுகடுவென்ற முகங்களோடு இருவரும் ஏதோ வாக்குவாதத்தில் இருந்ததும் புரிந்தது. பொது இடத்தில் எளிப்படி..?

எளிய வாழ்வு வாழ்ந்த தன் பெற்றோர்கள் இப்படி ஒரு நாளும் வீட்டிற்குள்ளும் கூட சண்டையிட்டுக் கொண்டதில்லை என்று பெருமிதமாய் நினைத்துக் கொண்டாள்.

அங்கிருந்த மரப்பெஞ்சில் தம்பியோடு அமர்ந்தவளின் பின்னாலிருந்து தமிழ்க் குரல்கள் கேட்டன.

''நான் சொல்லலை இவங்க வண்டி ரொம்ப நாள் ஓடாதுன்னு...?''

ஆண்குரல் ஆமோதித்தது.

''நானும் நினைச்சேன்... ஆனா நினைச்சதையெல்லாம் சொல்லணுமான்னு விட்டுட்டேன். சரத் இவ முகத்தை பார்த்து ஏமாந்துட்டான்.''

''அவ கோவிச்சுட்டுப் போற வேகத்தைப் பார்த்தீங்கல்ல?'' பின்னிருந்து வந்த கமெண்ட்கள் அக்கவர்ச்சியான ஜோடியைப் பற்றிதான் என்பது சித்ராவிற்கு புரிந்தது. கூண்டில் படபடத்த காதல் கிளிகளைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் வரு நகர்ந்துவிட, சித்ராவை நகரவிடாமல் ஏதோ ஒன்று கட்டி இருத்தியது. அப்பெண் விரித்த கூந்தலை சிலுப்பி குதிரை போல நடக்க, அந்த வாலிபன் இறுகிய முகத்துடன் அவளை தொடருவதை ஒரு நாடகம் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''ஆம்பிளைத் தப்பான வழியே திரும்பப் பார்த்தாலும் நல்ல பொண்ணு அவனை அதட்டி நேர்படுத்தணும். நிகிலா அப்படிப்பட்டவ கிடையாதே...''

அருகிலிருப்பவர்களுக்கு தமிழ் தெரியாது என்ற சுதந்திரத்தில் அவர்கள் பேசியதை சற்று சங்கடத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சித்ரா. எதேச்சையாய் கேட்கும் சம்பாஷணைகளில் சற்று கற்பனைக் கலந்து கதையாக்கிவிடும் திறமை உண்டு அவளுக்கு.

''முன்னே அகர்வாலோட சுத்தினவ அவனை வெறும்பயலாக்கிட்டு நம்ப பயலைப் பிடிச்சுட்டா...''

''பிறப்பால நிந்திக்காரன்னாலும் சரத்தை நம்பப் பயலாத்தான் நினைக்கத் தோணுது...''

''அவம் பேசற தமிழ் அப்படி. படிப்பு முழுக்க மெட்ராஸ்லதான்.''

''பெரியவர் சொத்து முழுக்க இவனுக்குத்தாங்கற நினைப்பில 'இவனை மடக்கினா... ஆனா இப்ப விஷயம் அத்தனை சுலபமாய் இல்ல. இடிக்குது...''

''இப்ப உன்னைத்தாண்டா இடிக்கணும்... ஏதோ கடிதம் வந்ததாம் பிறகு விவரமாய் சொல்றேன்னியே... இப்ப சொல்லு...''

''இப்ப சரத்துக்கு பாதி சொத்துதான் வரும்ங்கறாப்பல சீன் மாறிடுச்சு. அதான் மகாராணிக்கு இந்த எரிச்சல்... இவ கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிக்கலை... அதுக்கான வாரிசுமில்லை... ஆனா கோபம் மட்டும் பொத்துக்குது...''

இனியும் தொடர்ந்து கேட்பது முறையில்லை என்றுணர்ந்து எழுந்து நகர்ந்தாள் சித்ரா... ஆனாலும் கேட்ட சம்பாஷணை வழக்கம் போல கதைக்குக் கருவாகாமல் அவள் மனதை உறுத்தியது.

வந்து படுத்த வர்ணனை காய்ச்சல் இரண்டு நாட்களாய் எழவிடவேயில்லை. சித்ரா பயந்தாலும் ஹோட்டலின் மானேஜர் உடனடியாக டாக்டரை வரவழைத்து சிகிச்சைத் தந்து பரிவாய் கவனிக்கவும் செய்ய, மனம் தேறினாள்.

உணவகத்தில் வேலை பார்த்த ஒரு தமிழ் சமையல்காரர் மிளகு ரசம், மல்லித் துவையல் என்று தயாரித்து அறைக்கு அனுப்பிய கையோடு, ''தம்பிக்கு இப்ப கொஞ்சம் தேவலையா?'' என்றும் விசாரிப்பார்.

மூன்றாம் நாள் வரு முழுக்க தெளிந்துவிட்டான்.

''இன்னைக்கு எங்கே போகலாம்க்கா?''

''இன்னைக்கு ஒரு நாள் போகட்டும்... அலைய வேணாம்.''

''சரி நான் வரலை.. நீயும் ஏன்க்கா அறைக்குள்ளேயே கிடக்கணும்?''

''எங்க போறது?''

கேட்டாலும் மாமாவை போய் பார்த்தால் என்ன என்றும் தோன்றியது. ஒன்று அல்லது ஒன்றரை மணி நேரத்தில் திரும்பி விடலாம். அதுவும் இங்கு முடிக்க வேண்டிய ஒரு முக்கிய வேலைதானே? தவிர நகரின் மற்ற இடங்களையோ, குகை ஓவியங்களையோ தம்பி இன்றி தனியே பார்க்க மனமில்லை.

''சரி... படுக்கையை விட்டு எழுந்திரிக்காதே. ரெண்டு மணி நேரத்திலே வந்துடறேன்.''

ஆட்டோவை அமைதியான ஓரிடத்தில் நிறுத்திய இளைஞன் அங்கிருந்த பெரிய மதில் சுவரின் சிறு கதவைக் காட்டி 'பீச்சே' என்று ஏதோ சொல்லியபடி கிளம்பிவிட்டான்.

'இது வீட்டின் பின்புறம் போலிருக்கிறதே.. இப்படியா நுழைவது...?' என தனக்குள் முணுமுணுத்தாலும் மனித நடமாட்டமற்ற அச்சிறு சாலையில் தனியே நிற்க மனமின்றி அச்சிறு கதவைத் திறந்து நுழைந்தாள் சித்ரா. சற்றுத் தொலைவில் பழையதாயும், பெரியதாயும் வீடு தெரிந்தது. சற்று மேட்டிலிருந்த வீட்டை அடைய கல்படிகள் இருந்தன. இவள் அதில் ஏற முனைந்த நேரமே ஒரு பருத்த ஓணாவும் படியேற இவள் அஞ்சி இறங்கினாள்.

இவள் அசைவில் அதுவும் அல்லாட, இவள் ஓடி நின்ற இடத்திலிருந்து... சிறு அறையிலிருந்து பேச்சு குரல்கள் தெளிவாய் கேட்டன.

அவசரமாய் விலக நினைத்தவளை அசைய விடாமல் கவ்வியிருந்தது அவள் முதுகில் அழுத்திய ஒரு முள் கிளை.

கத்தவோ, அசையவோ முடியாமல் சிறைபட்டு நின்றாள்.

''யாரோ எழுதின லெட்டருக்காக என்னை ஏன் உலுக்கறே நிகிலா? பெரியப்பா பார்க்க அமைதியானவர்னாலும் அழுத்தமானவர்... அவரை இப்படி செய்ங்க, அப்படி செய்யாதீங்கன்னு யாரும் உத்தரவு போட முடியாது...''

''ஏம் முடியாது? இத்தனை வருஷம் அவருக்காக உழைச்சிருக்கீங்க. உங்க உழைப்பை எடுத்துக்கிட்டவருக்கு உத்தரவை ஏத்துக்க முடியாதாக்கும்?''

''என்ன உத்தரவு போடலாங்கற? உங்க சொத்து முழுக்க எனக்குத்தான், எனக்கு மட்டுந்தான்னா?''

இந்தப் பக்கம் ஒணான் நடமாட்டம் உண்டா என்று விழி சுழற்றியவளின் பார்வை நிலைகுத்தி நின்றது... காரணம் அந்த ஆர்ப்பாட்டமான கருநீல பைக்!

முன்புறக் கண்ணாடி தடுப்பு, பலவித பளபளப்பான எக்ஸ்ட்ரா ஃபிட்டிங்ஸ்கூடன் நின்றிருந்த இதில்தானே மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு அந்த அழகிய ஜோடி எதிப் பறந்தார்கள்...?

அப்படியானால் உள்ளே சிந்த் கொண்டிருப்பவர்கள் அவர்களேதானா?

இதென்ன விதியின் விளையாட்டு?

முள்ளின் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவிக்க மேலும் மும்முரமாய் முயன்றாள்.

''ஆம்பளைங்களே இப்படித்தான். திடீர்னு ஒரு முடிவெடுத்துட்டு பிறகு அதை மாத்தப் பிடிக்காம குரங்கு பிடியாய் தொங்கறது..! ஒரு லெட்டரைப் பார்த்ததும் எடுக்கற முடிவா இது? அவ வந்ததும் பார்த்துப் பழகி முடிவெடுத்தால்... வேணாங்கலை... இப்படியாவது உங்க பெரியப்பாக்கு புத்தி சொல்லலாம்ல நீங்க...''

''அவ வர்றதுக்கு முன்னே நீ ஏன் இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம் செய்றேன்னு எனக்குப் புரியலை...'' ஆண்குரல் அலுத்தது.

''ஊர் முழுக்கத் தெரிஞ்சாச்சே? பெரியவர் மருமகள் வரப்போறாங்கறதைத் தமுக்கடிக்காததுதான் பாக்கி.''

''அது அவர் இஷ்டம்... எல்லாம் அவர் இஷ்டம் விடு..''

''அப்படி விடக்கூடாதுன்னுதான் பேசறேன். இனி நீங்க தனியாள் இல்லையே சரத்.. என்னையும் கலந்துக்கணும் இல்லையா... நம்ம கல்யாணத்துக்குப் பிறகு இந்தப் புராதன அரண்மனையிலே நம்மால காலந்தள்ள முடியாது. ஜிம்கானா ஏரியால 'ஏ' கிளாஸ் வீடு பார்த்திருக்கேன். அதை வாங்கி ஜொலியாய் செட் செய்யணும்னா அதுக்குக் காக வேணும்... பிறகு பிள்ளைங்க படிப்புன்னு ஏகச் செலவு வரும்...''

''ஒரு நிமிஷம் நிகிலா. எங்களை தப்புச் சொன்ன நீயும் நிறைய தப்புக் கணக்கு போட்டிருக்கே...''

உள்ளே இருந்தவனின் முகம் பார்க்க முடியாவிட்டாலும் அவன் குரலின் உஷ்ணம் இவளை நடுக்கியது.

''பழகினோம்... சேர்ந்து சுற்றினது வரை சரி. ஆனா கல்யாணம் வரை ஏம் போறே?''

''பின்னே இந்தப் பழக்கம் எதுக்காம்?''

''கல்யாணப்பேச்சு இதுவரை நம்மிடையே வரலை... இனி இதெல்லாம் நடந்த பிறகு இனி எழ வாய்ப்புமில்லை...''

''கோபத்துல வார்த்தைகளை விடாதே சரத். உங்கோபம் உன் பெரியப்பா மேலதான் இருக்கணும்... நாட் ஆன் மி. நாம ஒரே ஊர், மதம்... தவிர உன்னைப்போலவே சென்னையிலேப் படிச்சதால உங்க வீட்டுக்கு ஈடாய் தமிழ் பேசுவேன்... கலாசார குழறுபடிகள் நேராது. நாம இணையறது புத்திசாலித்தனம்.''

''நீ அதிபுத்திசாலி தான்.. சொத்து அத்தனையும் சுருட்டணுங்கிறியே...''

''அது உன் நன்மைக்காகவுந்தான் சரத்...'' பெண் குரலின் சுருதி கெஞ்சலாய் இறங்கியது.

ஒரு வழியாய் தன் ரவிக்கையை கவ்வியிருந்த முள்ளைப் பிய்த்து விட்டு கல்படிகளில் மீண்டும் ஏறலானாள் சித்ரா. ஓணானுக்கு அஞ்சி மெல்ல ஏறியவள், ஒரு வழியாய் படிகளை ஏறியபோது ஒரு குரல் அவளை அதட்டியது.

''கோன் ஹை..?''

நடுங்கி நிமிர்ந்தாள்.

கீழறையில் சண்டையில் மும்முரமாயிருந்ததாய் அவள் நினைத்த அதே வாலிபன்தான் அவள் முன் கடுகடுவென்று நின்றான்.

''நா.... நான் மிஸ்டர் சருநாத்தைப் பார்க்க வந்தேன்.''

''ஓ... தமிழா...? அதனால இத்தனை உரிமையாய் வீட்டின் பின்புறத்திலே புழங்க அவசியமில்லை...''

''தெரியும். ஆனா ஆட்டோக்காரன் இப்படி பின்வாசல்ல இறக்கிட்டான்.. சாலை ரொம்பத் தனிமையாய் இருந்தது... அதான் வேற வழியில்லாம பின் கேட்ல நுழைய வேண்டியதாய் போச்சு...''

விளையாட்டில் கிடைக்காதது

அரசியலில் கிடைக்குமா?

இந்தியாவின் பிளாரன்ஸ் கிரிபித் ஜாய்னர் என்ற பெயர் பெற்றவர், ஜோதிர்மயி சிக்தர். இந்திய ஓட்டப்பந்தய வீராங்கனை. 1998-ல் பாங்காக்கில நடந்த ஆசிய விளையாட்டுப் போட்டியில் 2 தங்க பதக்கங்களையும் ஒரு வெள்ளிப் பதக்கத்தையும் வென்றவர்.

2000-ம் ஆண்டில் சிட்னி ஒலிம்பிக் போட்டியில் பங்கேற்க தீவிர பயிற்சியில் ஈடுபட்டபோது காலில் காயம் ஏற்பட ஆஸ்பத்திரி படுக்கையில் வீழ்ந்தார். டாக்டர்கள் இனி ஓடக்கூடாது என்று கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பிக்க, விளையாட்டுக்கு ஓய்வு கொடுத்துவிட்டார்.

குடிசைப்பகுதியில் தனது வாழ்நாளின் அதிக பகுதியை கழித்துவிட்ட ஜோதிர்மயி சிக்தரின் குடும்பமோ மிகப்பெரியது. தாய்-தந்தை தவிர சகோதர-சகோதரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 8. நாள் ஒன்றுக்கு 2 வேளை சாப்பாட்டுக்கே திண்டாட்டம்.

இதனால் அரசியலில் குதிக்க களம் இறங்கி விட்டார். மேற்குவங்க மாநிலத்தைச் சேர்ந்த இவருக்கு இ.கம்யூனிஸ்டு கட்சியும் சிவப்பு கம்பளம் விரித்து வரவேற்றுள்ளது. எம்.எல்.ஏ. ஆகிவிட்டால் சட்டசபையில் விளையாட்டு வீரர்களை யாரும் கண்டுகொள்ளாத நிலையை மாற்றி அவர்கள் வாழ்வில் ஒளிஏற்றுவேன் என்கிறார் இவரது கணவர் அவதார்சிங். தனது பயிற்சியாளரான இவரையே ஜோதிர்மயி வாழ்க்கை துணையாக்கி கொண்டார்.

விளையாட்டில் நிறைவேறாத ஆசையை அரசியல் களத்தில் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்று அரசியலுக்கு வந்திருக்கிறார், ஜோதிர்மயி. அவரது ஆசை நிறைவேறுமா, பார்ப்போம்.

-சுகன்.

பேசியவளை அவன் விழிகள் கூர்ந்து கவனித்தன. மிக எளிய ஆடை அலங்காரத்துடனிருந்தாலும் தெளிவும் கம்பீரமுமாய் நின்றாள்.

சித்ராவிற்குமே தன் தன்னம்பிக்கை ஆச்சரியம்தான். முன்பென்றால் ஒரு சொல் தாங்காமல் குன்றி, கண்களில் நீர் துளிர்த்திருக்கும். வாழ்வில் விழுந்த அடிகள் அவளைத் துணிவாக்கியிருந்தன.

ஆனால் அடுத்து விழுந்த அடி வெகு கனமானது...!

''அறைக்கு வெளியே சத்தம் கேட்க, யாரோ ஒட்டுக் கேட்கறாங்கன்னு நான் நினைச்சது சரிதான்.. அந்தச் சந்தேகத்துல பின் வழியா வந்ததால உன்னைப் பிடிச்சாச்சு... என்ன? கேட்டதும்போதும்னு முடிவு பண்ணியாச்சா?''

வெகு ஏளனமான வார்த்தைகள்!

''முன்பின் அறியாத நீங்க பேசறதை நான் ஒட்டுக்கேட்க வேண்டிய அவசியமென்ன... இது குறுக்கு வழிங்கறதால...''

''குறுக்கு புத்தியும் இருந்ததால...!''

''குறுக்கே பேசாதீங்க ஸார்... மிஸ்டர்...''

''சரத்... சரத் மதுரன்.''

அவன் போலி பவ்யத்துடன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். ''குறுக்கு புத்தியுடையவளாய் இருந்தா, இப்படிப் பாதி பேச்சிலே நான் ஏன் ஓடிப்போகணும்? முழுக்கக் கேட்டு ஒரு நாவலை எழுதியிருப்பேன்...''

''ஓ.. ஒட்டுக்கேட்டு அதுக்கு மேல இட்டுக்கட்டி எழுதும் எழுத்தாளரா?''

''எதுகை மோனையோடத்தான் பேசறீங்க.. ஆனா நிச்சயம் நீங்க கவிஞராய் இருக்க முடியாது...'' சற்று அலட்சியமாய் சொன்னாள்.

அவன் அடர்ந்த புருவங்கள் சுருங்கின.

''எனக்கு அந்த மாதிரி காரியங்களை செய்றளவு பொழுதில்லை, பொறுமையும் இல்லை...''

''எழுத அது ரெண்டும் மட்டும் போதாது ஸார்...'' என்றாள் காட்டமாய்.

''சரி... இப்ப இப்படி வீட்டு பின்புறமாய் நுழைஞ்ச அம்மணி யார்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?''

அவன் குரலும் காட்டமாயிருந்தது.

இப்போது சித்ரா சற்று தயங்கினாள்... இந்த ஜோடியின் சண்டைக்குத் தான்தான் மறைமுகக் காரணமோ....?

அப்படியானால் எப்படி அறிமுகப்படுத்திக் கொள்வது?

துணிவை மேலும் திரட்டி நிமிர்ந்தாள்.

''நான் சித்ரா செல்வம்.. இங்கே என் மாமாவைப் பார்க்க வந்தேன்...''

நூறு ஓணான்களை ஒரு சேர பார்த்தவன் போல மாறியது அவன் முகம்!

வீட்டை நோக்கி நடந்தவளுக்கு தன்னைப் பற்றி சில விவரங்களையேனும் சரத்திற்கு தெரிவிக்க வேண்டும் எனத் தோன்றியது.

''எங்கம்மா அப்பா அஜந்தாவிலே.... இறந்ததாலத்தான் இந்த ஊரை பார்க்க தேர்ந்தெடுத்தோம்... அம்மா கைப்பையிலே கிடைச்ச அட்ரஸ்லத்தான் மாமாவுக்கு எழுதவும் முடிஞ்சது.. உங்களுக்கு என் கடிதம் பற்றி தெரிஞ்சிருக்கலாம்...''

''இப்ப ஊர் முழுக்க நீயும் உன் கடிதமும் பிரசித்தம்..'' அவன் வார்த்தைகளில் கசப்பிருந்தது.

எடுத்த எடுப்பில் தன்னை ஒருமையில் அழைத்த அவன் போக்கு பிடிக்கவில்லை, எனினும் தன்னைவிட ஆறேழு வயதுக்காவது மூத்த உறவினன் அப்படி அழைப்பதில் தப்பில்லை என்று சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

''பெரிய எழுத்தாளரான உனக்கு இப்ப எங்களிடையே நடந்த வாக்குவாதம் உன்னால்தாங்கறது புரிஞ்சிருக்கணுமே?''

''நம்ப சந்திப்பு இப்படி அமைஞ்சது துரதிர்ஷ்டம்தான்.''

''எப்படி அமைஞ்சது?''

''ஆத்திரமாய் இருக்கீங்க... அதான்... அவசரமாய் பேசறீங்க..''

''உன்னை மாதிரி நிறுத்தி நிதானமாய் உருகி எழுத எல்லாராலும் முடியாதே...'' மறுபடி அதே எள்ளல்!

''உங்க சொத்திலே பங்கு கேட்க நான் கடிதம் எழுதலை... இங்க வரவுமில்லை. உறவுன்னு சொல்லிக்க நமக்கு யாரோ இருக்காங்கன்ற ஆர்வம்..நப்பாசைதான் காரணம். வாழ்க்கையில எங்களுக்கு நிறைய வேண்டாத மாற்றங்கள் நேர்ந்திடுச்சு... இந்தப் பயணம் ஒரு நல்ல மாறுதலாய் இருக்கும்னு வந்தோம். நான் எழுதிய ஒரு பயணக் கட்டுரைக்கான சன்மானம் இந்த ட்ரிப்... மறுவாரம் நாங்க மறுபடி சாத்துச்சிலே இருப்போம்... கவலைப்படாதீங்க...''

நீள விசிலடித்தான்.

''ம்.... எழுத்து போலவே பேச்சும் வளமாய் வருது!''

''உங்களுக்குக் கோபப்படவும் நீள விசிலடிக்கவும் வரும் போல...?'' அவள் விழிகளுக்குள் குபீரென்று ஒரு சிரிப்பு பொங்கியது. அதை அடக்கியவன்,

''கெட்டிக்காரத்தனமாய் பேசறே சித்ரா... ஆனா எங்களுக்கும் கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனம் உண்டு. இதுவரை பார்த்தேயிராத ஒரு உறவைத் தேடி ஆயிரம் மைல் பயணப்பட்டியா? அதுவும் உங்க வீடும் பதிபோனதை உருக்கமாய் எழுதி மாமாவை உருக்கிட்ட... கனத்தைத் தயாராக்கிட்டு இப்ப நேரே வந்துட்டே... இல்லையாம்?''

''உங்களுக்கு புத்திசாலித்தனத்தை விட சந்தேக புத்தி ஜாஸ்தி! தன் சொத்தை அடிச்சுட்டுப்போக எல்லாரும் முயலுறாங்கன்னு நினைக்கற உங்கிட்ட வேறென்ன சொல்ல?''

அவன் முகம் சற்று கறுத்தாலும் உதடுகளில் தொற்றிய அந்த ஏளனச் சிரிப்பு இறங்கவில்லை.

''உம்புத்தியை போல காலும் சுறுசுறுப்புதான். அதான் பெரியப்பா லெட்டர் கிடைச்ச மறுநிமிஷம் இங்க வந்து சேர்ந்துட்டே... பெண்கள் பாவம்... அவங்களுக்கு இடஒதுக்கீடு தந்து கைதூக்கி விடணுங்கறதெல்லாம் சும்மா...''

இவள் குழப்பத்துடன் நின்றிருந்தாள்.

''பெண்குலத்தை வம்புக்கு இழுக்காம விஷயத்தை மட்டும் சொல்லுங்க... மாமா எனக்கு எழுதினாரா?''

''அடடா... என்ன நடிப்பு! ஆண்கள் உழைச்சு சம்பாதிக்கற காசிலே குஷியாய் குளிர்காயணுங்கறதுதான் எல்லா பெண்களின் லட்சியம் போல... முதல்ல நிலா... இப்ப நீ...''

''அப்ப நான் சொல்றதெல்லாம்....''

''அம்புலி மாமா கதை போல இருக்குது. இத்தனை இழப்புகள், அதனூடே நீ கட்டுரை வேற எழுதி ஜெயிச்சுடறே... அதற்கான பரிசு, நீ இதுவரை பார்க்காத மாமா இருக்கற ஊருக்கு ஒரு ட்ரிப்... அடேங்கப்பா...''

''அத்தனையும் பொய்ன்னா... அதுக்கான அவசியம் என்ன?''

''காசுக்காக வந்தேன்னு நேரே சொல்ல சங்கோஜமாயிருக்குமே... அதான்.''

தன் ஆத்திரத்தை நிதானமாய் 10 வரை எண்ணி அடக்கினாள். ''என் கட்டுரை பிரசுரமான இதழை வச்சிருக்கேன். பாராட்டி வந்த ட்ராவல் ஏஜென்சியுடைய லெட்டரும் இருக்குது... ஆனா மாமா எனக்கெழுதினதாய் நீங்க சொல்ற லெட்டர் வரலை...''

''வராம எந்த தைரியத்திலே கிளம்பினே?''

''இது பரிசாய் கிடைச்ச பயணம்.. அவங்க சொல்ற நாளிலேதான கிளம்ப முடியும்?''

''உன் தம்பி வரலியா?''

''அவ...அவனுக்கு உடம்பு சரியில்லை... ரூம்ல படுக்க வச்சிட்டு...''

''உனக்கு கஷ்டங்கள் அடுக்கடுக்காய் வரும்போல..!''

உதட்டைக் கடித்தாள். அவன் முகத்தில் ஓங்கி அறைந்தாலென்ன என்ற ஆசையை அடக்க அதிகம் முயலவேண்டியிருந்தது!

''உங்ககிட்ட நின்று விதண்டாவாதம் செய்றதில் அர்த்தமில்லை...'' என்றவள் அவனை விட்டு விரைந்து நடந்தாள்.

அவன் அவளை தொடரவில்லை.

தோட்டத்தை போல அல்லாமல் வீடு சுத்தமாகவும் அழகாயும் பராமரிக்கப் பட்டிருந்தது.

கதவைத் திறந்த வேலையாள் இவளை பார்த்து ஊமையாய் பல கணங்கள் நின்றபின் உள்ளே ஓடினான்.

மறுநிமிடம் நடுத்தர வயதில் கண்ணியமான தோற்றமுடைய ஒரு பெண் வந்தாள்.

''வாம்மா... சித்ராதானே...?''

''ஆமா... எப்படி கண்டுபிடிச்சீங்க?''

''அப்படியே அத்தை ஜாடையில இருக்கீங்களே. தவிர எப்ப வருவீங்கன்னு எல்லாரும் காத்திருந்தாலும் இத்தனை சீக்கிரம் எதிர்பார்க்கலை... உங்க மாமாவை வரச்சொல்றேம்மா.. இருங்க...''

பெரிய புன்னகையுடன் படபடத்தாள் அப்பெண்.

''நீங்க...?''

''மகிழும்மா... ஏறக்குறைய இருவது வருஷமாய் இங்க வேலைக்கு இருக்கேன். அம்மாக்கு, அதான் உங்க அத்தைக்கு வீட்ல தமிழ் பேச்சு கேட்கணும்னு ஊரிலேருந்து என்னய கூட்டிட்டு வந்தாங்க. அம்மா பக்குவத்துக்கு சமையல் கத்துட்டு இங்குள்ளவங்களுக்கு தமிழ் பேச கத்துக் கொடுத்துட்டேன்.''

''அப்ப இங்க மொழிப் பிரச்சினை

இருக்காரு.

வேலை சிரித்தாள் சித்ரா.

''செருப்பு கூட அப்படியே அம்மா மாதிரிதான். என்னம்மா குடிக்கறீங்க?''

வந்ததும் வாராததுமாய் சரத் [illegible] கிடைத்த வரவேற்பில் வயிறும் மனதும் அடைத்து போயின... இனி வேறெதற்கும் இடமில்லை.

''எதுவும் வேணாங்க... மாமா...''

''இதோ... புரிஞ்சு போயிடுவேங்க...''

தனியே விடப்பட்டவளுக்குள் மறுபடி சரத்தின் வார்த்தைகள் குதித்து ஆடின.

இவருக்குப் பணமிருந்தால் அது அவரோடு. அவர் காசிற்காக எல்லாரும் முக்கியமாய் பெண்கள் அலைபாய்வதாய் என்ன ஒரு அகங்கார நினைப்பு? இதே மாமா ஏழையாய் இருந்திருந்தாலும் தான் வந்து பார்த்திருப்பேன் என்றாலும் நம்புவார் யார்?

எத்தனை சந்தேகங்கள்... இடக்கான விசாரணை?

தளம் மேல் அமர்ந்த அவஸ்தையுடன் இருந்தாள் சித்ரா.

அறையுள் வந்த பெரியவரைப் பார்த்ததும் தானாய் எழுந்தாள். தூய வெள்ளை ஜிப்பாவும் தார்பாய்ச்சி கட்டியிருந்த பஞ்சின் வேட்டியிலுமாய் நெடுநெடுவென்று நிற்பவர்தானா தன் மாமா?

[illegible] சரம் குளித்தவளை நெருங்கித் தோள் பற்றினார்.

''வாம்மா குழந்தே...'' சற்று நேரம் உணர்ச்சி பெருக அவளை ஆழப் பார்த்தவர் குழைவாய் இழுத்து உச்சியில் முத்தமிட்டார்.

''மதுரம் உன்னைப் பார்க்க கொடுத்து வைக்கலை...''

''எனக்குந்தான் மாமா...''

''எனக்கு இந்த பாக்கியம் இருக்குது. உட்காருடா ராணி.''

அவளுக்குள் உணர்வு பெருகி தொண்டை அடைத்தது. தான் எதிர்பார்த்து வந்தது கிடைத்துவிட்ட ஆனந்தமோ...?

சிலிர்ப்புடன் மாமாவைப் பார்த்தாள்.

மேல்நோக்கி வாரிய கேசம் அவரது விசால நெற்றியை, கூர் மூக்கை எடுத்துக் காட்டியது. மூக்கு, முழியின் கூர்மையை மீறிய [illegible]

[illegible]

தாய்ப்பால் அளவோடு கொடுங்கள்!

பிறந்த குழந்தைகளுக்கு சிறந்[illegible] சத்து தாய்ப்பால். ஆனா[illegible] அந்த தாய்ப்பாலும் குழந்தைகளுக்[illegible] அளவோடு கொடுக்க வேண்டும் என்[illegible] தற்போதைய மருத்துவ ஆய்[illegible] அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. குறிப்பி[illegible] மாதங்களுக்கு மேலாக குழந்தைகளுக்[illegible] தாய்ப்பால் கொடுத்தால் பின்னாளி[illegible] அக்குழந்தைக[illegible] பெரியவர்கள் ஆகு[illegible] போது இருதயநோ[illegible] வர வாய்ப்புள்ள[illegible] என்கிறார்கள் [illegible] 4 மாதங்களுக்கு மே[illegible]

[illegible] தாய்ப்பால் [illegible] குழந்தைகளின் இருதய [illegible] மருத்துவ டாக்டர்கள் ஆய்வில் தெரிய வந்துள்ளது.

20 வயதுள்ள 331 இளைஞர்களுக்கு [illegible] சோதனை செய்து பார்த்ததில் இந்த [illegible] கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அதே [illegible] தாய்ப்பால் [illegible] குழந்தைகளுக்கு காதுநோய், அலர்ஜி போன்ற நோய் வருவதற்கு குறைவான வாய்ப்புகள் உள்ள என்றாலும் குழந்தைகள் விரும்பும் அளவு மட்டுமே தாய்ப்பால் கொடுக்க வேண்டும். திணிக்கக்கூடாது என்கிறார்கள், டாக்டர்கள்.

ஆகவே தாய்மார்கள் அளவறிந்து குழந்தைகளுக்கு தாய்ப்பால் புகட்டுவதே நல்லது.

[illegible]

முதல்ல சித்ராட்ட[illegible] மன்னிப்பு கேளு நீ...''

சரத் மட்டுமல்ல சித்ராவுமே விக்கித்து போனாள்.

''என்ன... பெரியப்பா?''

''பொண்ணு [illegible] அத்தனை தூரம் எடுத்துச் சொல்லியும் குதர்க்க[illegible] பேசனியே.. ம்ம்...?''

''நீங்க எங்க.... எப்படி?''

''நான், துரும்பு எல்லாத்திலேயும் இருப்பேன்டா ராஜா. இது என் ராஜ்யமில்லையா... ஸாரி சொல்லிடு...''

''ஸாரி.. வந்து ஏதோ சந்தேகத்து[illegible]ன் குறுக்கிடவில்லை?

கேள்விகளை அடக்க முடியாமல் [illegible] வினவினாள்.

''நீங்க எங்க... மாமா...?''

''பின்பக்கத் தோட்டம் [illegible] [illegible] சித்ரா. [illegible] [illegible] [illegible] மீண்டும் நிலவிய [illegible] [illegible]

[illegible]

''[illegible] நல்ல [illegible] மாமா, [illegible] [illegible] வந்தேன்.''

''[illegible] [illegible] வா [illegible]''

[illegible] இவன் அருகிலேயே அமர்ந்து சாப்பிட வைத்தார்.

''நீயும் எடுத்துக்கோப்பா சரத்'' என்று [illegible] இருத்தினார்.

''போதும் மாமா... இப்படி இடையிலே சாப்பிடறதில்லை...''

''அப்பக் [illegible] போய் [illegible] [illegible] கட்டிட்டு இங்கே வாருவோம்.''

''அதெல்லாம் எதுக்கு மாமா...?''

''ஆ... டேய் சரத், நீ வெறுமே சொன்ன [illegible] குழந்தையோட மனசு [illegible] போல... இவளை மண்டி போட்டு கெஞ்சச் சொல்லவாடா ராணி?''

சரத்தின் முகக்கடுப்பை பார்த்தவள்,

"அதெல்லாம் வேணாம் மாமா. வருக்கு உடம்பு தேறினதும் ஒருநாள் கண்டிப்பாய் சாப்பிட வரோம். ஒரு வாரத்துக்கு எப்படியும் ஹோட்டல் பில் கட்டியாச்சே... ஊர் முடிச்சு பயணக் கட்டுரைக்கான குறிப்பெல்லாம் தயார் பண்ணனும்."

"அப்ப சரி... நான்தான் மண்டியிட்டுக் கெஞ்சணும்போல..."

குனிய முயன்றவரை பதறி தடுத்தாள்.

"அய்யோ... என்ன மாமா இது?"

"பின்னே, என்னம்மா? நெருங்கிய சொந்தக்காரங்க இருக்கையிலே ஹோட்டல்ல தங்கி கட்டுரை எழுதுவேன்னா சரியா? இங்கே இருந்து நாவலாய் எழுதி அனுப்பு.. யாரு கேட்கிறது உன்னை?"

ஓரக்கண்ணால் அவர் சரத்தைப் பார்த்தபடி பேசினார்.

"ஆகட்டும் மாமா..." ஒத்துக்கொண்டாள் சந்தோஷமாய்!

"எத்தனைப் பெரிய வீடு இல்லக்கா? நம்ப அப்பாவுடைய மேசை போல பத்தைக் கூட இந்த ஹால்ல போடலாம் போல..."

வியப்புடன் வீட்டை சுற்றி வந்தான் வருண்.

ஒருவழியாய் கால்கள் கடுக்கவும்தான் உட்கார்ந்தான். 'வரு... வரு' என்று அனைவரும் பிரியமாய் விளிக்க, அத்தனை பேரிடமும் ஒட்டிக்கொண்டான். ஜாங்கு, மாலிக், சங்குரு என்று அங்கிருந்த வேலையாட்களுடன் மாலை கிரிக்கெட் ஆட்டம் நடந்தது.

"காய்ச்சல் வந்த உடம்போட ரொம்ப ஆடவேண்டாம்" என்று மகிழம்மா அவனை கருத்தாய் கவனித்தும் கொண்டாள்.

மாமாவும் சித்ராவை சும்மாயிருக்க விடவில்லை.

"வாம்மா வந்து நம்ப நெசவுச்சாலையை பார்" என்று கூட்டிப்போனார். தறியில் பலர் மும்முரமாய் இருக்க அப்பெரிய கூடத்தை சுற்றி வந்து, ஒவ்வொரு புடவையின் நிறத்தை, வேலைப்பாட்டை ரசித்தாள்.

ஒருபக்கம் புடவைகளும் மறுபக்கம் சால்வைகளும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன.

"ஔரங்காபாத்ல உங்க நெசவுகூடத்தை உங்களோட பார்க்கணும்னு இருந்திருக்கு மாமா."

"நம்மளதுனு சொல்லுடா..."

"ம்... முதல் நாள் சைட் சீயிங்ல்ல இப்படி ஒரு கூடத்திற்கு அழைச்சுப் போறதாய் இருந்தது. ஆனா பாதியிலே வரு உடம்பு சரியில்லாததால் திரும்பிட்டோம். ஒருவேளை இங்கதான் அழைச்சுட்டு வந்திருப்பாங்களோ?"

"இல்லம்மா... அதெல்லாம் சின்ன லெவல் இடம்ங்க. அங்கே புடவை சால்வைகளை விக்கற கவுன்ட்டரும் உண்டு. ஏஜென்ட்ஸ் கமிஷனுக்காகவே அங்க கூட்டிட்டுப்போவாங்க..."

"அப்ப இங்க பார்க்க வர்ரவங்க ஆசைப் பட்டாலும் எதும் வாங்கிக்க முடியாதா?"

"வந்து பாருங்கன்னு நாம யாரையும் அழைக்கலையேடா.. பிறகென்ன விற்பனை..."

"ஆனா... இத்தனை அழகான துணிகளை பார்வையாளர்கள் பார்த்து பாராட்டறதும் ஆர்வமாய் வாங்கறதும் தொழிலாளர்களை உற்சாகப்படுத்துமே மாமா...? அது அவங்களைப் பெருமைப்படுத்தும்னு நினைக்கறேன்."

பெரியவர் சற்று வியப்புடன் இவளைப் பார்த்தார்.

"அப்படிங்கறே? சரத்தும் இதையேதான் சொன்னான். ஆனா நான் அதை ரொம்ப காதிலே ஏத்திக்கலை."

"மாமா... வந்து இந்த விஷயத்தை தெளிவுப்படுத்தணும். நான்... அதாவது நாங்க இங்கேயே தங்கிட முடியாது. அந்த நோக்கத்திலேயும் வரலை.."

"ம்... கணக்காய் ஆளுக்கொரு பெட்டியோட கிளம்பியிருக்கீங்களே.."

"ம்... சாத்தூர் ஸ்கூல்ல அம்மா வேலையை எனக்குத் தந்திருக்காங்க. ஸ்கூலை ஒட்டியே வீடும் கூட ஒதுக்கியாச்சு. ஒரு மாசமாய் அங்கதான் தங்கியிருந்தோம். நல்ல மாற்றமாயிருந்துச்சு. வருவும் அதே ஸ்கூல்ல படிக்கறதால பிரச்சினையில்லை... உங்களைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டேன் மாமா. அத்தை இருந்தப்பவே இப்படி பரிச்சயம் ஏற்பட்டிருந்தா நல்லாயிருந்திருக்கும்...."

"மதுரத்துக்கோ எனக்கோ, நம்மை ஒதுக்கினவங்களை எப்போய் பார்க்கணும்ங்க வீம்பு கிடையாதம்மா சித்ரா. அதை புரிஞ்சிக்கணும். இளமையிலே, கல்யாணமா புதுசிலே உறவோட அரவணைப்பு இல்லாத பயம்மா... ஆதங்கமாய்தான் இருந்துச்சு. ஆனா நாளாக நாளாக அதுவும் பழகிடுச்சு. தன்சின்னத் தம்பியைப் பத்தி அதான் உங்கப்பாவை பத்தி அடிக்கடி பேசுவா மதுரம்... கொஞ்சம் தலையெடுத்ததும் எல்லாரையும் தேடி வந்தோம்... ம்ப்ச்... உங்க தாத்தா பாட்டி கோபம் அப்பவும் ஆறலை. என் தம்பி, தங்கைக் குழந்தைங்க மெல்ல எங்களோட ஒட்டிகிச்சுங்க. விடுமுறையெல்லாம் எங்களோடதான்னு இருக்கிடுச்சுங்க... ஆக அவங்க பயணப்படறதேயில்லை. சதா ஒன்னு மாத்தி ஒரு குட்டி எங்களோட இங்க இருக்கும். எல்லாரையும் சென்னைக்கு அனுப்பி படிக்க வச்சோம். தமிழ்நாட்டுல கிடைக்கிற கல்வி, பண்பாடெல்லாம் உசத்திங்கற கருத்து எனக்கு. அங்கிருந்தப்பவே காஞ்சி, திருபுவனமெல்லாம் போய் அந்த நெசவு முறைகளை கத்துகிட்டவன், மூதாதையர் தொழிலையே தொடருவோம்னு இங்கே வந்துட்டேன். புதுப்புது டிசைன்ஸ் டெக்னிக்ஸைப் புகுத்த தொழில் அபிவிருத்தி ஆனது..."

"தொழில் நேர்த்தியாய் இருக்குது மாமா... ஆனா கட்டடம் ஏனிப்படி பராமரிப்பில்லாம இருக்கணும்?"

பெரிதாய் நகைத்தார் சருநாத்.

"நீயும் சரத்தும் பேசறது ஒன்னுபோல இருக்கறதம்மா... இளவயசுக்காரங்க.. ஒத்த சிந்தனை.!"

"முதல்ல வெளிப்புறமாவது பெயிண்ட் பண்ணனும் மாமா. அப்படியே தோட்டத்துக்கு முன்புறம் ஒரு ஷோ கேசும் போட்டா நல்லது...."

"அது எதுக்குடா?"

"நெற்றிக்கு பொட்டு எதுக்கு வைக்கறோம். ஒரு களை ஏற்படத்தானே? உள்ளே நெய்யற துணி நிறுசுகளை வெளியே காட்டணும் மாமா... டூரிஸ்ட்ஸ் வந்து பார்க்கணும்... அவங்களை வாங்கத் தூண்டற வகையிலே எக்ஸிபிட் செய்யணும்."

"டூரிஸ்ட்டுகளை கூட்டிக்கிட்டு வர்ற ஏஜென்ட்ஸ் கமிஷன் எதிர்பார்ப்பாங்க. அதற்கு மேலே ரெண்டு புடவைகளை இலவசமாய் எடுத்துக்குவாங்க. வேண்டாத தொல்லை."

அவரது பரந்த நெற்றி சற்று சுருங்கியது.

"எத்தனையோ சவால்களைத் தாண்டிதானே மாமா இந்நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கீங்க? இதெல்லாம் உங்களுக்குத் துச்சம்... உங்கப் பெயர் இதைவிடப் பிரபலமாகணும்..."

"அதாவது 'மதுரா வீவர்ஸ்'ங்கற உன் அத்தை பெயர் பிரஸ்தாபப்படணுங்கறே? என்ன வேணும்னாலும் சொல்லுடா ராணி. இனி இது உன் ராஜ்யம். உன் ஸ்கூல் வேலை இருக்கட்டும். இப்ப விடுமுறை சமயந்தானே? ரெண்டு மாசம் எங்களோட இரு. நீ சொல்ற மாற்றங்களை தலைமேற்கொண்டு செய்றேன். அதிலே மனமிரங்கினால் சரி... இல்லை எல்வாழ்க்கை சாத்தூரிலேதான்னாலும் நான் தடை செய்யலை... என்ன சரியான டீல்தானே இது?"

"கச்சிதமான டீல்..."

தலையாட்டினாலும் சித்ராவிற்கு நிச்சயமாய் தான் அடுத்த மாதம் சாத்தூரில் இருப்போம் என்ற நிச்சயமிருந்தது. ஆனால் அதை இப்போது சொல்லி மாமாவின் ஆசைத்திரியை வெட்ட மனம்தான் இல்லை.

அன்று மாலையே தான் கண்ட ஆலையை, தொழிலாளர்களை பற்றிய குறிப்பு எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது வரு ஓடிவந்தான்.

"அக்கா, சீக்கிரமா வாயேன்... எத்தனைப் பெரிய யானை, குதிரை நிற்குது பார்...."

"நிஜ யானையா?"

"வந்து பாருக்கா..."

தம்பியின் இழுப்பிற்கு இசைந்து ஓடினாள்.

சமையல்கட்டினைத் தாண்டிய பகுதிக்கு கூட்டிச் சென்றவன், "மகிழா மாமி, அக்கா வந்தாச்சு" அறிவித்தான்.

"என்னம்மா... ஏதோ யானை குதிரைங்கறான்..." என்றபடி அவுட் ஹவுஸ் போன்று வீட்டைவிட்டு சின்ன இடைவெளிக்கு அப்பால் நின்ற அறைக்குள் நுழைந்தவளின் வாய்... திறந்தபடி நின்றது!

"எப்படியிருக்கிறது?"

ஏதோ தானே அப்பெரிய மரச் சிற்பங்களை செய்துவிட்டாற் போல எக்களித்தான் வரு!

அவ்வுயர்ந்த அறையை அடைத்தபடி நின்ற யானை குதிரைச்சிலைகளைப் பார்த்தவள் மெல்ல சொன்னாள்.

"நல்லவேளை பகல்ல இங்க வந்தேன். ராத்திரி தனியே வந்திருந்தா நிஜ மிருகங்க நிற்குதுன்னு பயந்து அலறியிருப்பேன்..."

"அதெல்லாம் நம்ப சரத்துடைய அப்பா கைப்பட செய்ததும்மா."

"மரவேலை தெரிஞ்சவர் போல..."

"ஆமம்மா.. ஆனா பலஹீன உடம்பு. சிறு வயசுலேயே மனைவி இறந்த பிறகு வாழ்க்கையிலே அவருக்கு பிடித்தமில்லை... உடம்பையும் கவனிக்கறதில்லை. நம்ம அம்மாதான் அதட்டி உடம்பைத் தேத்தி விடுவாங்க. அவர் பிள்ளைகளையும்

பெரியவர்தான் படிக்க வச்சது... ஆனா வரும்போதெல்லாம் தன் கைப்பட ஏதாவது செஞ்சு எடுத்துட்டு வருவார்... பொம்பளைங்க பிரியமாய் பலகாரம் செய்து கொண்டு வாரது போல...''

''இப்ப அவங்க?''

''அம்மா இறந்த முந்தின வருஷமே அவர் இறந்துட்டார். சரத்தோட அண்ணனுக்கு அப்பாவைப் போல கைவேலைல திறமை... ஏதேதோ செய்து வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்றார். போக வர இருப்பார். சரத் தம்பி நம்ப ஐயாக்கு ஒத்தாசையா இங்கயே இருந்துட்டார்.''

''ரெண்டே பசங்கதானா?''

''ஆமாங்கம்மா.. பெரியவரோட தங்கைப் பொண்ணும் கல்யாணமாகி வெளிநாட்டுல இருக்குறாங்க... பொண் குழந்தையா நீங்க வந்ததுல ஐயாக்கு ரொம்ப திருப்தி... அவரு குணத்துக்கு தெய்வம் குறை வைக்காதம்மா...''

அறையிலிருந்த சிற்பங்களைப் பார்த்தவளுக்கு உள்ளே மின்னலடித்தது.

''ஏம் மகிழும்மா... இந்த சின்ன மான், பாவை பொம்மைகளைத் துடைக்க, வார்னிஷ் செய்து வீட்ல அங்கங்கே அலங்காரமாய் வச்சா என்ன?''

''செய்யலாம்மா... நீ வச்சா ஐயா 'நல்லாருக்குடா' எங்கறதைத் தவிர மறுவார்த்தை சொல்லமாட்டாரே..''

வரும் இரு நாட்களுக்கு அந்த வேலையில் மூவரும் மும்முரமானார்கள். யானை, குதிரை போன்ற பெரிய சிற்பங்கள் வேலையாட்களின் துணையோடு வெயில் காண புறப்பட்டன.

ஆளுக்கொரு உப்புத்தாள் துண்டத்தை கையில் தந்து ''தேய்ச்சு பழைய பெயிண்ட்டை சுரண்டிருங்க...'' உத்தரவிட்டாள். திட்டு திட்டான பழைய சாயம் உதிர்ந்துவிட சிற்பங்களின் கம்பீரம் மீண்டது.

அதே சமயம் தரிக்கூடத்து மராமத்து வேலையும் ஆரம்பமானது. இவள் சொன்ன அளவில் கண்ணாடி பேழை ஒன்றும் உருவாக ஆரம்பித்தது.

சிற்பங்கள் வெளியேறிவிட்ட அறையை மேலும் சித்ரா குடைய பழைய பாசிமணி மாலைச்சரங்களும் பருத்த முத்துச் சரங்களும் கிடைத்தன.

''இதென்ன இத்தனை நீளமாய் இருக்குது மகிழும்மா?''

''கதவுக்குப் போடற பாசித் திரைம்மா.. சிலது அறுந்ததும் அம்மா குழந்தைங்க விளையாடன்னு இங்க அனுப்பிட்டாங்க....''

அவற்றை எடுத்துக் கொண்டாள் சித்ரா.

பாப் இசைப்பாடகி

மடோனாவின் காதல் ரகசியங்கள்!

இங்கிலாந்து இளவரசி மறைந்த டயானாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை பிரச்சினைக்குரிய வகையில் எழுதிப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் ஆண்ட்ரு மார்டன் தற்பொழுது பாப் பாடகி டைவா மடோனாவின் சுயசரிதையினையும் எழுதி வெளியிட உள்ளார்.

''மடோனா இந்த நவீன காலத்தில் நம்மிடத்தில் வாழ்ந்து வரும் உணர்ச்சிமிக்க அதிசயிக்கத்தக்க பொற்சிலை'' என்று மடோனாவைப் பற்றி பெருமையாக கூறும்பொழுதே ''நான் எழுதும் அவரது வாழ்க்கைச் சரிதம் வெறும் வரலாறு மட்டும் அல்ல. அவருடன் நெருக்கமாக உள்ளவர்கள், அவர்களது தொடர்பு, மடோனாவின் வாழ்க்கை லட்சியம், ஆசைகள், அபிலாஷைகள் ஆகியவைகள் அதில் விவரமாக இடம் பெற்று இருக்கும்'' என்று கூறியுள்ளார்.

இவர்தான் அமெரிக்க அதிபர் கிளிண்டன்-மோனிகா லெவென்ஸ்கி, மான்செஸ்டரில் உள்ள சாக்கர் பிளேயர் டேவிட் அவரது மனைவி பாப் பாடகி விக்டோரியா பெக்ஹாம் பற்றிய காதல் ரகசியங்களை வெளிப்படுத்தினார். இனி மடோனாவின் காதல் ரகசியங்களும் வெளியாகும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

-கே. ராஜகோபாலன் பி.ஏ., சென்னை-78.

அழகிய இரு ஹிம்ரு சால்வைகளை இணைத்தவள் அவற்றின் ஓரத்தில் முத்துக்களை வைத்து தைப்பதைப் பார்த்த பெரியவர் கேட்டார்.

''என்னடா... இத்தனைப் பெரிய ஷால் யாருக்கு?''

''யானைக்கும் குதிரைக்கும் மாமா...''

''புரியலையேடா ராணி.''

''சீக்கிரம் புரியும்.''

அவரைப் போலவே கண்சிமிட்டிச் சிரித்தாள் அவள்!

மாமா ஒரு இளைஞனின் உற்சாகத்துடன் வளைய வருவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தாலும் சரத் கண்ணிலேயே படாதது சித்ராவை வருத்தியது. 'உன் சொத்தை பங்கு போட நான் இங்கு வரவில்லை' என்று அவனிடம் வீம்பு பேசினாலும் அவன் இத்தனை காலம் இந்த வீட்டில் அனுபவித்து வந்த பாசத்தை, முக்கியத்துவத்தை தான் பிடுங்கிக் கொண்டோமோ என்ற குற்ற உணர்வு அவளுக்குள் குறுகுறுத்தது.

அன்றிரவு உணவு நேரம் சரத் சாப்பிட வந்து அமர, முகம் மலர அவனைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

சற்று குழப்பத்துடன் விழித்தான்.

''இப்பகூட யோசிச்சேன்... உங்களைக் கண்லயே காணுமேன்னு...''

''ஐயா சின்னவரு பிஸியா இருக்காரம்மா சித்ரா... அதுவும் உன் உத்தரவை நிறைவேற்றுற மும்முரந்தான்...''

புரியாமல் மாமாவைப் பார்த்தாள்.

''டூரிஸ்ட் ஏஜண்ட்டுகளுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தியிருக்கான்...''

''வெற்றிகரமாய் என்று ஒரு வார்த்தை சேர்த்துக்குங்க பெரியப்பா...''

''ஓ... கங்க்ராட்ஸ்...''

உற்சாகமாய் பாராட்டினாள் சித்ரா.

''நானும் மகனை வேற ஒரு காரியத்துக்காய் வாழ்த்திட்டுதான் இருக்கேன்.''

சப்பாத்தியைப் பிய்த்து கோழிக்குருமாவில் தோய்த்து வாயிலிட்ட சரத்தின் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

''என்ன எப்ப வாழ்த்தினீங்க..?''

குரலைத் தணித்தார் பெரியவர்.

''மனசார வாழ்த்தி கடவுளை வணங்கிட்டு இருக்கேன்டா ராஜா... அந்த நிகிலாப் பொண்ணு எப்படிங்கறதை இப்பவாது உணர்ந்தியே... தப்பின போ...''

சரத்தின் முகம் இறுகியது.

அலைந்த களைப்பை மீறி மலர்ந்திருந்த அவன் முகமாற்றத்தை கண்ட சித்ராவிற்கு முதன் முறையாய் மாமாவின் மீது கோபம் வந்தது.

''இப்ப நான் வெற்றிகரமாய் முடிச்சு வந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவோமே பெரியப்பா...''

இவர்கள் பேச்சு புரியாத வர்ஷன் தன் சாப்பாட்டு தட்டுடன் சரத் அருகே போய் உட்கார்ந்து கேட்டான்.

''அத்தான்.. நான் கேட்டதை வாங்கிட்டு வந்தீங்களா?''

''மறப்பேனா... பாக்கெட்டுல இருக்குது... எடுத்துக்கோ...''

''நிஜம்மா...?''

வரு சரத்தின் சட்டைப்பையைத் துழாவ சித்ரா கண்டித்தாள்.

''ஷ்... வரு.. அவர் சாப்பிட்ட பிறகு தானே எடுத்து தருவார்.''

''சரி சாப்பிட்டதும் நானே எடுத்து தரேன்.''

கைகழுவிய பின் சரத் எதையோ எடுத்து நீட்ட, ஆர்வமும் சிரிப்புமாய் வரு அவனுடன் இழைவதை வியந்து பார்த்தாள்.

அத்தான் என்று சகஜமாய் அழைத்து உரிமையாய் பொருள் வாங்கி வரச் சொல்லுமளவு தம்பிக்கும் இவருக்கும் பழக்கம் எப்போது ஏற்பட்டது?

''என்னம்மா அப்படி பார்க்கறே?''

இனிப்பு சோம்பை மென்றபடி கேட்டார் சருநாத்.

''இல்ல... முறை வச்சு கூப்பிடறானே.. எப்படீன்னு..?''

''நான்தான்டா சொல்லித் தந்தேன்... அப்பத்தான் உறவு பலப்படும். உனக்கும் கூட சரத் அத்தான்தான்... ஆனா அப்படிக் கூப்பிடறளவுக்கு உன் கோபம் ஆறியிருக்கான்னு தெரியலை...'' நகைத்தார்.

''அதெல்லாம் மறந்துட்டேன் மாமா. அவர் நிலையிலே நானிருந்தால் இன்னுங்கூட முரட்டுத்தனமாய் பேசியிருக்கக்கூடும்.''

''ஏமாந்த கோபம்டா.. நிகிலா அழகான பொண்ணு. சென்னையில படிச்சதால சரளமாய் தமிழ் பேசுவா... சரத்துக்குக் கல்யாண நோக்கம் இருந்திலே தப்பில்லை... ஆனா அவ சுயரூபம் தெரிஞ்சு போச்சே. சரத்தைவிட அவன் சொத்து

அதிமுக்கியம்னு அவ நினைச்சதுல அவனுக்கு அதிர்ச்சி. நான் முன்னமே அந்தக் குட்டியை அழகான ராட்சஸின்னு கண்டுட்டேன்... இவன் சின்னப்பயல்தானே.. ஏமாந்த கோபம்.. அதுல உம்மேல பாய்ஞ்சுட்டான்...''

''மறந்துட்டேன் மாமா.''

''நல்லதுடா கண்ணு. அப்ப நாம எல்லாரும் நாளைக்கு அஜந்தா போலாமா?''

''ஆகட்டும் மாமா.''

அவன் உதடுகள் விரிந்தாலும் கண்கள் கலக்கம் காட்டின. ''நீயும் வருவும் அங்கேத் தனியா போகவேணாம்.. ஏன் எங்கேயும் தனியா போகவேணாம்.''

''என்ன வேண்டாம்?'' என்றான் சரத்.

''அஜந்தா பார்க்கணுமே.. தனியா போக வேணாங்கறேன்ப்பா.''

''முதல்ல நாம 'எல்லோரா' போலாம் பெரியப்பா. ஏன்னா அங்கே நீங்க ஏற தேவையில்லை. தவிர வழியிலே உங்களுக்குப் பிடிச்ச தௌலதாபாத் கோட்டை!''

''ஆமாடா ராஜா. பார்த்து நாலைஞ்சு வருஷமிருக்கும். முதல்ல அங்கப் போவம்.''

காரில் போகும்போது மாமா அக்கோட்டையின் சிறப்பை விளக்கினார்.

இவர்களுக்கு முன்பே சுரங்க வாசலில் மாணவர் கும்பல் ஒன்று திரண்டிருந்தது. 'கைட்' போலிருந்த ஒரு இளைஞன் கையில் துணி சுற்றிய தீப்பந்தத்துடன் அவர்களிடம் விளக்கி சொல்லியதை மாணவர்கள் கவனித்ததாய் தெரியவில்லை.

''நாமும் இந்த பிள்ளைகளோடப் போய் சுரங்கத்தைப் பார்த்திடலாம்டா ராணி.''

'கைட்' மறுபடி ஆங்கிலத்தில் விளக்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

''இச்சுரங்கம் கோட்டை எதிரிகளிடம் பிடிப்பட்டால் அரசர் தப்பிப்பதற்காய் கட்டப்பட்டது. இதன் பாதை ஒரு சிலருக்கே தெரியும். மற்றவர்கள் யாரும் இதில் நுழைந்து உயிரோடு வெளியேற முடியாது. உள்ளே நுழைந்து பத்து அடிகள் நடக்கவும் மேலேருந்து வெளிச்சம் தெரியும்... எங்கிருந்து வெளிச்சம் வருகிறது என்று நிமிருவது மனித இயல்பு. நிமிர மேலிருந்து கொதிக்கும் எண்ணெய் அல்லது நீர் கொட்டப்படும்... முகம் வெந்து...''

'கைட்' விளக்க, ஒரு ஆள் மட்டுமே நுழையும் அக்குகை வாசல் அவளுக்கு மரண வாசல் போல தோன்றியது!

வருவின் கைகளைப் பற்றியபடி மாமாவை ஒட்டி நின்று கொண்டாள்.

''இப்ப உள்ளே போகலாம்... கவனமாய் என்னை தொடருங்க...'' இளைஞன் குகைக்குள் நுழைந்து மறைய, மாணவர்கள் ஆரவாரமாய் தொடர்ந்தனர்.

'கைட்' சொன்னதுபோல, குகையில் இருட்டு பழகிய சில நொடிகளுக்குள் உச்சியிலிருந்து 'கள்' வெயிலின் ஒரு ரேகை உள்ளேப் பாய்ந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தவளுக்கு 'கைட்' சொன்னது புரிய, பிடரி குறுகுறுத்தது. மேலும் பத்து அடி போக, இடதுபுற சுவரின் ஒரு சரிவுப் பொந்து வழியே வெளிச்சமும் காற்றும் கசிந்தன.

''இச்சுரங்கத்தில் இறக்கும் மனித சடலங்களை இதன் வழியே தள்ளி விட்டால் அவை நேரே அகழிக்குள் விழுந்து முதலைகளுக்கு இரையாகும்!''

மேலெல்லாம் புல்லரிக்க இவள் ஒண்டிய உடல் திண்ணென்றிருக்க, தான் உரசுவது சரத் மேல் என்பது புரிந்து அவசரமாய் விலகினாள். இருட்டில் யார் முகமும் தெளிவாயில்லை.

அதற்குள் கூட்டம் நகர்ந்திருந்தது. தனியே இச்சுரங்கத்துள் மாட்டிக் கொண்டால் கஷ்டமே என்ற அச்சம் உந்த, இவர்களும் கூட்டத்தை எட்டிப் பிடித்த சமயம் இத்தனை நேரம் அணைவரது திகிலையும் தன் ஒளியால் விரட்டியிருந்த தீப்பந்தம் அணைந்தது!

இதற்காகவே காத்திருந்தாற்போல அத்தனை மாணவர்களும் கூச்சலிட சித்ரா அலறலுடன் கைக்கு அகப்பட்ட உடலைக் கட்டி இறுக்கினாள். உடனே இவள் தோளைச் சுற்றிய கை அவள் தலையையும் கோதியது.

''வேணும்னுதான் கைட் அணைச்சிருக்கான். இப்ப மறுபடி பற்ற வச்சிருவான். வெளிச்சம் இல்லாம சுரங்கத்துக்குள்ளே நடக்க, நகரவுங்கூட முடியாதுங்கறதைக் காட்டத்தான் இது...''

சரத்தின் விளக்கம் அவள் காதுக்குள் கேட்டது... மிக அருகே கேட்ட அவன் குரல் அவளை அமைதிப்படுத்தியது. அந்நேரம் மறுபடி 'குப்'பென்று பற்றிய தீ இருமருங்கு பாறைகளில் தங்கமாய் படர்ந்தது. தான் சரத்தின் வலது மார்பிலும், வரு அவனது இடது பக்க அணைப்பிலும் இருக்கக்கண்டவள் கூச்சத்துடன் விலகினாள்.

அந்த அணைப்பு தனக்குள் சில வர்ணங்களை இழைத்தது அவளுக்குப் புரிந்தது...

'உங்களுக்கு நானிருக்கிறேன்' என்பது போன்ற அவனின் பாதுகாப்பான அணைப்பு தொடராதா என்ற ஏக்கம் தன்னுள் நெளிவதைத்தான் அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மழெம்மா கட்டி அனுப்பியிருந்த உணவை ஒரு மாதிரிமலின் அருமையை அனுபவித்தபடி சாப்பிட்டனர்.

''தேங்காய் சாதம் இன்னும் ஒரு ரெண்டுதான் இருக்குது மாமா... உங்களுக்கு வைக்கறேனே...''

சித்ரா பார்த்து பார்த்து பரிமாறினாள்.

பெரியவரும் சரத்தும் ரகசியப் புன்னகை பரிமாறி கொள்வதைக் கவனித்தவள் கேட்டாள், ''என்ன சிரிப்பு?''

''உங்க அத்தையும் இதே போலத்தான்டா. கொண்டு வந்த எதையும் அவளுக்குத் திரும்ப எடுத்துட்டுப் போக பிடிக்காது. அத்தனையையும் எங்க வயித்துல இறக்கிடுவா...''

''உங்களை அன்பாய் கவனிச்சா இப்படி ஒரு பழியா?''

''அன்புதான்...'' சிரிப்பை அடக்கியபடி இழுத்தார் மாமா.... ''கூடவே அறிவும் கொஞ்சம் இருக்கலாம் தப்பில்லை.. ஆனா ஒன்னுடா... நீ குட்டிகை. உங்க அத்தைக்கு, தன் பேர்ல ஒரு கம்பெனி இருக்குதே... அங்க என்னதான் நடக்குதுங்கறதை விசாரிக்கக்கூட தெரியாது. ஆனா நீ வந்த முதல் வாரமே ரொம்ப ஆர்வமாய் எங்கூட வந்து நெசவு இடத்தைப் பார்த்தே.. பார்த்ததோட உற்சாகமாய் நூறு யோசனை சொல்லியிருக்கே... வீடும் 'பளிச்'சுனு இருக்குதுடா...''

இவளுக்கு திக்கென்றது!

தான் செய்தது அதிகப் பிரசங்கித்தனமோ?

விருந்தாளியாய் வந்தேன் என்பவள் அது போல நடந்து கொண்டால் போதாதா?

சந்தித்த அன்று சரத் குற்றம் சாட்டியதை ருசுப்படுத்துவது போல தன் செய்கை அமைந்துவிட்டதோ?

இதை இப்போதே தெளிவுபடுத்திவிட வேணும்.

''மாமா... நாங்க அதிகம் போனா இன்னும் ஒன்னு இல்ல ஒன்னேகால் மாசம் இருக்க முடியும். அதுக்குள்ளே ஏதாவது செய்யணுங்கற பரபரப்பில ஏதோ சொல்லிட்டேன்... செய்றேன்... அவ்வளவுதான்...''

சரத்தின் முகத்தில் சன்னமான நிம்மதியும் பெரியவர் முகத்தில் பெரிய ஏமாற்றமும் படர்ந்ததை அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

மாமா வீடு வந்த முதல் வாரமே அவர் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி தன் பயணத்தை நீட்டிப்பது குறித்து பள்ளித்தலைமை ஆசிரியருக்கும் பத்திரிகை ஆசிரியருக்கும் பயண கம்பெனிக்கும் முறையாய் தெரிவித்து விட்டாள்.

''யம்மா ராணி, சரத்தும் எதை எதையோ மாற்றணும் கொண்ணணும்னு சொல்லுவான். ஆனா நா எதையும் காதிலேயே போட்டுக்கிட்டதில்லை. ஆனா நீ என்னுன்னா எல்லாம் எண்ணெயாய் வழியறதுக்கு காரணம் நீ மனசு மாதி இங்க, எங்களோட இருந்திடமாட்டியான்னுதான்.''

சரத் இந்த சம்பாஷணையிலிருந்து ஒதுங்கி வருவுடன் விளையாடியபடி இருந்தான்.

வீட்டிற்கு திரும்பும்போது மாமாவும் வருணும் இயல்பாய் காரின் பின்னால் ஏற, சித்ரா சரத்துடன் முன்னே உட்கார நேர்ந்தது.

''ஆஹ்..! இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காய் தான் காத்திட்டிருந்தேன் சித்ரா....'' என்றவன் சொல்ல சற்று மிரண்டு விழித்தாள்.

''என்ன... எதுக்கு?''

''நான் ட்ராவல் ஏஜென்ட்ஸைப் பார்த்தது பற்றியும் பேசிய டெர்ம்ஸ் பற்றியும் உங்கிட்ட சொல்லணுமே.''

''ரொம்ப அலைச்சலாயிடுச்சு உங்களுக்கு.... ஒரு வாரமாய் உங்களை வீட்ல காணவேயில்லை...''

''நான் விரும்பிச் செய்த வேலையிது. முன்ன நான் இது பற்றி மாமாட்ட சொன்னதை அவங்க சிரத்தையாய் கேட்டுக்கலை... சித்ரா சொன்னதும் சிரத்தை தானாய் வந்திடுச்சு... தாங்க்ஸ் டு யூ.''

''இவ கொஞ்ச நாள்தானே இங்க, நம்மோட இருக்கப் போறாங்கறதில வந்த சிரத்தைதான் அது..''

''கொஞ்ச நாள்லியே நிறைய மாற்றங்கள் செய்திருக்கே சித்ரா. நேற்றுதான் தறிக்கூடத்தைப் போய் பார்த்தேன். இத்தனை நாள் பரட்டையாய் கிடந்த தோட்டம் இப்ப தலை வாரினாப்பல பளிச்சினு தெரியுது...''

''இன்னும் நாலு மாசம் பொறுத்தா அது தலை நிறைய பூவும் இருக்கும்.''

சிரித்தார்கள்.

''அப்புறம்... இன்னொரு விஷயத்துக்கும் உன்னை நான் பாராட்டணும். நன்றி சொல்லணும்.''

''இதென்ன நன்றி நவிலும் படலம்?''

''நன்றி சொல்லக் கூடாதில்லையா?''

தலையை சற்றே இவன் பக்கமாய் சாய்த்து சாலை மீதுள்ள கவனம் குறையாமல் சரத் பேசியதை ரசித்தாள்.

"சொல்ல வேணாம்... சொல்லுங்க.."

"அந்த யானை, குதிரை பொம்மையெல்லாம் வெளியே புதுகோடர் வார்னிஷ்ல பளபளன்னு நிக்கறதைப் பார்க்க சந்தோஷமாயிருக்குது."

"ம்ம்... அதெல்லாம் உங்கப்பாவே செய்ததாய் மகிழம்மா சொன்னாங்க."

"சின்ன சிற்பங்கள் வீட்டுக்குள்ள அலங்காரமாய் நிற்குது. பெரிசுகளை என்ன செய்ய... அதாவது எப்படி பயன்படுத்தப் போறேன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"ஸாரி... இப்ப சொல்றதுக்கில்லை.

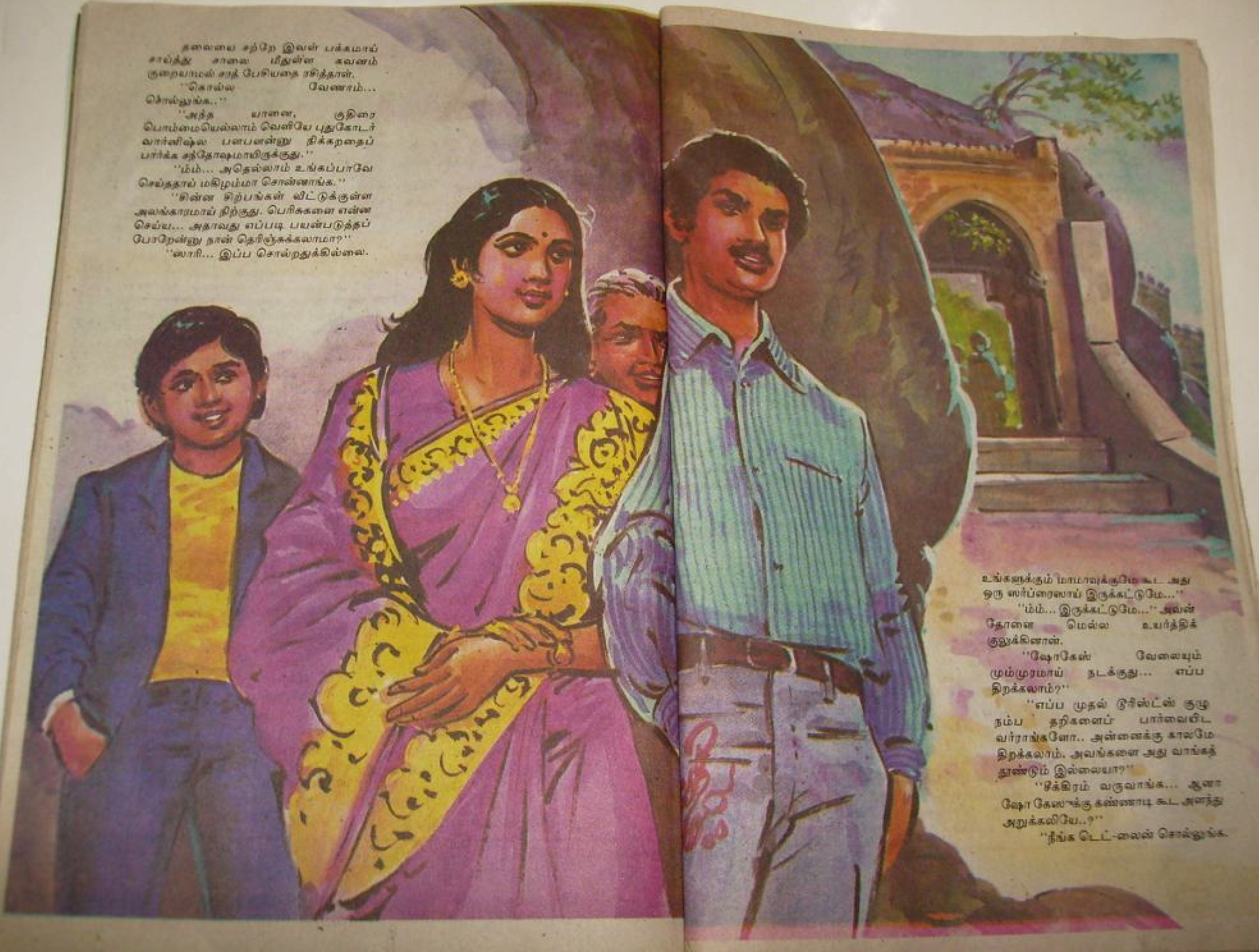

உங்களுக்கும் மாமாவுக்குமே கூட அது ஒரு ஸர்ப்ரைஸாய் இருக்கட்டுமே..."

"ம்ம்... இருக்கட்டுமே..." அவன் தோளை மெல்ல உயர்த்திக் குலுக்கினான்.

"ஷோகேஸ் வேலையும் மும்முரமாய் நடக்குது... எப்ப திறக்கலாம்?"

"எப்ப முதல் டூரிஸ்ட்ஸ் குழு நம்ப தறிகளைப் பார்வையிட வர்றாங்களோ.. அன்னைக்கு காலமே திறக்கலாம். அவங்களை அது வாங்கத் தூண்டும் இல்லையா?"

"சீக்கிரம் வருவாங்க... ஆனா ஷோகேஸுக்கு கண்ணாடி கூட அளந்து அறுக்கலியே..?"

"நீங்க டெட்-லைன் சொல்லுங்க.

அங்கேயே நின்று வேலைய முடிக்க வேண்டியது எம்பொறுப்பு. பாவைதான் கொஞ்சம் இடிக்குது... அதனால மகிழம்மாவை கூட்டிட்டுப் போயிடறேன். அவங்க ஹிந்தி, உருதுல நான் சொல்றதை மொழி பெயர்த்துடுவாங்க...''

''மேன் பவர்னு கேள்விப்பட்டது உண்டு. இப்ப விமன்பவரை பார்க்கறேன்... அமேஸிங்''

அவன் வார்த்தையிலும் பார்வையிலும் இருந்த பாராட்டு அவளை வெது வெதுப்பாக்கியது.

''டெக்கான் ப்ளாட்டோவின் 'எல்லோரா' குகைகளை 'யுனெஸ்கோ' உலக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சுற்றுலாத் தலமாய் அறிவித்துள்ளது.

இங்குள்ள 34 குகைகளில் முதல் 12 புத்த மதத்திற்கும், மற்றவை ஹிந்து, ஜைன மதங்களுக்குமானவை. 600 ஆண்டுகளுக்கு முன் இக்குகைகளும், அவற்றிலுள்ள சிற்பங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. 640 மைல் நீளத்தில் 1,200 குகைகள் இங்கு இருந்ததுண்டு.''

சரத் சொன்னதை ஆர்வமாய் கேட்டு, குகைகளில் போய் பார்த்து, தொட்டு குறிப்பெடுத்த சித்ராவின் கால் ஓய்ந்து போனாலும் மனம் ததும்பியது.

தன்னுடன் சரத் இயல்பும் இதமுமாய் பேசியதும் அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் என்பது அவளுக்குப் புரியாமலில்லை.

''சமைக்கற அடுப்போ.. கல்லோ கண்ல படலியே மாமா?''

''ஏன்னா இத்தனை நுட்பமாய் கல்லைச் செதுக்கிய புத்த பிட்ஷுக்கள் சமைக்கவேயில்லப்பா...''

''அப்ப சாப்பாடு...?''

''ஊரிலிருந்து இத்தனைத் தள்ளி இவங்களுக்கு யார் உணவு தருவா?''

''ஊருக்குள்ளே போய் பிச்சையெடுத்துக் கிடைக்கிற ஒரு வீட்டு உணவுதான் இவங்களுக்கு அந்த நாளைக்கான சாப்பாடு..!''

''ரொம்ப வித்தியாசமான வாழ்வில்லையா? இது பற்றி மேலும் தெரிஞ்சுக்கணும்.''

''நம்ப வீட்ல இது பற்றி நிறைய புக்ஸ் உண்டு. சாப்பாட்டு அறையின் இடது பக்க மூலையில உள்ள புஸ்தக ஷெல்பிலே..''

''என் கட்டுரைக்கு உதவியாயிருக்கும்... நான் பார்த்ததோட, பின்னணியையும் சரித்திரத்தையும் கலந்து எழுதினால் கச்சிதமாய் வரும்...''

''மேல்தட்டிலே 'புத்த பிட்சுகளின் வாழ்க்கை'ன்னே ஒரு புஸ்தகம் உண்டு...''

''தாங்க்ஸ் சரத்...''

''இது இன்ஸ்டன்ட் நன்றி நவிலல்'' என்றான் அவன் குறும்பாய்.

பாளையும் கமுகும் வாசலை மங்களமாக்க, குழலையே ரம்மியமாக்கியது நாதஸ்வர இசை. ஸ்பீக்கர் கட்டியும் அலறாமல் இதமாய் பரவியது.

ஒரு சில வாரங்களில் இத்தனை மாற்றங்கள் சாத்தியமா என்று வியக்க வைக்கும் அளவில் தறிக்கூடம் மாறியிருந்தது.

ஒவ்வொரு தறிக்கும் முன் சின்ன சிவப்பு கம்பளங்கள் விரிக்கப்பட அந்தஸ்து கூடியது. சில தொழிலாளர்கள் பார்த்து வாயெல்லா பல்லானாலும், மாமாவை வேலை முடிய வந்து பார்க்க விடவில்லை சித்ரா.

''கடைசி எபக்டை இன்னும் மூணு, நாலு நாட்கள்ல பார்த்திடுவீங்களே மாமா. அதுவரைக்கும் பொறுங்க... ப்ளீஸ்...''

மூன்று நாட்கள் நிமிஷமாய் கழிந்து போனது.

மறுநாள் காலை கர்நாடகாவிலிருந்து முதல் டூரிஸ்ட் குழு வருவதாய் இருக்க கடைசி கட்ட வேலைகளில் அலங்காரங்களில் எல்லாரும் மும்முரமானார்கள்.

நள்ளிரவு தாண்டியும் கறுப்பு ப்ளாஸ்டிக் காகிதத்தால் மூடப்பட்ட ஷோகேஸில் அடைபட்டிருந்தாள் சித்ரா.

வரு சரத்துடன் ஒட்டித் திரிந்தான்.

சில இரவுகளாய் தன்னுடன் படுக்கவும் வராத தம்பியைப்பற்றி சித்ரா கவலைப்படவில்லை. அது கூட்டு குடும்பத்தில் அனுபவிக்கும் ஒரு சௌகர்யம்!

செய்வன திருந்தச் செய்யும் முனைப்பில் மூழ்கியிருந்தாள்.

மகிழம்மாவும் அத்தனைக்கும் ஈடுகொடுக்க, வாசலில் மாவிலைத் தோரணம் கோலம் முதற்கொண்டு எல்லாம் தயார்.

இளநீலமும் மஞ்சளும் கலந்த புடவையில் ஹிம்ரு பட்டில் அதிகாலை தயாராகிவிட்டாள் சித்ரா.

சரத்தின் அறைக்கதவை இரு முறை தட்டிவிட்டு குரல் கொடுத்தாள்.

''எழுந்தாச்சா...? சீக்கிரம் ரெடியாருங்க...''

''அக்கா.. காபி...''

''இதோ வா.. வந்து எடுத்துக்கோ.''

பன்னீரை பன்னீர் செம்பில் நிரப்பி, சந்தனத்தை அவள் குழைத்த நேரம் இரு ஆண்பிள்ளைகளும் வந்தனர். கண்கள் நிறைய தூக்கம் மிச்சமிருந்தது.

''காபி என்ன இப்படி மணக்குது..?''

''இது சந்தனம்! காபி ப்ளாஸ்க்ல இருக்குது. அத்தானுக்கும் உனக்குமாய் ஊத்திக்கோ...''

''எப்போ படுத்தே சித்ரா?''

கொட்டாவியை மென்றபடி கேட்டான் சரத்.

''ரெண்டு மணி இருக்கும்... நீங்க?''

ஆண்பிள்ளைகள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து புன்னகைத்துக் கொண்டனர்.

''அதிலேயும் ஒரு சஸ்பென்ஸா?''

''பின்ன நீ மட்டும் அந்த ஷோகேஸுக்குள்ள மூடிட்டு குடையலாமா? நாங்களும்...''

''ஷ்...''

சரத் கண்களை உருட்டி இளையவனை அடக்கினான்.

''நல்ல போட்டிதான் போங்க...'' காபி தம்ளர்களை எடுக்க வந்த மகிழம்மா பெருமிதத்துடன் சலித்தாள்.

''எல்லா ஸ்டாஃப்பும் அவங்க குடும்பத்தோட வருவாங்க இல்லியா சரத்?''

''சொல்லியிருக்கேன். தவிர என்ஜினீயர், அவருடைய டீம், குடும்பத்தார் இப்படி முந்நூறு ப்ளேட்டாவது தேவைப்படும்.''

''எல்லாரும் ஒரே குடும்பமாய் உட்கார்ந்து சாப்பிடணும்... அவ்வளவுதான்.''

''செய்திடுவோம்... இன்னும் அஜந்தா குகைகளைக் கூட போய் பார்க்க முடியாதபடி இந்த வேலை உன்னைப் பிடிச்சிருக்க... இல்ல?''

''அஜந்தாவை ஆற அமர பார்க்கணும். அதைப்பற்றி ரெண்டு புஸ்தகங்களைப் படிச்சுட்டேன். 15 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே ஹினாயனா, மஹாயனா காலத்துல உருவான குகைகள், மின்சாரம் இல்லாத அந்நாட்கள்ல எப்படி குகைகளுக்குள்ளே அத்தனை நுணுக்கமாய் வரைஞ்சாங்க, வர்ணம் குழைச்சாங்கன்றதை எல்லாம் படிக்க பரவசமாயிருந்துச்சு. இனி போனா அனுபவிச்சு பார்ப்பேன்...''

''நல்லா பாரு... பெண்களுக்கு ரொம்ப உபயோகமாயிருக்கும்.''

''அதென்ன பெண்களுக்கு ஸ்பெஷலாய்...?''

''இருநூறு வகையான கூந்தல் அலங்காரங்களை பிட்சுகள் வரைஞ்சிருக்காங்க. குதிரைவால், ஃபிரிஞ்ச் உட்பட...!''

''ம்ம்... இப்ப நீங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்சமேனும் அலங்காரம் பண்ணிட்டுக் கிளம்புங்க. ஒன்பதுக்குள்ளே விழாவை ஆரம்பிக்கணும்...''

''ப்ரோக்ராம் என்ன?''

''சின்னதாய் ஒரு பூஜை. மாமா கூடத்தை திறந்து வைப்பார். பிறகு எல்லாரும் சாப்பிட உட்காரணும். பத்தரைக்கு டூரிஸ்ட்ஸ் வந்திடுவாங்க. அதுக்கு முன்னே புது சேல்ஸ் கவுண்ட்டரில் முதல் சேலையை வாங்கப் போறது மகிழம்மாதான். அவங்களுக்காய் ஒரு சேலை எடுத்து வச்சிட்டேன். காசையும் அவங்க கையில தந்தாச்சு.''

''ரைட்...''

'செலவிருக்கும்மா... பிடி' என்று அதட்டி மாமா இவள் கையில் கொடுத்திருந்த பணம் கணிசமானது என்பதால் பணம் பிரச்சினையாயில்லை.

''நான் முதல்ல போயிடறேன். நீங்க மாமாவை அழைச்சிட்டு வர்றீங்களா?''

சித்ரா கேட்க, ஆண்கள் மறுத்து முந்திக் கொண்டனர்.

''நோ... நோ... பத்தே நிமிஷத்துல நாங்க கிளம்பிடுவோம். மாமாவும் நீயும் சேர்ந்து வாங்க...''

வீட்டை பூட்டிவிட்டு மாமாவுடன் காரில் ஏறியவளின் மனம் சொல்லொண்ணா மகிழ்வில் நிரம்பியிருந்தது. அனைவர் முகங்களிலும் கல்யாண வீட்டாரின் பரபரப்பும் பரவசமும்.

மிருதுவான பட்டு ஜிப்பா, வேட்டியில் ஹிம்ரு அங்கவஸ்திரத்தில் மாப்பிள்ளையின் மிடுக்குடனிருந்தார் மாமா.

நினைத்ததைச் சித்ரா சொல்ல வாய்விட்டு சிரித்தார் சாருநாத்.

''நீ வந்ததிலேருந்து நம்ப வீட்டுக்கு கல்யாணக் களை வந்திருச்சேடா... எனக்கு மாப்பிள்ளை லுக் வராமப் போகுமா?''

சித்ரா சிரித்தாலும் வளாகத்துக்குள் கார் நுழைந்து நிற்க, இறங்கியவள் திகைத்துப் போனாள்.

தோட்டத்து செடிகளை, புல்வெளிகளை தான் சீரமைத்தது உண்மைதான். ஆனால் இரவோடு இரவாக இத்தனைப் பூக்கள் எப்படி பூத்தன. அதுவும் விதவித வர்ணங்களில்?

கோழிமுட்டையாய் உருண்ட அவள் கண்களைப் பார்த்த வருவிற்குச் சிரிப்பு

தானவில்லை.

''என்னக்கா.. பூவெல்லாம் எப்படி... ஓசையில்லாமல் பூத்திருச்சா?''

''ஓஹோ? இதைத்தான் நேத்து ராத்திரி முழுக்க இங்கே இருந்து நட்டுனீங்களா?''

''பூக்கச் செய்தோம் பெண்மணி.''

பிரம்மாவின் கர்வத்துடன் அவளைத் திருத்தினான் சரத்.

''பிரமாதம்... இத்தனை நேச்சுரலாய் தெரியற பூக்களை எங்க வாங்கனீங்க?'' சிறுபெண் போல ஒவ்வொரு செடியாய் போய் நீவினாள்.

அச்செயற்கை மலர்கள் தன்னுள் நறுமணம் பரப்புவதை அவளால் உணர முடிந்தது... தனக்காக சரத் எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் மனம் நெகிழ்ந்தது.

மாமா தொழிற்கூடத்தை சந்தனமிட்டு திறந்து வைத்தார். அனைவருக்கும் இனிப்பு வழங்கப்பட்டது. சொர்க்கத்துக்கே வந்துவிட்ட பரவசத்துடன் மாமாவும் நெசவாளர்களும் கூடத்தைச் சுற்றி வந்தனர்.

''இப்ப நீங்க ஷோகேஸை திறந்து வைக்கணும், சரத்.''

வெள்ளித் தட்டில் கத்திரிக்கோலை வைத்து அவனிடமாய் நீட்டினாள்.

வருவுடன் இணைந்து அப்பெரிய சாட்டின் முடிச்சை வெட்டிய சரத் மூடியிருந்த பெரிய திரையை விலக்கினான். மேஸ்திரிகளும் உதவ, மறுநிமிடம் அக்கண்ணாடி கூண்டு 'பளபள'வென்று வெளிப்பட்டது.

பார்த்தவர்களின் 'ஆஹா'க்கள் வண்டாய் ரீங்கரிக்க, ''ப்யூட்டிஃபுல்'' தன்னை மறந்து பாராட்டினான் சரத்.

''சூப்பர்க்கா.'' வரு தமக்கையை கட்டிக் கொண்டான்.

''அடடே பின்னறையிலே பூட்டிக் கிடந்த இந்த பொம்மைகளை இப்படி பயன்படுத்தலாங்கறது எங்களுக்குத் தோணலையே தில்லையேடா ராணி... அற்புதம்.. அற்புதம்...''

மாமா சிலாகித்தார்.

சரத்தின் தகப்பனார் குழந்தைகள் விளையாட என்று உருவாக்கியிருந்த பிரமாண்டமான யானை, குதிரை சிற்பங்கள் புத்தம் புதிதாய் நிற்க, அவற்றை ஹிம்ரு பட்டாடைகள் அலங்கரித்தன. யானையின் முகப்படாத்தில் இவள் தைத்த முத்தும், கண்ணாடி வட்டங்களும் மின்னின. கண்ணாடி சுவர்களில் பதிக்கப்பட்டிருந்த பித்தளை வளையங்களில் விதவித புடவைகள் விசிறி மடிப்பாய் வளைந்து தங்களை வாங்குமாறு அழைப்பு விடுத்தன.

''இனி சாப்பிடலாம் மாமா... அவ்வளவுதான்.''

''மனசை நிரப்பிட்டடா செல்லம்...''

அவள் எதிரே வந்த சரத் கைகளை நீட்டினான்.

சித்ராவின் கைகளைப் பற்றி, ''தாங்க்ஸ் சித்ரா... இதை நான் எதிர்பார்க்கலை... ஆச்சரியமாய், ஆனந்தமாய் இருக்குது.''

அந்த இதமான பிடிப்பில், வார்த்தைகளில் சீனிப்பாகில் விழுந்த எறும்பாய் தத்தளித்தாள் அவள்.

ஆனால் எதிர்பாராத வேறு பல நிகழ்வுகள் நடக்கப்போவதை அறியாமல்... அந்த அறியாமையின் சௌகர்யத்தில் சந்தோஷமாய் சாப்பிட உட்கார்ந்தனர் அனைவரும்.

''இத்தனை ஆரவாரம் தேவையான்னு நான் யோசிச்சப்ப, மருமக சித்ரா சொன்ன 'தர்மத்தைத்தான் மாமா விளம்பரமில்லாம செய்யணும், வியாபாரத்தை இல்லை'ன்னு சொன்னது வாஸ்தவமான பேச்சாகப்பட்டது. குழந்தைங்க மூணு பேரும் உழைச்ச உழைப்புக்கேற்றாற் போல... அவங்க நல்ல மனசைப்போல வியாபாரம் தழைக்கணும்.''

கண்மூடி, கைகுவித்து அங்கு கூடியிருந்தவர்களிடமும் இறைவனிடமும் வேண்டினார் ரகுநாத்.

சற்று கண்கலங்கியவரை தனியே அழைத்த சித்ரா பேசினாள், ''கவர் இல்லைன்னா சித்திரம் ஏது மாமா.. நீங்க ஏற்றிய விளக்கிது. கொஞ்சம் திரியைத் தூண்டியிருக்கோம். அவ்வளவுதான்..''

''அதில்லடா... நான் வேலை பார்த்தவங்களுக்கு போனஸ் கொடுத்ததுண்டு. ஆனா இப்படி அவங்களைக் குடும்பமாய் அழைச்சுக் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிட்டதில்லை. நான் அந்தக் கால ஆளுதானடா.. இப்படி பரிவாய் தொழிலாளி தோளைத் தட்டி, கைகோர்த்து வேலை பார்க்கற நாசுக்கு, நாகரீகம் தெரியலை...''

''கால மாற்றமிது மாமா... அவ்வளவுதான்.''

''கரிசனையும் வேணும்டா. நிறைய பேர் புது மூக்குக் கண்ணாடி போட்டிருக்காங்க. அதும் உங்க வேலைதானா?''

''ம்... எல்லாரையும் கண் செக்-அப்புக்கு அனுப்பினோம்.''

மீண்டும் பெரியவரின் கண் கலங்கியது.

முதல் சேலையை மகிழம்மா வாங்கியதும் கூடியிருந்தோர் கைதட்ட, முகத்தை புதுச்சேலையால் மூடி வெட்கப்பட்டாள் அவள்.

நெசவாளிகள் புது ஆர்வத்துடன் அமர்ந்து வேலையை ஆரம்பிக்க, பிறர் கண்ணாரக் கண்டனர்.

''நீ கிரியேடிவ் சித்ரா.. எழுத்திலே மட்டுமல்ல.. செயல்லேயும்...''

''சில ஐடியாஸ் சொன்னேன்... ஆனா அத்தனையும் பக்காவாய் செய்தவர் நீங்கதான் சரத்...''

வரு குறுக்கே புகுந்தாள்.

''மாறி மாறி ஜால்ராவாக்கும்?''

''ஆங்... உங்களை மறந்துட்ட கோபம்... என்ன பாஸ்?''

தம்பியின் தோளைத் தட்டி சரத் சிரித்த காட்சி சித்ராவிற்கு இன்பமாயிருந்தது. இந்த ஒரு மாதத்தில் வரு தேறியிருந்தாள். உயரமும் நிறமும் கூடி பேச்சும் சிரிப்புமாய் வளைய வருகிறாளே...

அவ்வேளை அந்த லான்ட்ரோ சீறலுடன் உள்ளே பாய்ந்தது.

அதிலிருந்து இறங்கியவளைக் கண்ட அனைவர் முகங்களிலும் சற்று களை குறைந்தது.

''அழையாத விருந்தாளிதான்.. அதுக்காக 'வா'ன்னு சொல்லக்கூடாதா சரத்?''

சரத்தின் முகம் இறுக, முதலில் சுதாரித்தது சித்ராதான்.

''வாங்க... நிலா... நிலாதானே?''

சரத்தைத் தழுவிய புதியவளின் பார்வை இவளைக் கத்தியாய் கீறியது.

சரத்துடன் ஜோடியாய் சுற்றி, தன்னிமித்தம் சண்டை ஏற்பட்டு பிரிந்த அழகியை சற்று தவிப்புடன் பார்த்தாள் சித்ரா.

''அங்கிள்ஜி...'' என்றபடி நிலா பெரியவரின் பாதம் தொட முனைய, கொத்த வரும் பாம்பை தவிர்ப்பது போல இரண்டடி பின்னே நகர்ந்தபடி ''நல்லாயிரும்மா''

ராட்சத ரோலர் கோஸ்டர்

சென்னை நகரை ஒட்டியுள்ள பொழுதுபோக்கு தீம் பார்க்குகளில் இரும்பால் ஆன ரோலர் கோஸ்டர்கள் உள்ளன. அதில் ஒரு தடவையில் 50 பேர் வரை சவாரி செய்யலாம். 40 அல்லது 50 கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக, மேலும் கீழுமாக குலுங்கிச் செல்லும் வகையில் மின் விசையால் இயக்கப்படும் ரோலர் கோஸ்டர்கள் சுற்றுலா பயணிகளுக்கு குறிப்பாக சிறுவர் சிறுமியருக்கு அதிக சந்தோஷத்தினை அளிக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் சமீபத்தில் உலகத்திலேயே மிகப்பெரிய 'ரோலர் கோஸ்டர்' வடக்கு ஜெர்மனியில் உள்ள 'சோலாட்டு' என்ற தீம்பார்க்கில் செயல்படத் தொடங்கி உள்ளது. மரத்திலான இந்த ரோலர் கோஸ்டர் மணிக்கு 120 கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் 1500 பயணிகளையும் ஏற்றிச் செல்லும் சக்தி கொண்டதாகும். ரூ.30 கோடி செலவில் அமைக்கப்பட்டு உள்ள இந்த ராட்சத ரோலர் கோஸ்டர் விரைவில் இந்தியாவையும் எட்டி பிடிக்கும் என்று நம்பலாம்.

-மைதிலி, சென்னை.

என்றான் சுரத்தின்றி.

''மும்பைல என் கஸின் கல்யாணம் ஏற்பாடாயிடுச்சு. நாங்களும் உடனே கிளம்ப வேண்டியதாயிடுச்சு...''

''நல்லபடி எல்லாம் முடிஞ்சதில்ல?''

''தலைக்குமேல வேலையும் இருந்ததால நானும் அம்மாவும் தங்கிட்டோம்... வந்ததும் நம்ப வீட்டு விழா பத்தி கேள்விப்பட்டேன்.''

அவ்வட இந்தியப் பெண்ணின் அழகு தமிழை ஆச்சரியமாய் ரசித்தாள் சித்ரா.

''என்னைக் கூப்பிடணும்னு தோணலியா சரத்?''

கொஞ்சலாய் கெஞ்சினாள்.

''சாப்பிடுங்களேன் நிகிலா'' என்ற சித்ராவின் உபசரிப்பு அலட்சியம் பண்ணப்பட்டது.

''நீங்க சாப்பிட்டாச்சா சரத்?''

''ஆச்சு. வந்து ரெண்டு சேலை வாங்கேன் நிகிலா. சேல்ஸ் கவுண்ட்டர் ஆரம்பிச்சிருக்கோம்... வரவு வரட்டும்.''

''நான் வந்ததே பெரிய வரவில்லையா சரத்?''

''அதை நாங்கதாம்மா சொல்லணும்.'' மாமா இடைப்புக நிகிலா வெளியே காட்டத் துணியாத எரிச்சலுடன் விற்பனைப் பிரிவு பக்கமாய் நகர்ந்தாள்.

''அருமையாய் பேட்டி கொடுத்திருந்தீங்க சரத்... படத்திலேயும் கவர்ச்சியாய் தெரியறீங்க...''

''வேலை மும்முரத்தில வந்த பத்திரிகையைக் கூட பிரிச்சு பார்க்கலை.. வாசிக்கணும்.''

சித்ராவிற்கு உள்ளூர் பத்திரிகைக்கு தாங்கள் அளித்த பேட்டி நினைவு வந்தது. கேள்விகளைக் கேட்ட இளைஞர்கள் தங்களைப் படம் பிடித்தபோது சித்ராவிற்கு ஏகதயக்கம். கல்யாணம் வரை பழகிய காதலர்கள் இடையே இப்படம் மேலும் விரிசலை உருவாக்குமோ என்ற குற்ற உணர்வு.

''ஔரங்கா மெயில்ல 'நியூ வேவ் இன் வேர்' என்ற தலைப்பு.''

விவரம் தந்தாள் நிகிலா.

அன்று படம் எடுத்த நேரம் சரத்திடம் கேட்டாள்.

''நிகிலா எங்கே காணும்... வந்தால் உங்களுக்கு ஒத்தாசையாய் இருக்குமே?''

''இல்லை... அவ இங்கில்லை... மும்பை போயிருக்கறதாய் சொன்னாங்க...''

''கேட்டீங்களா?''

''ம்ம்... போன் பண்ணினேன்.''

வாடிய அவன் முகத்தை பார்க்க சகிக்கவில்லை. தன் கோபம் மறந்து நிகிலாவை அழைத்திருக்கிறான். ஆனால் அவள் ஆத்திரத்தில் மும்பை கிளம்பி விட்டாள் போலும்...

கோபம் தணிந்து திரும்பிய காதலியிடம் சரத் அதிக சிரத்தை காட்டாதது ஏன்? ஊடல் தொடருகிறதோ?

முதல் டூரிஸ்ட் குழுவும் விற்பனை கூடத்தை மொய்க்க, காரியத்தில் கவலைகளை மறந்தாள் சித்ரா.

புதுரக புடவைகளுக்கு கிடைத்த வரவேற்பை மகிழ்வுடன் ரசித்தாள். என்ஜினியரின் மனைவியும் இரு புடவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, ''முறைப்பெண் வந்ததும் எல்லாம் முறைப்படி நடக்குது.. வாழ்த்துக்கள்'' என சித்ராவின் கன்னங்கள் 'குப்'பென சிவந்தன.

தோளுக்கு ஒன்றாய் இரு புடவைகளைப் போட்டபடி வந்த நிகிலா கொஞ்சலாய் கேட்டாள்.

''சரத், எது எனக்கு நல்லாயிருக்குது?''

''ம்ம்.. ரெண்டுந்தான்.''

கவனமாய் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட நிகிலாவின் அழகு முகம் மலர்ந்தது.

''தாங்க்ஸ்...''

''விற்பனை தந்திரம்தான்... ரெண்டையும் வாங்கிக்கோ.''

''ஒன்னை உங்க பரிசாய் தரக்கூடாதா?''

''மகிழும்மாவே காசு தந்துதான் வாங்கிகிட்டாங்க..''

முகம் கன்ற நிகிலா பேச்சை மாற்றினாள்.

''மும்பையில கடும் வெயில். நம்ப கட்டடம் தோப்புக்கு நடுவே இருக்கறதால டார்ஜிலிங் போலிருக்குது.... ஆங்.. உன் பேர்.. சித்ராதானே? உங்க ஊர் வெயில் எப்படி?''

''சுற்றி மரம் இருக்கறதால ரொம்ப காயாது...''

''ஆங்... மறக்கறதுக்கு முன்னே சொல்லிடறேன்.. உங்க ஊர், உன்னுடைய நெருங்கிய ஃப்ரெண்ட் ஒருத்தரை பார்த்தேன்...''

சித்ரா குழப்பத்துடன் நிமிர்ந்தாள்.

''யாரை...? எங்கேப் பார்த்தீங்க?''

''ட்ரெய்ன்ல ரெண்டு பேரும் ஏ.ஸி. சேர் கார்ல வந்திட்டிருந்தோம். 'ஔரங்க் டைம்ஸ்' பார்த்திட்டிருந்தேன். எம்பின்னாலேருந்து பாய்ஞ்சு பக்கத்து ஸீட்டுக்கு வந்தார். 'எக்ஸ்யூஸ் மி... ஒரு நிமிஷம் அந்தப் பேப்பரைத் தரமுடியுமா? அதுல இருக்கறது என் சித்ரா மாதிரி இருக்குது'ன்னார்.. பிறகு பிரயாணம் முழுக்க எம்பக்கத்துல உட்கார்ந்து உன்னைப் பற்றியே பேச்சு!''

''யார்.... யாரது?''

''அவர் மும்பையிலே இருக்கறது உனக்குத் தெரியுமே.. எழுதியிருந்தாராமே. இன்னும் குழப்பமா எப்படி?''

சித்ராவுக்குள் இப்போது கலக்கம்...!

''ஸ்கூல்லருந்து. ட்ராவல்ஸ் தவிர வேற லெட்டர் வ...வரலியே....''

''எழுதிட்டதாயும், ரெண்டு நாள்ல உன்னைப்பார்க்க வர்றதாயும் அர்ஜுன் சொன்னார்...''

''அர்ஜுனா?''

சித்ராவிற்கு தலை சுற்றியது!

பள்ளி இறுதிப் பரீட்சையை முடித்த பிள்ளைகளுக்கு அடித்து போட்டாற்போலொரு அசதி வருமே அந்நிலையில் இருந்தாள் சித்ரா. ருசித்து சாப்பிட்டாள். 'அடுத்து என்ன? வேறென்ன வேலை பாக்கி?' என்ற குடைச்சல் இன்றி நன்கு உறங்கினாள். நெசவு தொழிலாளர்களைப் பற்றி இதுவரை தன்னில் பதிவாகியிருந்த இழைகளைக் கோர்த்து கதை நெய்தாள்.

கதை மும்முரத்தில் அர்ஜுன் பற்றிய செய்தியைக் கெட்ட கனவாக ஒதுக்க முடிந்தது. தன்னை வந்து சந்திக்க துணிச்சல் அவனுக்கு வருமா என்ன?

சிறுகதையை முடிக்க விட்ட கரு எழுத எழுத குறுநாவலாய் வளர்ந்தது. குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து யோசித்தவள் மேலும் எழுதினாள். விளக்கைப் போட்டுவிட்டுத் தொடர்ந்தாள். அப்போது அங்கு காபியுடன் வந்த மகிழும்மா,

''புது தமிழ்ப்படமாம். அஜித் படம் வேணும்னு வரு கேட்டதால வரவழைச்சது. நீயும் பார்க்கணும்னு சரத் தம்பி கொடுத்து அனுப்பிச்சதும்மா'' என்று வைத்துவிட்டு சென்றாள்.

படுத்து பதினைந்து நிமிடங்களாகியும் தூக்கம் நெருங்கவில்லை. வழக்கமாய், 'இவள் எப்போது படுப்பாள்? போய் அவள் மேல் விழுந்து இறுக்கிக் கொள்ளலாம்..' என்று புதுப்புருஷனாட்டம் காத்திருக்கும் உறக்கம் இன்று ஊடல் காட்டியது!

இப்போதைக்கு தூக்கம் வரப்போவதில்லை என்பது நிச்சயமாக, எழுந்தவளின் கண்களில் கேஸட் பட்டது.

முழுக்க மலர்ந்திருந்த புத்தியைத் தாலாட்டி மயங்கச் செய்ய படம் பார்க்கலாம்... கேஸட்டுடன் படியிறங்கினாள்.

விளக்கைப் போட்டு, கேஸட்டை ரிவைன்ட் செய்து அமர மற்றொரு காலடிச் சத்தம் அப்பெரிய வீட்டின் அமைதியைக் கலைத்தது.

''நான் முழுதும் எழுதி களைச்சிருப்பேன்னு நினைச்சேன்... காலை உன் ரூமிலேயே போட்டு விடலாம்னு...''

''தூக்கம் வரலை சரத்...''

''கதை முழுக்க ரெடியா?''

அவன் கேட்ட விதம் பிடித்திருந்தது.

அப்பா விசேஷமான படங்களைப் போடும்போது, அம்மாவும் 'ரெடியாயிடுச்சா... பார்க்கலாமா?' என்று பறப்பாள்.

ஒரு சரித்திரத் தொடருக்குப் படம் போடும் வாய்ப்பு வர, தயங்கிய அப்பாவை 'நான் இருக்கையிலே என்ன யோசனை?' என்று ஊக்குவித்தவள் அம்மாதான். பல்கலை நூலகம் போய் 14-ம் நூற்றாண்டு கட்டடங்கள், ஆடை, ஆபரண, ஆயுத வகைகள் பற்றிய தகவல்களை சேகரித்து படங்களை நகலெடுத்தும் வந்தாள்.

அப்பாவின் படங்களைக் கண்டு அசந்து போன நாவலாசிரியர் சென்னையிலிருந்து போனில் பாராட்ட,

''இந்தப் பாராட்டுக்கு உரியவள் எம்மனைவிதான் ஸார். படங்களை வரைந்தது நானானாலும் எம்மனசில அதை உருவாக்கியது அவதான்'' என்று அப்பா பூரித்ததுண்டு.

கடந்த சில வாரங்களாய் சரத்துடன் ஒருங்கிணைந்து செய்த வேலையில் அதுபோன்ற நிறைவை சித்ராவும் அனுபவித்திருந்தாள். இவள் யோசனைகள் கச்சிதமாய் உருப்பெற்றிருந்தன. அதிகம் பேசாமலும், இருவர் அவரவர் வேலைகளை பிரித்து செய்ததில் நிறைவுவிழா வெகு நிறைவாகவே நடந்திருந்தது.

இதே ரீதியில் சரத்தும் சிந்தித்திருந்தான் போலும்.

''விழா நல்லபடி நடந்ததுக்கு கடவுளுக்கு அடுத்த நன்றி உனக்குத்தான் சித்ரா...''

''வரு இருந்தால் 'ஜால்ரா'ன்னுவான்... ஆனா உங்க பங்குதான் அதில அதிகம்.''

''ரசிச்சு செய்தேன்... இன்னும் பத்து நாள்ல கிளம்பறதாய் மகிழும்மாட்ட சொன்னியாமே...?''

''ஜூன் முதல் வாரம் ஸ்கூல் திறந்திடும்.''

''பெரியப்பாவுக்காகவாவது

இருக்கலாம்...''

அவன் சிரிக்க, மின் ஒளியில் பற்கள் பாலாய் தெரிந்தன.

''முதல்ல என்னை விரட்டக் குறியாய் இருந்தீங்க.... இப்ப தங்கனுங்கறீங்க...'' அவனையே விழி எடுக்காமல் பார்த்தான்.

''ம்ம்... இதுவே உனக்குப் பெரிய வெற்றிதானா?''

''அன்பான உறவு கிடைச்சதுங்கற திருப்தி இருக்குது.''

''இதைவிட ஸ்பெஷலான உறவு அங்கே... சாத்தூரிலே இருக்குங்கறது என் யூகம். சரியா?''

மார்போடு கைகளைக் கட்டி, விழி விலக்காமல் மறுகேள்வி வந்தது.

''என்ன திடீர்னு இப்படி ஒரு யூகம்..?''

சற்று தடுமாறினாள்.

''முதல்ல இப்படி யோசிக்கலை... முதல்ல நான் உன்னை நம்பலை. ஆனா பழகப் பழக உன் திறமைகள், குணம், உழைப்பு... புரிஞ்சுது...''

''போதும் சரத். வசிஷ்டர் வாயால இத்தனைப் பட்டங்கள்... தாங்கலை''

''ஸாரி சித்ரா. இது மனப்பூர்வமாய் முதல்ல உன்னை நான் சந்தேகிச்சதுக்கான மன்னிப்பு. ஒருவேளை அதனாலதான் நீ தொடர்ந்து தங்க மறுக்கறியோன்னு தோணுச்சு. அதான் வெளிப்படையாய் சொல்லிட்டேன்...''

''என்னால உங்க வாழ்க்கைல கூட மாற்றம்... நீங்க விரும்பாத மாற்றம்... நாந்தான் மன்னிப்பு கேட்கணும்... மனம் மாறி நிகிலா மறுபடி வந்தது சந்தோஷ...''

அந்தப் பேச்சே வேண்டாம் என்பது போல தீர்க்கமாய் கைகளை ஆட்டினான். ''இப்ப அர்ஜுனைப் பற்றிப் பேசுவோமா?''

பேன் காற்றையும் மீறி சித்ராவிற்கு வியர்த்தது.

''அவர்... அவனைப் பற்றி என்ன?''

''ரெண்டொரு நாளில் உன்னைப் பார்க்க இங்க வர்ரதாய் சொல்லியிருக்கார்..''

'அத்தனை துணிவு வருமா?' மனதுள் கறுவியவள், ''இந்த விலாசத்தை நான் அவனுக்குத் தரலை சரத்.'' என்றாள் அழுந்த.

''அப்ப எப்படி கடிதம் எழுதியிருப்பார்?''

தன்னை மறுபடி சந்தேகிக்கிறானா...?

தவித்த அவள் முகம் பார்த்தவன் பேச்சை மாற்றினான்.

''நாளை அஜந்தா கேவ்ஸ் போலாமா?''

''இப்பவே ஒரு மணியாச்சு..''

''மெல்ல பத்து மணி போல கிளம்பினால் போதும்.''

''சரி.''

'ப்ளே' பட்டனைத் தட்டிவிட்டு அவன் விலக டி.வி. திரையில் படம் ஓடலானது. மனம் படத்தில் லயிக்கவில்லை.

''இந்தா சித்ரா...''

''என்ன...?''

''பால் குடிச்சா தூக்கம் வரும்.''

''தாங்க்ஸ்.''

''குட் நைட்.''

அவன் முதுகு மறைய இவள் கண்கள் சரமாயின. இந்தக் கனிவு, கரிசனை எல்லாம் இன்னும் ஒரு வாரம்தான் என்று ஏக்கம் உணர்ந்தாள்.

விஷத்துக்கு விலை!

சமீபத்தில் மலேசியா நாட்டு காட்டில் பிடிக்கப்பட்ட இந்த 'கோப்ரா'

ராஜநாகத்தின் நீளம் 3 மீட்டர் 66 செ.மீ. ஆகும். கொடிய விஷம் கொண்ட இதனை இங்கிலாந்து அரசு தங்களின் லண்டன் மிருககாட்சி சாலைக்கு முப்பதாயிரம் டாலர் கொடுத்து வாங்கி தனி விமானத்தில் எடுத்து சென்றது.

-பாரீஸ் பார்த்தசாரதி.

அஜந்தா குகைகளின் அடிவாரத்தில் கால் பதித்ததுமே அவளுக்குள் சில மாற்றங்கள்...

ஒரு இரும்புக் கை தன் மென்னியை நெருக்குவதாய் மூச்சடைத்தது. கால்கள் துணியாய் துவண்டன. சுற்றிலும் கேட்ட உள்ளூர் ஹிந்திக் குரல்கள், டூரிஸ்ட்களின் கலவை மொழிகள், சிரிப்பு, பரபரப்பு எல்லாமாய் உச்சந்தலையில் குட்டின.

''என்னக்கா.... என்னாச்சு?''

''ஒண்ணுமில்ல...''

இதே சூழலில் சென்ற ஆண்டு விடுமுறையில், தங்கள் மறைவிற்கு சற்று முன் தன் பெற்றோர்கள் இருந்திருப்பார்கள் என்ற நினைப்புதான் இந்த உணர்ச்சி பெருக்கிற்கு காரணம் என்பதை யூகித்தாள்... இதோடு மலை ஏற முடியுமா?

ஆனாலும் இதென்ன கோழைத்தனம்...? அவர்கள் கண்கள் கடைசியாய் கண்ட உலக அதிசயத்தை தானும் காணப் போகிறோம்...

அந்த நெகிழ்ச்சி உடம்பெங்கும் பரப்பிய உஷ்ணத்தில் உடல் மெழுகானது. குடலும் கூட உருகி வழிந்தது.

இவள் தடுமாற்றத்தை அனுமானித்த சரத், ''உட்காரேன் சித்ரா. ஒரு ஜூஸ் குடிச்சுட்டு படி ஏறலாம்.'' என்றான் இயல்பாய்.

''ம்ம்...''

''இந்த ஓவியங்களைப் பார்க்கத்தான் நீங்க இத்தனை தூரம் பயணப்பட்டதே... ஒரு வழியாய் ஒரு மாசம் கழிச்சு பார்க்கவும் போறீங்க... சரித்திர பின்னணி பற்றி நிறைய தெரிஞ்சபின் இதைப்பார்க்கறதும் அதிர்ஷ்டம்...''

''ம்ம்...''

தன் தடுமாற்றத்தால் வெளிறியிருந்த தம்பியின் முகத்தைப் பார்த்தவள், தறிகெட்டுப் பாயும் தன் உணர்வுகளைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வர முயன்றாள்.

''எனக்கே... அதாவது உங்கப்பாவைப் போல ஓவியத்திலோ, உன்னை மாதிரி எழுத்திலோ திறமை இல்லாதவனுக்குக் கூட இந்தக் குகை ஓவியங்கள் உற்சாகம் தந்தன. குகை முழுக்க நூற்றுக்கணக்கில் நுணுக்கமான வர்ண ஓவியங்கள்... மங்காம, உயிர்ப்போட இருந்ததைக் கண்ட மலைப்பு கொஞ்ச நாளைக்கு சுகமாய் கூடவே ஒட்டியிருந்தது.... அப்படீன்னா உனக்கு?''

பழரசத்தைப் பருகியவன் எழுந்து நடக்க, மூலிகைக்குக் கட்டுப்பட்ட நாகமாய் பின்தொடர்ந்தாள் சித்ரா.

''மூச்சை ஆழ இழுத்து விட்டு அவசரப்படாம ஏறு.''

அவன் பேச்சைக் கேட்டபடி பாதி தூரம் ஏறியதும், அஜந்தா குகைகள் இருந்த மலையும், அதன் பிரம்மாண்ட நீள்வளைவு அழகும் புலனாகியது. மறுபக்கம் மிரட்டும் பாதாளம்.

ஒவ்வொரு குகைகளுக்கும் போய் ஓவியங்களையும், பிரம்மாண்ட புத்த சிலைகளையும் பார்க்க, மிரட்சி மறைந்து ரசனை தலைதூக்கியது.

முப்பரிமாண புத்த சிலையைக் காட்டிய கைட், ''ஒளி நேரே பட, சாந்த சொரூபமாய் தெரியும் இதே புத்தரின் முகம் ஒளி இந்தக் கோணத்திலிருந்து வர துக்கமாகவும், மறுகோணத்திலிருந்து பாய சிரிப்பதாகவும் தெரிவது அற்புதம்...''

டார்ச் ஒளியுடன் விளக்கினார்.

''அற்புதம்தான்.''

அத்தனையையும் அனுசரணையான சரத்தின் அண்மையுடன் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்பியவள் அவனை நன்றியுடன் பார்த்தாள்.

''தாங்க்ஸ் சரத்.''

புன்னகைத்தான். ''இன்னைக்கே கட்டுரையை எழுத உட்கார்த்திடுவே இல்லையா?''

''மனதிலே நினைவு பசுமையாய் இருக்கறப்ப எழுதினால் சுலபம். சின்ன விஷயங்களைக் கூட விடாம எழுதிடலாம்... பிறகு அசைப்போட்டு அழகூட்டலாம்.''

''பிறகு எனக்கு வாசிக்கத் தரலாம்.''

''ஆகட்டும்.''

''அத்தான், அக்காவோட விதி ஆகிட்டுங்கல்ல?''

''அப்ஸலூட்லி.''

அவள் மீது பதிந்த தன் பார்வையை அவனால் விலக்க முடியவில்லை. தன் மனக்குகைக்குள் ஓவியம் ஒன்று உருவாவதையும் கூட...

''நாடகம் முடிஞ்சு நான் சித்ராவுக்கு மரியாதை பண்ணப்ப என்னக் கைத்தட்டுன்றீங்க...? அவ எழுத்தின் சக்தி அப்படி...!''

''பெண்ணே சக்திதானப்பா...''

ஆமோதித்தார் சருநாத். ''அதிலும் சித்ராவுக்கு எல்லாத்திலேயும் அசாத்திய திறமை.. பொறுமை... எல்லாம்.''

''நாடக விஷயமாய்தான் சந்திச்சோம் ஸார்... அவ நாடகத்திலே ஹீரோவாய் நான் நடிக்க ஆரம்பிச்ச பழக்கம். அவ வீட்டாருக்கும் என்னைப் பிடிக்கும்...'' சிரித்தவன் சித்ராவை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான்.

'உனக்கும்தானே - பெண்ணே?' என்ற கேள்வி அதிலிருந்தது. காண்பதெல்லாம் கொடும் கனவா, நிஜமா என்ற பிரமையிலிருந்தாள் சித்ரா. ஒரு வகையில் நிலாவிற்கு நன்றி சொல்ல வேணும்... இல்லையெனில் அர்ஜுன் வீட்டு வாசலில் வந்திறங்கிய காட்சி பெரும் அதிர்ச்சியாய் போயிருக்கும்.

'உனக்கு கடிதம் எழுதினதாய் சொன்னார். உன்னைப் பற்றி பேசினார், வருவார்' என்று நிலா சொன்னது தன்னைக் குழப்பினாலும் மற்ற நினைப்புகளில் அதை ஒதுக்க முடிந்தது. கதைகள், அஜந்தா பற்றிய கட்டுரையில் மும்முரமான புத்தி மற்றவற்றை அநாவசியம் என்று அலட்சியம் செய்திருந்தது.

''என்ன வரு... புது ஊர் ஒத்துகிச்ச போல? ஒரு பிடி வளர்ந்திருக்கே. ஆனா கூச்சம் வந்திருக்குது... என்னைச் சுற்றி சுற்றி வருவே. இப்ப பெரியாளாய் உட்கார்ந்திருக்கே?''

வரு இதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தற்போது அவனுக்கு புது தெளிவும் தோரணையும் வந்திருப்பதாய் சித்ராவிற்கு தோன்றியது.

வாழ்க்கையின் கடின பாடங்கள் அத்தெளிவை கற்றுத் தந்திருக்கலாம்.

'ஏன்க்கா என்னைப் பார்க்காத மாதிரி போனார்?' என்று துக்கத்துடன் தம்பி அர்ஜுனைக் குறித்து கேட்டது நினைவிருக்கிறது.

அந்த ஏக்கமும் துக்கமும் இன்று அவன் இளமுகத்தில் இல்லை. நன்றியுடன் தன் புது உறவுகளைப் பார்த்தாள் சித்ரா.

'மருமகளைத் தேடி வந்த விருந்தாளி' என்று மாமா அர்ஜுனுக்கு ராஜஉபசாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

சரத்தும் சளைக்காமல், ''பெரிய கெஸ்ட் ரூமை தயாராக்கிடுங்க மகிழம்மா. உங்கப் பிடிச்ச சாப்பாடு ஐயிட்டம்லை சொல்லுங்க மிஸ்டர் அர்ஜுன்.'' தடபுடல் படுத்தினான்.

சித்ராவிற்கு மெல்லவோ முழுங்கவோ முடியாத கஷ்டம்.

இவனை யார் அழைத்தது?

தன்னையே அழைக்கக்கூடிய வகையில் தங்களுக்கிடையே என்ன உறவு?

இவன் வந்ததின் காரணம் என்ன?

சோழியன் குடுமி சும்மாவெல்லாம் ஆடாதென்பது நிச்சயம்.

''இத்தனை அருமையான உறவுக்காரங்க சித்ராவுக்கு இருக்குங்கன்றதுல எனக்குப் பெருமை ஸார். சித்ராவை ராணி போல வச்சுக்குவீங்க.''

''அவதானேப்பா எங்க வீட்டு ராணி?''

''எங்க ஊருக்கே சித்ராதாங்க ராணி.''

சிரித்தார்கள்.

சாப்பிடும்போதும் அடிக்கடி எழும்பிய சிரிப்பில் சித்ரா பட்டுக் கொள்ளவில்லை.

''என்ன சித்ரா... இன்னும் பிரமிப்பு தீரலியா?''

''ம்ம்?''

ஒரு வாய் நீர் பருகியவள் கேள்வியுடன் அர்ஜுனை நோக்கினாள்.

''இப்படி நான் இங்க இருக்கறது கனவு போலிருக்குதா? எப்படா கான்ஃப்ரென்ஸ் முடியும்னு தவிச்சேன். என் பாஸுக்கு நான் அஞ்சு நிமிஷம் கூட அவரை விட்டு நகரக்கூடாது... அதனால போன் கூட செய்ய முடியலை... தவிர நீ உன் போன் நம்பரையும் தரலியே?''

'விலாசமும் தரவில்லை' மனதுக்குள் கறுவியவள் அவன் விருந்தினன் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக நினைத்ததைச் சொல்லாமல் உணவோடு சேர்த்து விழுங்கினாள்.

''ஆனா என் லெட்டர்ஸ் கிடைக்காததுதான் ஆச்சரியம்...''

''லெட்டர்ஸ்ஸா... எத்தனை எழுதினீங்க?'' சரத் கேட்டான்.

''ரெண்டு ஸார்.''

''ஏன்னா நான்தான் லெட்டர்ஸைப் பிரிச்சு, வீட்டுத் தபால்களை டி.வி. மேல வைப்பேன்.''

''மும்பைல கான்ஃபரன்ஸ்னதும் நான் ஒத்துக்கிட்டதுக்கே சித்ராதான் காரணம். அப்பவே முதல் லெட்டரை எழுதிட்டேன்.''

''சந்தோஷம் தம்பி. இத்தனை தூரம் தேடி வந்திருக்கீங்களே... நாலு நாளாவது தங்கணும்...''

''இன்னைக்கும்.... ம்ம்.. நாளைக்கும் வேணா தங்கலாம்...''

அர்ஜுன் வழிந்தபடி சொன்னதை எரிச்சலுடன் கவனித்தாள்.

''இங்கே வந்து குகை ஓவியங்களைப் பார்க்கலைன்னா எப்படி?''

''நாளைக்கு நாம ஒரு டூர் அடிக்கலாமா சித்ரா?'' குழைந்தான் அர்ஜுன்.

''நான் எல்லாம் பார்த்தாச்சு....''

முன்தினம் குழந்தை போல் தயங்கிய தன்னைத் தேற்றி, அஜந்தாவை ரசிக்க வைத்திருந்த சரத்தை நன்றியுடன் பார்த்தாள். எத்தனை கனிவும், கண்ணியமுமான துணையாய் உடனிருந்தான்... கைகூழுவியவள், ''நீங்க ரெஸ்ட் எடுங்க அர்ஜுன்...'' என்று நழுவினாள்.

''உங்கிட்ட நிறைய பேசணுமே சித்ரா?''

''எழுத்து வேலை மிச்சமிருக்குது...'' வெளியேறினாள்.

அன்று மாலையும் அர்ஜுனுடன் நகர்வலம் வர வருவலை வலிய அனுப்பியவள் நழுவினாளும், கொண்டாள். அன்றிரவு மாட்டிக் கட்டுரையை முழுமையாக்க மேலும் சில சரித்திரக் குறிப்புகள் தேவைப்பட்டன.

'வந்த இந்து மன்னர்கள் புத்தத் துறவிகளை விரட்டியடிக்க, உயிருக்கு அஞ்சி அவர்கள் ஓடியபின் கவனிப்பாரற்று மரங்கள் மூடி மறைத்தன" இக்குகைகளை... ஆயிரம் ஆண்டுகள் அக்குகைகளும் தனிமையில் தவமிருந்தன. வகோரா நதியருகே வேட்டையாடப் போன ஆங்கிலேயர்கள் எதேச்சையாகக் கண்டுபிடித்தனர் குகைகளை...'

எந்த ஆண்டு, எப்படி என்று மேலும் சில உண்மைகள் தேட, இழிறங்கினாள்.

அம்மாவின் பழைய புடவையில் தைத்த நைட்டியில் இருந்தவள், இந்நேரம் யார் விழித்திருப்பார்கள் என்ற அலட்சியத்தில் விளக்கைத் தட்டி புத்தகத்தைத் தேட, காலடி சத்தம் கேட்டது.

சரத்தாக இருக்குமோ என்ற ஆவலில் திரும்பிய அவள் முகம் இறுகியது...

''நினைச்சேன் சித்ரா.. நீ தனியே வருவேன்னு தெரியும். உன் அறையிலே விளக்கணையவே இல்லையே...''

''எழுதிட்டிருந்தேன்.''

''நான் உனக்காய் காத்திட்டிருந்தேன்.''

''புரியலை.''

ஓரளவு அவன் பேச்சு புரிந்தும், பலது புரியத்தான் இல்லை.

அதில் முக்கியமானது ஏனிந்த திடீர் பாசம் என்பதுதான்.

''ரொம்ப நாளாச்சு சித்து உன்னைப் பார்த்து...''

அம்மா அழைக்கும் அச்செல்லப் பெயரை அவன் பயன்படுத்தியதை வெறுப்பாய் பொறுத்துக் கொண்டாள்.

''பள்ளி விழாவில் கூட பார்த்தேனே... நீங்க கவனிக்கலை போல...''

தேடி உருவிய புத்தகத்தை உருவினாள்.

''உன் கோபம் நியாயம்தான் சித்ரா. ஆனா என் பிரச்சினையையும் கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்கோ. வேலை சிக்கல்.... இப்ப புது வேலை.. முதலாளி ஒரு குஜராத்தி...''

''தேடின தகவல் கிடைச்சிருச்சு.. நாளை பார்க்கலாமா..?''

''ஒரு நிமிஷம் சித்து... உன் அழகு கூடியிருக்கிறது... பணத்திலே புழங்கினா தனி பளபளப்பு வருதில்ல...?''

''நான் இங்க வந்தது பாசத்தை எதிர்பார்த்து...''

''ஆமா... உம்மேல ரொம்ப பாசங் காட்டறாங்க... ஆனா நானும் உன்னை ரொம்ப மிஸ் பண்றேன் சித்ரா... நீ சரத்தோட தின்ன அந்தப் படத்தைப் பார்த்த அந்த நிமிஷம் நெஞ்சடைச்சிடுச்சு... நீ அவரைப் பார்த்து சிரிக்கற... அந்த அழகு சிரிப்பை இழந்திடுவோமோங்கற பயம்...''

மௌனமாய் நின்றாலும், என்ன சொல்ல முயலுகிறான் என்று உள்ளம் படபடத்தது.

''மாளிகையிலே ராணியாய் உன்னைப் பார்க்கறப்ப பெருமையாயிருக்குது. போனதும் எங்கம்மாட்ட சொல்வேன். 'சித்ரா துக்கிரி, ராசியில்லாதவள்னு... நீயும் பேசனே... இந்த ஊரும் பேசச்சேம்மா... ஓட்டு வீட்டை இழந்தவளுக்கு மாளிகை கிடைச்சிருக்குப் பார்'னு...''

அவனைத் துச்சமாய் பார்த்தாள்.

''எங்கம்மா அப்பா இழப்பை எதாலேயும் ஈடு செய்ய முடியாதே... அந்நேரம் வந்து ஆறுதலாய் ரெண்டு வார்த்தை சொல்லத் துணிவில்லை உங்களுக்கு...''

''அம்மா... வந்து வேணாம்னு...''

''இப்ப அம்மா அனுமதி கிடைச்சிடுச்சா...?''

''நான் போய் உன் வாழ்வைச் சொன்னால் ஊரே உன்னை அதிர்ஷ்டக்காரின்னு கொண்டாடும்.''

'உங்கிட்டேருந்து தப்பினதுதான்டா பெரிய அதிர்ஷ்டம்' என்று விளாசத் துடித்த நாக்கை அடக்கினாள்.

''உன்னைப் பார்த்தது என் அதிர்ஷ்டம் சித்து...'' நெருங்கி இவள் தோளைப் பற்ற முயன்றவன் கையை ஒதுக்கிய நேரம் சரத்தின் தலை தெரிந்தது.

''ஓ...ஸாரி... நீங்கதான் பேசறதுன்னு புரியாம...''

தங்கள் நெருக்கத்தை தப்பாய் கணித்துவிட்டானோ?

''ஒன்னுமில்லை... இந்த புஸ்தகத்துக்காக வந்தேன் சரத்..''

''நான் வந்தது சித்துவுக்காய்'' அர்ஜுன் சிரிக்க இவனுக்கு எரிந்தது!

மறுநாள் அர்ஜுனை, ''பாக்டரி பாக்கறீங்களா... இல்ல 'கேவ்ஸ்' டூர் போலாமா?'' என்று உற்சாகமாய் உபசரித்த சரத்தைப் பார்க்க பார்க்க தன்னுள் புரண்ட உணர்வு சித்ராவிற்கு புதியது.

ஏனிப்படி இதயம் கனக்கிறது?

சரத்தின் உற்சாகம் ஏன் தனக்கு துக்கமாயிருக்கிறது?

ஏமாற்றத்தினால் உள்ளம் வெம்புவது ஏன்?

''என்ன சித்ரா, நீ இன்னும் ரெடியாகலை?''

''தலை கனக்குது சரத்... நேத்து ராத்திரி படுக்க நேரமாயிடுச்சு...''

சொன்னதும் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்... தப்பாய் நினைத்துவிடுவானோ?

நினைத்தால் தேவலையே.. எந்த விகல்பமும் இல்லாமல் விருந்தாளியை உபசரித்த சரத்தைத் துளி வெறுப்புடன் பார்த்தாள்.

தன்னுள் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றங்களை... தானே உணராத.... அல்லது உணர வெட்கிய மாற்றங்களை, நேற்றிரவின் சிந்தனைகள் அவளுக்குப் புரிய வைத்திருந்தன.

சரத் மீது தன் மனம் அன்புக் கைகளை நோக்கித் தாவும் குழந்தையாய் தாவுவது புரிந்தது.

கோபமும் சந்தேகத்திலுமாய் ஆரம்பித்த உறவு பண்பட்டிருந்தது உண்மை. சரத் பாசமும் பரிவும் காட்டியது சரி... ஆனால் அதற்கு மேல் தான் எதிர்பார்ப்பது அறிவீனம்.

அதுவும் அவன் மனதில் ஏற்கெனவே ஒரு அழகி இடம்பிடித்திருந்தது தெரிந்தும் சலனப்படுவது தப்பு.

அன்புக்கு ஏங்கிய தன் இதயம் தாவ துடிக்கலாம்... ஆனால் இனி அதை அடக்கத்தான் வேணும்.

ஆனால் அது சுலபமாயில்லை.

பாதுகாப்போ பராமரிப்போ அற்ற குகை ஓவியங்கள் நூற்றாண்டுகள் பல கழிந்த பிறகும் மறையாதிருப்பது போல சில மனசித்திரங்கள் மாறாது...

'மனக்குகை முழுதும்
உன் மாய ஓவியம்

நான் மாறிவிட்டேன்!

உலகப் புகழ்பெற்ற டென்னிஸ் வீராங்கனையான ஸ்டெபிகிராப் சமீபத்தில் தனது காதலனை மாற்றி அமெரிக்க டென்னிஸ் வீரரான அகாசியுடன் கைகோர்த்து கொண்டதுடன் நாட்டையும் மாற்றிக்கொண்டார். இப்போது அவர் தனது பெயரையும் மாற்றிக் கொண்டார். அவரது புதுப்பெயர் என்ன தெரியுமா? ஸ்டெப்பானி.

''இந்த புதிய பெயர் எனக்கு மிகவும் திருப்தி அளிக்கிறது'' என்று கூறும் 31 வயதான ஸ்டெப்பானி தனது 'ஸ்டெபி கிராப் ஸ்போர்ட்ஸ் ஜிம்ஸ்' என்ற கம்பெனி பெயரையும் 'ஸ்டெப்பானி கிராப் மார்க்கெட்டிங் ஜிம்ப் அன்கோ கே.ஜி.' என்று மாற்றிவைத்து உள்ளார். அமெரிக்காவில் சான்பிரான்சிஸ்கோ நகரில் உள்ள புதிய வீட்டில் விரைவில் குடியேறவும் திட்டமிட்டுள்ளார்.

-அபர்ணா, சென்னை.

மறக்க வேண்டிச்
சுரண்டச்
சுரண்ட
நகக் கண்களில் கசியும்
நம் காதல்...'

மனதில் முன்பு எப்போதோ பதிந்திருந்த கவிதை இங்கிதமற்று இப்போது முகம் நீட்டியது..!

சாக்கட்டியால் கிறுக்கியது போன்று அர்ஜுனின் பழக்கம் சுவடின்றி மறைய... இப்புது ஓவியம் அழுந்த பதிந்துவிட்டது... ஒவ்வொரு நாளும் மெருகேறுகிறது.

தவிர தான் காசாசை பிடித்து ஒண்டவில்லை என்பது புரிந்த பிறகுதான் சரத் அன்புடன் பழகுவது.. தன் நேசத்தை சொத்தை முழுமையாய் அடையும் ஆசை என்றே அவன் கொச்சைப்படுத்தி விட்டால்...?

அது போக தன் மீது சற்றேனும் காதல் நினைப்பு இருந்தால் இப்படி அர்ஜுனை தலை மீது தூக்கி வைத்து ஆட முடியுமா?

'நீதாம்மா இந்த வீட்டுக்கு...' என்று அடிக்கடி மாமா சொல்ல, தான் இப்படி உரிமை எடுத்துக் கொள்கிறோமோ...?

'தலைவலி' என்ற பொய்யுடன் படுத்தவள், பத்து மணிக்கு வீடு அமைதியானதும் ஆற அமர தலைக்குக் குளித்தாள்.

''தலைவலின்னுட்டு ஏம்மா தலைக்கு ஊத்தினே...? படுக்கறது...'' கடிந்த மகிழம்மா ஈரக்கூந்தலைப் பிரித்து சிக்கெடுத்தாள்.

''இப்ப ஒன்னுமில்லம்மா...''

''அவரு கூட போகலியா...?''

''அர்ஜுன் கூடயா... இல்ல....''

''அவர் எப்படிம்மா பழக்கம்? நமக்கு உறவா?''

''ம்ஹூம்.. ரெண்டு வருஷம் முன்னே ஏற்பட்ட பழக்கம். சீக்கிரமே சுருங்கியும் போச்சு...''

''அப்ப ஏன் உன்னை பார்க்க வரணும்.''

''எனக்கும் புரியலை... அதான் தெரியலை... இத்தனைத் வந்தவனாச்சேன்னு மாமா தங்க வச்சு உபசரிக்கிறார்... உங்களுக்கும் ஜாஸ்தி வேலை..''

''இதென்னம்மா... பத்து பேர் வந்து ஒரு மாசம் இருந்தாலும் சளைக்காம விருந்தோம்புவோமே... ஆனா...''

இவள் ஈரக்கூந்தலை அளைந்த முதியவளின் விரல்களும் தயங்கின.

''சொல்லுங்க....''

''விருந்தாளியும் அதுக்குத் தக்கவராய் இருக்கணும்..''

''புரியலியே மகிழம்மா...''

''இன்னைக்கு காலைல நியூஸ் பேப்பரை பெரியவரு ஆபீஸ் அறையில வைக்கக் கதவைத் திறந்தா... இந்த அர்ஜுனு உள்ள நிக்கறாரும்மா...''

''மாமா அறையில... அவருக்கென்ன வேலை?''

''அதைத்தான் நானுங்கேட்டேன்... அதுவும் அவரு சும்மாயில்ல..''

''என்ன பண்ணிட்டிருந்தார்?''

''பெரியவர் மேசை டிராயரைத் திறந்து பார்த்துட்டிருந்தாரு...''

சித்ராவிற்கு 'சுருக்'கென்றது.

வேண்டாத விருந்தாளியாய் வந்து வம்பு வேறு செய்கிறானா?

''கேட்கறதுதான மகிழம்மா?''

''கேட்டேம்மா... கடிதாசி எழுத கவரு வேணும்... பேப்பரு வேணும்னாரு... வேணுங்கறதை எங்கிட்ட கேளுங்க தம்பி.. கொணாந்து தருவோம்ல.. வாங்கன்னு கையோடு வெளியே கூட்டிட்டு வந்துட்டேம்மா...''

அந்த அலுவலக அறைக்குள் சித்ராவே போக நேர்ந்ததில்லை. காலையில் அங்கு செய்தித்தாளை வாசிக்கும் மாமா அன்றைய வேலைகளை அங்குவைத்து திட்டமிடுவதோடு சரி... முக்கிய கோப்புகள் இருக்கக்கூடும். அங்கே அர்ஜுனுக்கு என்ன வேலை...?

''அம்மாக்கு தபால் வந்திருக்குது... கையெழுத்து வேணுமாம்...''

வேலையாள் நீட்டிய நீளக்கவரை வாங்கி யோசனையுடன் புரட்டினாள்.

கையொப்பமிட்டு, ரிஜிஸ்டர் தபாலின் 'கந்தர்வா' என்ற வெளி முத்திரையில் பரபரப்படைந்து உறை பிரித்து கடிதத்தை உருவினாள். இத்தனை பிரபல புத்தகப் பதிப்பாளர்களிடம் இருந்து தனக்கென்ன தகவல்? 'ஈ டைரக்டர்' என்ற குறிப்புடன் மாமாவின் விலாசம் புத்தகத்தில் எழுதி ஒட்டப்பட்டிருந்தது. ஒ ஹ ட் ம ா ல் ட ர ி ன் கையெழுத்தில், கூடவே அவரது கடிதமும் வந்திருந்தது.

முதல் கடிதத்தை வாசித்தவள் அதை மார்போடு அணைத்துவிட்டாள்.

''என்ன சித்ராம்மா?''

''விக்ரமாதித்யன் கதைகளுக்கு அப்பா கார்ட்டூன் படம் போட்டு அனுப்பி இருந்தாராம்... அவரது தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்காம்... இன்டர்நேஷனல் லெவல்ல இப்புத்தகத்தை பதிப்பிப்பாங்க. அப்பா வரைஞ்ச படங்களை உலகம் முழுதும் பார்ப்பாங்க... ரசிப்பாங்க....''

''நல்லவங்க போன பின்னும் அவங்க பேரு நிக்கும்மா....''

''ராயல்டி... பணம் அனுப்புவாங்களாம்... அப்பா, அம்மா இருந்திருந்தால் பூரிச்சிருப்பாங்க.''

சித்ராவின் குரல் தழுதழுத்தது.

''சேர்ந்து சந்தோஷப்பட நாங்கல்ல... பிறகென்னம்மா? முதல்ல பெரியவர்ட்ட போன் போட்டு விவரத்தைச் சொல்லிடலாம்.''

''அப்புறம் இதையே ஸ்டார் பிளஸ்ல கார்ட்டூன் சீரியலாய் எடுக்கத் திட்டமாம். அதுக்கும் அப்பாப் படங்கள்தான் அடிப்படை... அதுக்கும் தனியாய் பணம் வருமாம்...''

''ஐயா பேரையும் டி.வி.யில காட்டுவாங்கல்ல....?''

''ம்ம்...''

''அது போதுமே... நாம பார்த்து பார்த்து மனசு நிறைஞ்சுக்கலாம்.''

மகிழம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டாள்

சித்ரா. ஆனால் மறு கடிதத்தை பிரித்து வாசித்தவளுக்குள் கோபம் குமிழிட ஆரம்பித்தது.

தலைமையாசிரியரின் கடிதத்தை இருமுறை வாசிப்பதற்குள் உலர்ந்த இவள் கூந்தலைச் சிக்கெடுத்து தளர பின்னியிருந்தாள் மகிழம்மா.

''காபியா... இல்லை ஜூஸ் எதும் அனுப்பட்டுமாம்மா?'' கேட்டவள் சித்ராவின் முகக் கடுப்பை பார்த்துவிட்டு ''என்னம்மா... என்னாச்சு?'' என்று கேட்டாள்.

தன் மகிழ்வைப் பகிர்ந்தவளிடம் இதையும் சொல்லலாம் தப்பில்லை என்று பட்டது.

''எங்க ஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர் எழுதியிருக்கார்.''

''என்ன உடனே வரச்சொல்றாரா மனுஷன்?''

அக்குரோதக் கேள்வியில் சித்ராவிற்கு சிரிப்பு வந்தது.

''இந்த ரெஜிஸ்டர் போஸ்ட்டை அனுப்பறதை பற்றிக்குறிப்பிட்டுட்டு அர்ஜுன மும்பை போறது பற்றியும் எழுதியிருக்கார்...''

''சரி.''

''வேலை விஷயமாய் மும்பை போறவன் உன் விலாசத்தை ஒருவேளை கேட்பானோன்னு நினைச்சேன். கேட்டால் இந்த முக்கிய கடிதாசியை அவன் மூலமாய் கொடுத்து விடலாமேங்கற நப்பாசை... ஆனா இல்லைன்னு வருத்தமாய் எழுதியிருக்காரு...''

''அப்ப இந்த அர்ஜுன் துரை எப்படி நம்ப வீட்டைக் கண்டுபிடிச்சாராம்?''

மகிழம்மா புருவத்தை நெறித்தாள்.

''விலாசமே இல்லாம 'என் லெட்டர் கிடைச்சுதா?'ன்னு வந்ததும் வராததுமாய் கேட்டது அப்பப்புளுகுதான்... நிகிலாகிட்ட கூட இதே பொய்யைத்தான் சொல்லியிருக்கான்....''

''எதையே?''

மகிழம்மாவிற்கு தலையும் வாலும் எட்டவில்லை.

சித்ரா விவரமாய் விளக்கியதும், ''ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து போடற நாடகம் போலிருக்குதும்மா...''

தீர்ப்பு சொன்னாள் மகிழம்மா.

''ரெண்டு பேருன்னா... யாரு?''

''நிகிலாப் பொண்ணுதான முதல்ல இவரைப்பத்தி பிரஸ்தாபிச்சது. இது கொடுக்கலைன்னா நம்ப விலாசம் இவருக்கெப்படி கிடைக்கும்?''

''அதான...''

''நிகிலாக்கு சரத் தம்பி தன் கைவிட்டு நழுவியாச்சுங்கறது தெரிஞ்சிடுச்சு. ஆனால் முழுசாய் விட்டுடவும் மனசில்லை. தற்செயலாய் சந்திக்க பேச்சுக் கொடுத்தவனை கூட்டு சேர்த்துகிடுச்சு...''

''எதுக்கு?''

''சொத்துக்கு மொத்த வாரிசான தம்பியை கல்யாணம் செய்துக்கறது நிகிலாவோட திட்டம்மா..''

''சரி.''

''உன் கடிதாசி வந்ததும் பெரியவருக்கு சந்தோஷம் தாங்கலை... 'யாருமில்லாம, வீடுமில்லாம எம் மருமக எங்கேயோ இருக்கறதா? போய் குழந்தைகளைக் கூட்டிட்டு வாடா... பாதி சொத்துக்கான அதிபதி அவதான்'ன்னு இங்கே அமர்க்களம் பண்ணிட்டாரு...''

''ம்ம்....''

''இந்த அமர்க்களம் ஊருக்குள்ளே பரவ நிகிலாக்கு 'திக்'குனு ஆகி நம்ப தம்பியோட சண்டை போட்டுச்சு.''

தான் இங்கு நுழைந்த நேரம் இச்சண்டையில்தானே இருவரும் மும்முரமாயிருந்தனர். பெருமூச்சுடன் வருந்தினாள் சித்ரா.

''மேலுக்கு ஆளு பளபளப்பாய் இருந்தாலும் வாய் திறந்து வந்த பேச்சில பொண்ணுக்குள்ள விஷமிருக்கறதை சரத் தம்பி கண்டுகிடுச்சு. நிகிலா இப்ப சுதாரிச்சிட்டு இங்க வளைய வருதுதான்... ஆனா பல்லைக் கழட்டாத பாம்பு தோலைக் கழட்டி என்ன... வாலைக் கழட்டி என்ன?''

எளிமையாய் இருந்தாலும் வயதுக்குரிய அறிவும் அனுபவமுமாய் பேசிய மூத்தவளை வியப்புடன் பார்த்தாள் இளையவள்.

''பாதி சொத்து போறதுக்கே குஸ்தி போட்ட நிகிலாக்குப் புரிஞ்சிடுச்சு. கொஞ்சம் அசந்தா முழு சொத்தும் போயிடும்னு...''

''புரியலியே....''

''இது புரியலைன்னா எப்படிம்மா? வந்த நீ முறைப்பொண்ணு. ரத்த உறவாய் இல்லாட்டியும் ஒருத்தருக்கொருத்தர்னு செஞ்ச ஜோடி பொம்மையாட்டம் இருக்கறீங்க. உன் குணமும் அறிவும் 'பழகினவங்களுக்கு விட்டுப்பிரிய மனசு வருமாம்மா? பெரியவரோட சின்னவரும் உம்பக்கம் சாஞ்சுட்டது புரிய, வீம்புக்காய் வெளியூர் போனவ ஓடி வந்துட்டா. உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணமாயிட்டா தனக்குக் கிடைக்கும்னு நினைச்ச பாதியும் தேறாதேங்கற பயத்துல, இந்த அர்ஜுனனை ஏவி விட்டிருக்கணும்...''

''என்னன்னு?''

''சித்ராவுக்கு நெருங்கினவனாய் நடின்னு...''

''ஒரு விஷயம் மகிழம்மா...'' தயங்கினாள்.

''சொல்லும்மா.''

''முன்னே... கொஞ்ச காலம் நான் அர்ஜுனை விரும்பறதாய் நினைச்சதுண்டு. ஆனா அப்பா, அம்மா இறந்தப்ப இவர் வீட்டுப் பக்கமே வரலை... நான் ராசிகெட்டவன்னு அவங்க வீட்ல திட்டினதால பயந்துகிட்டு...''

''ஆஹா... விடம்மா. இந்தப் பேச்சையும் இத்தோட விடு. உன்னைய மாதிரி மகராசிக்கு இவனா சுடு ஜோடி? ஆக நிகிலா, 'நீ போய் சித்ராவ மடக்கப்பாரு. முழுசாய் சொத்து பதிபோறதைக் காட்டிலும் உனக்குப் பாதி எனக்குப் பாதியாவது மிஞ்சட்டும்னு' திட்டம் போட்டிருக்கா...''

மெல்ல புன்னகைத்தாள் சித்ரா.

''மகிழம்மா, நீங்க கதை எழுதினதுண்டா??''

''சொல்றதுதாம்மா. உக்காந்து யோசிக்க, எழுதவெல்லாம் சமயமெங்க?''

''செய்தால் நம்பர் ஒன் ரைட்டர் ஆயிடுவீங்க...''

பெருவிரலைக் காட்டினாள் சித்ரா.

''போம்மா.. நான் இப்ப சொன்னது சரியாய் இருக்கும் பாரேன்.''

''இத்தனைத் திட்டமும் ஆறு மணி நேர ரெயில் பயணத்துல, அப்பத்தான் அறிமுகமான ஒரு பயணியோட நிகிலா செய்ததாய்... நம்ப முடியலியே...''

''அந்தப் பொண்ணு பணங்காசுக்காய் எதையும் செய்யுமா...''

''ம்... அர்ஜுனும் கூட அப்படித்தான்னு தோணுது...''

''பின்ன ஜாடிக்கு மூடி சேர்ந்துகிச்சு..!''

''சித்ரா...''

அர்ஜுனின் அழைப்பு கேட்டது.

எத்தனை உரிமையான அழைப்பு... எரிச்சலுடன் எழுந்தாள்.

முன்பு பெற்றோரைப் பார்க்கும் சாக்கில் வீடு நுழைந்து, இவள் முன்னறைக்குப் போனால் மட்டுமே இவளுடன் சில வார்த்தைகளைப் பேசியவன், இன்று சர்வ சுதந்திரமாய் கொண்டவன் போல இவள் பெயரைக் கூவியபடி சுற்றுகிறான்!

எத்தனை துணிவிருந்தால் வந்ததும், 'நான் போட்ட லெட்டர்ஸ் வரலியா?' என்று அலட்டுவான். பல்லோடு கண்களையும் இறுக்கியபடி படுத்திருந்தாள்.

''சித்ரா...''

அறைக்கு வெளியே அவன் குரல் கேட்க மனமின்றி எழுந்தாள். மெல்ல எழுந்து கதவருகே போன போதுதான் கதவு ஒரு அங்குலம் திறந்திருப்பது தெரிந்தது.

'நல்லவேளை அவ இல்லை..' என்று முனங்கலுடன் படிகளில் இறங்கிய அர்ஜுனின் முதுகை விநோதமாய் பார்த்தாள்.

'என்ன சொல்கிறான் இவன்?'

கதவு பின்னே சற்று பம்மியவள், அவன் படிகளை இறங்கும் வரை அசையவில்லை. மனதுக்குள் புது கலக்கம்..

அதிக சப்தமின்றி நகர்ந்த அர்ஜுன் சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்த்தபின் அந்த அறைக்குள் நுழைய, இரண்டு நிமிட இடைவெளிவிட்டு அவனைத் தொடர்ந்தவள் ஒரு கணம் அவனைக் காணாமல் திகைத்தாள்.

மாமாவின் அலுவலக அறையில் காது பதித்தவள் 'பட்'டென கதவைத் திறக்க அறைப்பட்டவன் போல விதிர்த்து நிமிர்ந்தான் அறைக்குள் நின்ற அர்ஜுன்!

''ஓ... நீதானா சித்ரா... இப்பத்தான் உன்னைக் கூப்பிட்டேன்.''

''அப்புறம் நல்லவேளை இல்லைன்னு இங்கே வந்து புகுந்திட்டே... இல்ல?''

''என்ன திடீர்னு ஒருமைக்குத் தாவிட்டே....?''

சிரிக்க முயன்றான்.

''இந்த மரியாதையே அதிகந்தான்...''

அங்கிருந்த அகல தேக்கு மேஜையின் இழுப்பறை வாய் திறந்திருந்தது.

''அதை ஏன் திறந்தே..?''

''லெட்டர் எழுத பேப்பர், கவர் கிடைக்குமான்னு...''

''மகிழம்மாட்ட சொன்ன அதே பொய்தானா எங்கிட்டேயும்?''

ஏளனமாய் புன்னகைத்தாள்.

''வேற எனக்கென்ன இங்க வேலை?''

''அதைத்தான் பார்க்க வந்தேன்.''

''இங்க வெறும் பைல்ஸ்தான்...''

''தெரியுதுல்ல... பிறகென்ன குடைச்சல்?''

முன்னேறியவள் மேசை மேல் பிரிக்கப்பட்டிருந்த பைலை எடுத்தாள்.

''மறுபடி உள்ளே வச்சுடறேன் சித்ரா...''

அவன் குரல் நடுங்கக் குழைந்தான்.

''நான் இது என்னன்னு பார்த்த பிறகு...''

அமர்த்தலாய் சொன்னாலும் எண்ணும் எழுத்துமாய் நிரம்பிய தாள்கள் எதைக் குறித்தன என்பது புரியவில்லை. கம்பெனி ஷேர்களாய் இருக்கலாம் என யூகித்தாள்.

கோப்பை மறுபடி உள்ளே வைக்க, எடுத்தவளின் விழிகள் திகைப்பில் விரிந்தன. கோப்பின் கீழிருந்தன இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்கள்!

''இதை எங்கேருந்து எடுத்தே...?''

கேட்ட குரல் கம்மியது. இவன் இத்தனை இழிந்தவனா என்ற விக்கிப்பு!

''இல்ல... வந்து கம்மா...''

''திருட வந்தியா..?''

''சித்ரா நான் இங்க வந்தது உனக்காக....''

''நான் அத்தனையும் பறிகொடுத்துட்டு சாத்தூர்ல நின்னப்ப வராத நீ இங்கே ஏன் தேடி வரணும்? தவிர ஹெட்மாஸ்டர்ட்ட என் விலாசத்தையும் வாங்கிக்கலை... அதைத் தந்தது நிகிலாதானே?''

அவன் முகம் மேலும் வெளிறியது.

''எல்லாம் சொல்லிடறேன் சித்ரா... முதல்ல முக்கியமான விஷயத்தை... உன் மாமா எழுதின புது உயிலைப் பார்க்க வந்தேன்... போன வாரம் எழுதின அதில என்னயிருக்குதுன்னு...''

''நிகிலா உனவுறியச் சொன்னாளா? ஆனா இப்ப சந்திச்ச அவளுக்காய் நீ ஏன் இத்தனை சிரமப்படணுங்கறது எனக்குப் புரியலை...''.

ஆரம்ப அதிர்ச்சி குறைந்து அவள் புத்தி செயல்பட ஆரம்பித்திருந்தது.

''ரெயில் பயணத்துல சந்திச்சோம்... உன் போட்டோவை நிகிலா கையிலிருந்த பேப்பர்ல பார்த்ததும் போய் பேசினேன். தவிர என் ஜி.எம்.மை நிகிலாக்குத் தெரியுமாம். சொல்லி என் வேலையை நிரந்தரமாக்கறேன்னா... ஆனா உன்னைப் பார்... பார்க்கற ஆசையிலதான்...''

''போதும் அர்ஜுன்... இனி பொய் வேணாமே...''

கையுயர்த்தி அவள் முகம் சுளிக்க, குன்றினான்.

''நீ இங்க ராணி மாதிரி வாழறதுல சந்தோஷம்... நீ இங்க வந்தது ரைட்...''

''ஏன் ரைட்? மாமா பணக்காரர்ங்கறதாலயா? அவர்

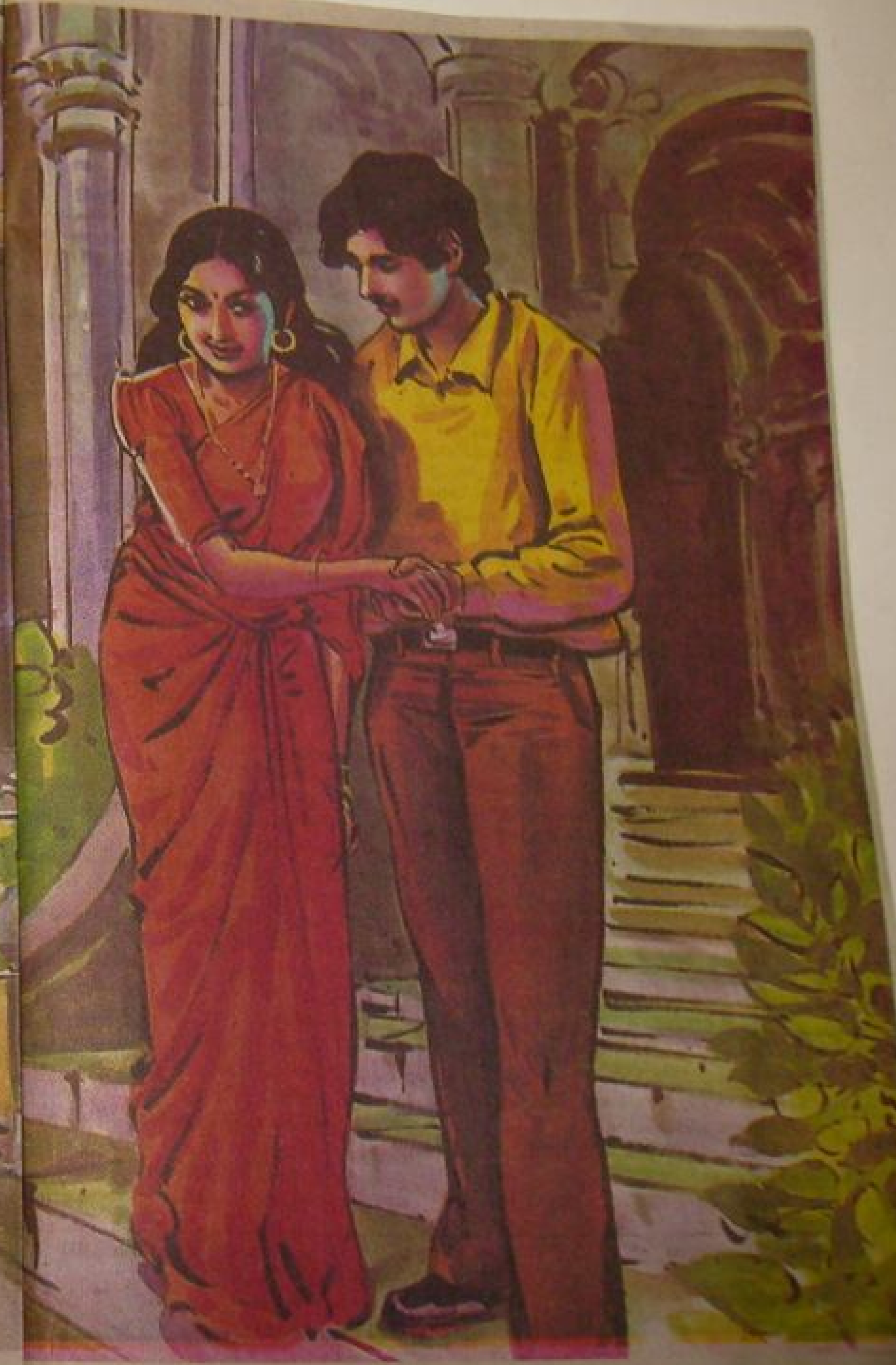

முதலாளியாய் இல்லாம தொழிலாளியாய் இருந்திருந்தாலும் நான் இங்க வந்திருப்பேன். இப்ப எனக்கு மிஞ்சியிருக்கற உறவு அவர் மட்டுந்தான். தவிர உயிலை எல்லாம் தேடி கஷ்டப்படாதே.. மாமா அதுல என்ன எழுதியிருந்தாலும், சொத்து முழுக்க இத்தனை நாள் உழைச்ச சரத்துக்குத்தான்... இப்ப புறப்படறியா?''

''இப்ப திடீர்னு...?''

''உடனே கிளம்பணும். மாமா மதியச் சாப்பாட்டுக்கு வரப்ப நீ இங்கே இருக்கக்கூடாது. சரத் வந்தால் ரசாபாசமாய் கூட ஆகலாம்...''

அவள் தொனி மிரட்டியது.

''மன்னிச்சிடு சித்ரா... உம்மேல எனக்கு இப்பவும் பிரியந்தான். நீ சம்மதிச்சா நான் இங்கேயே செட்டில் பண்ணவும் சம்மதம்... சொத்தை உம்பேரிலேயும், சரத் பேரிலும் பாதி பாதியாய்...''

''ப்ளீஸ்... எனக்கு உம்மேலயும் பிரியமில்லை... இந்தச் சொத்து மேலயும் பற்றில்லை...''

அர்ஜுனின் கண்கள் இடுங்கின.

''கதை விடாத சித்ரா... வெறுமே உம் மாமாவப் பார்க்க வந்திருந்தா, பார்த்துட்டு ரெண்டு நாள்ல கிளம்பியிருக்க வேண்டியதுதானே? ஒன்னரை மாசமாய் இப்படி இருந்து...''

''இங்கக் கிடைச்ச அன்பு அப்படி... திரும்பிப்போறதை நினைச்சு வேதனைப் படறளவு மாமா அன்பு காட்டினார்.... சரத்தும்தான்... இவங்க இல்லாம இனி... சரி இன்னும் நின்னு பேசணும்னா போலீஸுக்கு முதல்ல போன் பண்ணிடறேன். அவங்க வந்து ஜீப்ல உன்னை அழைச்சிட்டு போற வரைக்கும் பேசலாம்... என்ன? அஞ்சு நிமிஷம் டைம் தர்றேன்...''

ஏழாம் நிமிடம் பெட்டியோடு வாசற்படி இறங்கியவனைக் கண்டு மனம் இளகியது.

''எனக்கு நேசம்னா என்னன்னு இங்கதான் புரிஞ்சது... உனக்கும் அது புரிய வரும்னு நினைக்கறேன் அர்ஜுன்... எதிர்பார்ப்பில்லாத அன்பு ரொம்ப ரேர்... ராசி, காசு, அந்தஸ்து எல்லாத்தையும் விட அது பெரிசு... அபூர்வமானது...''

மெல்லச் சொன்னவள் கதவை மூடிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

கைதட்டும் ஒலி கேட்க, திடுக்கிட்டவள் பார்வையில் சரத்!

''வெல்டன்! புளுகு, திருட்டுன்னு சகலகலா கெட்டவனான அர்ஜுன் உன்னை வேறேதும் செய்திடுவானோன்ற பயத்துல பாதுகாப்புக்காய் இங்கயே நிற்க நேர்ந்திடுச்சு... ஆனா அம்மணி அசத்திட்டீங்க...!''

''சரத்... இத்தனை நேரம் இங்கயா இருந்தீங்க?''

''கொஞ்ச ஓரமாய் நின்னேன்.... ம்ம்...''

பாக்கெட்டில் கைகளை விட்டபடி குறும்பாய் சிரித்தவன் தொடர்ந்தான்.

''மாமாவைக் கூட ஒட்டுக் கேட்க வசதியாய் ஆபீஸ் ரூம் ஜன்னலுக்கு வெளியே நிற்க வச்சிருந்தேன்...''

''நீங்க இதையெல்லாம் எதிர்பார்த்தீங்களா?''

''ஆமா.... மகிழம்மா கோடி காட்டி, அர்ஜுன் தேடிங்கறது புரிஞ்சது. போறதுக்கு முன்ன மறுபடி ஆபீஸை உருட்ட வருவான்னு காத்திருந்தோம்.''

''வரு எங்க... அவனும்...''

''நோ நோ... அவனுக்கு இதுக்கான வயசு போதாதுன்னு ஐஸ்கிரீம் பார்லருக்கு அனுப்பியிருந்தேன். இப்ப பெரியப்பா வருணைக் கூட்டிட்டு நகைக்கடைக்கு போயிருக்கார்...''

''அங்க என்ன?''

''பெரியப்பாக்கு அங்க வேலை... இவனையும் அழைச்சிட்டுப் போறார்..''

''ஓ..?''

படபடக்கும் நெஞ்சுடன் அவனைத் தாண்டி போக முயன்றவளை கை பற்றினான்.

''எல்லாத்தையும் முழுசாய் முடிச்சுடுவமே சித்ரா...''

''எதை?''

''நீதான் சொல்லேன். முதல்ல நிகிலோட்ட போய் 'உன் நரித்தனமெல்லாம் வெளுத்திடுச்சு'ன்னு சொல்லலாமா... இல்ல 'அவ இட்க்கறா கழுதை'ன்னு நம்ம கதையை ஆரம்பிக்கலாமா?''

விலா எலும்பில் தன் இருதயம் மோதும் ஒலி அவளுக்குப் போர் முரசு போல கேட்டது.

வறண்ட நாக்கிற்கு ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் தந்து, படுத்துக் கொண்டால் போதும் என்று உடம்பு கெஞ்சியது.

''ஷி கான் வெயிட். நீ சோர்ந்து தெரியறே... நாம இப்பப் பின்பக்க கல்படி பக்கமாய் போலாமா சித்ரா...?''

குழப்பத்தில் இவளுக்குத் தலை சுழன்றது.

''அங்க... ஏன்... எதுக்கு?''

''அங்கதான் நான் உன்னை முத முதலாய்

பார்த்தேன்.''

''அதனால..?''

''சென்டிமென்ட்டான இடம். அங்கேயே வச்சு, 'என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கோ'ன்னு நான் கெஞ்சினா வொர்க் அவுட் ஆகும்ன்ற நம்பிக்கை.''

''சரத்... ஐயம் அப்செட். அர்ஜுனின் அக்கிரமங்களை ஜீரணிக்கவே முடியலை... இதுல நீங்க வேற விளையாடாதீங்க.''

படபடத்தாள்.

நெற்றி, மேலுதட்டில் வியர்வை முத்துக்கள் அரும்பின.

''உக்காரு.... குடிக்க ஏதாச்சும் எடுத்துட்டு வரேன்.''

உட்கார்ந்தவள் முகத்தைத் துடைத்தாள். அவன் கொண்டு வந்து நீட்டிய ஜூஸை நாலு மிடறு குடித்ததும் சற்று தெளிந்தது.

''எனக்குத் தெளிவாய் பேசத் தெரியலை சித்ரா... ஆனா நீ அர்ஜுன்ட்ட சொன்னதை வச்சுதான் இப்படி துணிச்சலாய் அடிச்சேன்... நீயானா முறுக்கிக்கறே... ஐ ரியலி லவ் யூ.''

'குப்'பென சூடேறிய முகத்தை கவிழ்த்தாள்.

''அர்ஜுன்ட்ட நான் என்ன சொன்னேன்?''

''நீ தேடுன அன்பு, நேசம் எல்லாம் இங்கக் கிடைச்சதுன்னு...''

''ஆமா... மாமாவைப் பத்தி...''

''எம்பேரையும்தான் சொன்னே...'' விழிகளை உருட்டினான்.

''சொன்னேன்...'' இழுத்தாள்.

''அதை எங்கிட்ட சொல்லக்கூடாதா... காதெல்லாம் காரட் மாதிரி சிவந்திருக்குது... ரொம்ப வெட்கமாயிருந்தா நாளைக்குச் சொல்லு... ஆனா என்னால இனியும் தள்ளிப் போட முடியாது சித்ரா.. கல்படி வரை நடக்க உனக்கு மூட் இல்லைன்னா என்ன... இங்கேயே சொல்றேன்...''

''நோ...''

விடுவிடுவென்று விலகி வீட்டை விட்டு வெளியேறியவளை வெறித்தான்.

''சித்ரா.... ப்ளீஸ்...''

ஆனால் ஓட்டமும் நடையுமாய் அவள் போய் நின்ற இடத்தைப் பார்த்ததும் முகம் கனிந்தது.

''தாங்க்ஸ் சித்ரா. முறையாய் முதல்ல மன்னிப்பு கேட்டுர்றேன். முதல்ல உன்னைத் தப்பாய் நினைச்சதுக்கு... தப்பு தப்பாய் திட்டினதுக்கு.. ஆனா பழகி உன்னைப் புரிஞ்ச பிறகு என்னால தவிர்க்க முடியலை... உன்னை நேசிக்க ஆரம்பிச்சுட்டேன்... இயல்பாய், இனிமையாய்...''

''ஆனா...''

''கேளு.''

''நாம 'எல்லோரா' போயிருந்தப்ப நான் சீக்கிரம் ஊர் திரும்பிடுவேன்னதும் உங்க முகத்துல நிம்மதி தெரிஞ்சது...''

''ஸிம்பிள். நீ நிகிலாவைப் போலில்லை... நல்ல பொண்ணுங்கற நிம்மதி அது. நீ கூடத்தான் திறப்பு விழா அன்னைக்கு முகத்தைத் திருப்பிகிட்ட...?''

கேள்வியுடன் புருவம் சுருக்கினான்.

''என்ஜினியருடைய மனைவி 'சரத்துடைய முறைப்பொண்ணு வந்தாச்சு'ன்னு டென்ஷன் பண்ணப்ப...?''

'ம்ம்... வெட்கம் வர, வேறென்ன பண்றதாம்...' மனதுள் முனங்கினாள்.

''க்ரேட்ஃபீலிங்... உண்மையான காதல்ல விழறது அற்புதமாயிருக்குது சித்து... மதிப்பு, பிரியம், பாசம், வெறியான ஈர்ப்பு எல்லாம் கலந்த உணர்வுதான் காதல்ங்கறது புரிஞ்சு... அனுபவிக்க... க்ரேட்... உனக்கும் அப்படித்தானா?''

அவள் கைகளை மிருதுவாய் பற்றிய அவன் கைகளின் உணர்வு பெருக்கத்தின் நடுக்கம்.

''நான் அப்படியேதும் சொல்லலியே...?''

''ப்ளீஸ் இப்பமே சொல்லிடேன்... இனி காத்திருக்க முடியாது...''

இவள் தோள்களைப் பற்றி உலுக்கினான்.

''இப்படி மிரட்டுனா வேறென்ன சொல்றது... சரி... நானும்தான்...''

''என்ன?''

''உங்க மேல பிரியம் வச்சிட்டேன்... மனக்குகையில உங்க ஓவியத்தை விதவிதமாய் வரைஞ்சுட்டேன்...''

''கிரேட்....'' அவளின் கைகளை பற்றி அழுத்தினான். ஆசிர்வதிப்பது போல அவர்கள் மீது மழைத்துளி விழுந்தன.

மேலும் வலுத்தன...

மண்மணம் கிளர்ந்து அவர்களை வாழ்த்தியது.

''மழை... வீட்டுக்குப் போலாமா சித்து?''

''போகணும்... வடைக்கு ஊறப்போட இனி நேரமில்லை.. பஜ்ஜியாவது போடணும்...''

அவள் சொன்னது புரியாவிட்டாலும் ஆனந்தமாய் பின்தொடர்ந்தான் சரத்...

•••• (முற்றும்) ••••